roşu şi negru

MORȚII nu vorbesc

james hadley chase

VREMEA

James Hadley Chase

SAFER DEAD

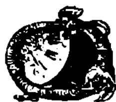
Robert Hale - London

Coperta colecției: Silvia Colfescu

James Hadley Chase

MORȚII NU VORBESC

Traducere de Veronica Focşeneanu

EDITURA VREMEA
BUCUREŞTI
2006

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

CHASE, JAMES HADLEY
Morţii nu vorbesc / James Hadley Chase ; trad.: Veronica Focşeneanu. - Ed. a 2-a. - Bucureşti : Vremea, 2006
ISBN (10) 973-645-215-8 ; ISBN (13) 978-973-645-215-4

I. Focşeneanu, Veronica (trad.)

821.111-31=135.1
821.111-312.4=135.1

CAPITOLUL I

1

Din spatele biroului său somptuos, Edwin Fayette, redactorul şef de la *Cronica crimelor*, ne privea sever, cu un trabuc în colţul gurii.

—Luaţi loc, ne invită făcându-ne nerăbdător semn cu mâna. La ce mai lucraţi voi doi acum?

M-am tolănit în cel mai confortabil fotoliu din cameră, în timp ce Bernie Low se aşeză cât putu mai departe de Fayette şi începu să-şi roadă unghiile.

Colaboram cu Bernie de vreo doi ani; scriam istorioare pentru *Cronica crimelor*, o revistă lunară de povestiri poliţiste şi de crime, care era cea mai căutată dintre cele de genul ei. Eu le concepeam şi Bernie le aşternea pe hârtie. Ne convenea amândurora. Nu reuşeam niciodată să-mi adun energia necesară ca să le transcriu, iar Bernie n-avea niciodată idei.

Bernie era un fost autor de scenarii pentru Hollywood; era scund şi îndesat, cu o înfăţişare de om energic. Avea un cap alungit, o frunte înaltă, iar ochelarii solizi de baga îi dădeau un aer cu mult mai isteţ decât era în realitate. Odată îmi mărturisise că şi-a păstrat slujba de la cinematografie numai datorită formei capului.

Bernie era mereu îngrozit că ar putea rămâne fără slujbă. Ori de câte ori era chemat în birou la Fayette, avea senzaţia că o să-i arate uşa. Însurat cu o femeie risipitoare care se dădea în vânt după lux, împovărat de o casă uriaşă şi o groază de datorii,

viața devenise pentru el un șir nesfârșit de eforturi cumplite ca să se mențină la suprafață.

— În momentul de față, i-am spus, avem o idee și încercăm să creăm atmosfera. Cam într-o săptămână ți-o dăm gata; o să te facă praf!

— Bine, puneți-o la raft. Am altceva pentru voi. Mai puteți aștepta cu povestirea voastră?

— Sigur! Ce ne dai?

Fayette scoase un dosar din birou.

— Vreau o serie de articole despre persoane dispărute. Vă dați seama că în țara asta peste treizeci de oameni pleacă în fiecare zi de acasă și dispar pur și simplu? L-am pus pe Carson să răscolească niște cazuri mai interesante și am aici unul pentru voi. Aș vrea să vă apucați de el neîntârziat.

Bernie și cu mine ne-am uitat unul la altul.

De o săptămână ne împotmolisem la o poveste căreia nu mai reușeam să-i dăm de capăt, așa că ideea lui Fayette ne surâdea.

— Și care ar fi povestirea? am întrebat.

— Anul trecut, în august, a dispărut o fată pe nume Fay Benson, spuse Fayette. Era dansatoare și cântăreață la clubul de noapte *Florian* din Welden. Dacă nu știți, aflați că Welden e la 60 de mile sud-est de San Francisco. Fata avea mare succes. Directorul clubului i-a promis că îi va prelungi contractul, așa că n-avea nici un motiv să dispară. Pe 17 august a venit la club ca de obicei și a intrat în cabina ei. La ora nouă, băiatul s-a dus și a anunțat-o că mai avea cinci minute până îi venea rândul. A văzut-o îmbrăcată pentru numărul ei, adică într-un bikini cu paiete, joben și niște pene. Fata i-a spus că e gata și el a plecat. A fost ultimul care a văzut-o. Văzând că nu mai apare pe scenă, au trimis după ea, dar cabina era goală. Hainele cu care venise erau acolo și – ceea

ce e mai important - geanta cu douăzeci de dolari era pe măsuţă; fata însă dispăruse.

Directorul l-a întrebat pe portarul de la ieşirea actorilor dacă o văzuse, dar acesta nu văzuse nimic. Cealaltă ieşire, în afară de cea a clienţilor care se făcea prin restaurant, se afla la subsol. Paznicul de acolo n-o văzuse nici el. Pe oricare uşă ar fi ieşit fata, adică pe uşa pentru mărfuri, pe la intrarea actorilor sau prin restaurant, pe la intrarea principală, nu se putea să le fi scăpat pentru că era îmbrăcată de scenă. Directorul era convins că trebuia să fie încă la club. Au răscolit toată clădirea, dar n-au dat de ea. Au chemat poliţia. Nici ei n-au găsit-o. Au aflat însă că obţinuse contractul la club printr-o agenţie, dar agenţia nu ştia decât că înainte fata lucrase la Swallow Club în San Francisco - cel puţin aşa le spusese. Poliţia a verificat la Swallow Club, dar acolo nimeni nu auzise de ea. Se părea că n-avea nici o prietenă. Locuia la Shad Hotel, o clădire fără pretenţii de lângă club, dar băiatul de la recepţie le-a spus că nu venea nimeni la ea niciodată şi că nu primea nici un fel de scrisori. Poliţia şi-a continuat cercetările câteva săptămâni, pe urmă, pentru că n-au dat de nici un fir şi nici n-au găsit cadavrul, s-au lăsat păgubaşi.

Fayette închise dosarul şi mă privi.

—Nu crezi că ai putea să scoţi o povestire pe cinste din întâmplarea asta?

Eram de acord, dar mă învăţasem să nu mă arăt prea entuziasmat de ideile lui Fayette. Nu ştiu cum se făcea, dar se alegea praful de ele când te aşteptai mai puţin.

—Nu sună rău, dar dacă poliţia n-a prins nici un fir, cum o să prindem noi?

—În general, oamenilor nu le surâde să stea de

vorbă cu cei de la poliţie. Şi, pe lângă asta, îmi place povestea şi am de gând să pun nişte bani la bătaie. Oamenii spun multe când le iese ceva. Sunt convins că mergem la sigur cu chestia asta şi vreau să vă ţineţi de ea.

—Bine, am spus şi am întins mâna după dosar. Ai toate informaţiile aici?

—Nu-s mai multe decât v-am spus; câteva nume şi o fotografie a fetei, atât. O să trebuiască să porniţi de la zero.

—Şi cheltuielile noastre? întrebă Bernie puţin cam prea nerăbdător.

Fayette se încruntă la el.

—Rezonabile; adică ceea ce consider *eu* rezonabile. Îmi faceţi o notă pentru fiecare bănuţ cheltuit - aţi priceput?

Bernie zâmbi fericit. Doar nu stătuse patru ani la cinematografie fără să înveţe cum să umfle o notă de plată.

—Sigur că o să vă facem nota, domnule Fayette, spuse el.

M-am uitat la fotografia lui Fay Benson pe care o găsisem în dosar. Poza lucioasă arăta o fată de vreo douăzeci şi patru de ani, în costum de baie cu paiete şi joben. Chipul drăgălaş, încadrat de un păr blond şi mătăsos, era, după părerea mea, la fel de deosebit pe cât îi era de seducătoare silueta. I-am dat poza lui Bernie.

—Ia uită-te puţin, am spus.

Bernie făcu ochii mari şi scoase un fluierat admirativ.

—Ei, hai să mergem, spuse el, ridicându-se în picioare. Dacă arată ca-n fotografie, merită s-o găsim.

2

Conduceam spre Welden în maşina închiriată la San Francisco - un Buick Roadmaster. Începuse să se întunece.

Prima impresie pe care ţi-o lăsa Weldenul era de oraş bine proiectat, prosper şi curat, cu străzi largi şi trotuare aglomerate.

— N-arată rău pentru un orăşel de provincie, spuse Bernie, sucindu-şi capul după o blondă înaltă şi mlădioasă care aştepta să traverseze strada şi care îl fixase cu o privire îndrăzneaţă pe când treceam pe lângă ea. Cel puţin, se pare că n-au stârpit neamul femeiesc şi ăsta-i semn bun.

— N-ai de gând să mai taci? i-am spus enervat. Numai la asta-ţi zboară gândul - la femei. Ar trebui să ai puţină ruşine, mai ales că eşti însurat.

— Dacă ai avea-o pe Clair de nevastă, ai face şi tu ca mine, zise Bernie. Femeia asta mă scoate din minţi. Mereu zbiară după câte ceva. Dacă n-aş mai vedea şi altele din când în când, aş ajunge să cred că toate sunt ca ea.

— De ce te-ai însurat atunci?

Bernie zise cu amărăciune:

— Chiar atât de prost mă crezi?! Nu *eu* am luat-o; *ea* m-a luat pe mine.

Am încetinit şi am tras lângă trotuar ca să întreb un poliţist unde se afla Shad Hotel. Mi-a arătat drumul şi, după vreo cinci minute, am ajuns.

N-arăta prea grozav. Era o clădire înaltă, înghesuită între un bloc cu birouri şi un magazin de fero-metale. Peste drum era garajul hotelului şi, după ce-am parcat maşina, ne-am luat valizele şi am traversat spre intrare. Hotelul era plin de palmieri în ghi-

vece, scaune de răchită şi scuipătoare ruginite ce-i dădeau o înfăţişare prăpădită şi jigărită, iar bătrânelul de la recepţie, cu nasul plin de vinişoare roşii, nu contribuia defel la îmbunătăţirea aspectului general.

— Ce vechitură, spuse Bernie. Pot să pun pariu că în dormitoare sunt ploşniţe.

— Dar ce-ai vrea să găseşti? Viermi de mătase? i-am răspuns, îndreptându-mă spre recepţie.

Recepţionerul păru surprins când i-am cerut două camere şi l-am anunţat că vom sta cam o săptămână.

— Am două camere la primul etaj, ne oferi el. Vă convin?

— Sigur, i-am spus. Să ne ducă bagajele sus. Unde e barul?

— Pe acolo - a doua uşă pe dreapta.

Barul se dovedi a fi o încăpere lungă şi strâmtă, cu şi mai mulţi palmieri în ghivece, scuipătoare ruginite şi scaune de răchită. Nu era nimeni acolo, în afară de barman care citea ziarul de seară; când ne-a văzut, l-a strâns cu un aer resemnat.

— Bună seara, domnilor.

Era solid şi vânjos şi avea un chip congestionat şi ochi albaştri, lucioşi, de beţiv.

Am comandat două whisky-uri cu sifon şi gheaţă.

— E o veselie pe aici ca la înmormântare, spuse Bernie privind în jur. Tipii de la hotel nu beau niciodată?

— E încă devreme, spuse barmanul, ca şi cum ne învinuia că-i tulburasem liniştea. Staţi aici?

— Da, am spus eu. Citeşti *Cronica crimelor?*

Rămase surprins.

— Păi, bineînţeles! E revista mea preferată.

Am dat paharul de whisky pe gât şi l-am îm-

pins înapoi spre el. Bernie, care urma cu sfinţenie ce făceam eu, şi l-a golit şi el repede.

— Mai toarnă, am spus. Lucrăm pentru *Cronica crimelor.* Ne ocupăm de cazul Fay Benson. Ţi-o mai aminteşti?

Barmanul ridicase paharul meu. Brusc, îi alunecă din mână şi se făcu ţăndări pe duşumea.

Trase o înjurătură când se aplecă să împingă cioburile sub tejghea. Când s-a ridicat iar, am avut impresia că pălise puţin.

— Cum ziceai că o cheamă? întrebă el.

— Fay Benson. O mai ţii minte?

— Hm, da. Se întoarse să umple paharele. Vreţi să scrieţi despre cazul ăsta?

— Cam aşa ceva, dacă dăm de-o urmă.

Ne puse alte două pahare în faţă şi apoi se sprijini de tejghea şi începu să-şi facă de lucru cu nişte sticle.

— Şi cum vreţi să-i daţi de urmă? întrebă fără să ne privească.

— Pe dibuite. Dăm o raită şi vedem ce pică. E un caz interesant. O fată, numai în costum de baie, dispare brusc. Unde s-a dus şi de ce a plecat? Nu ai cumva vreo idee?

— Eu?! se încruntă barmanul. De ce să am vreo idee?

— N-ai cunoscut-o?

Ezită, apoi, în timp ce începu să şteargă un alt pahar, spuse:

— N-o cunoşteam. Mai venea aici să bea câte ceva din când în când.

— Venea singură?

— Numai singură. Cred că venea să caute companie.

— N-avea nici un prieten? am întrebat, conştient

că barmanul nu se simțea în largul său. Mai mult simțeam decât vedeam cât de crispat era, dar eram convins că nu mă înşelam.

—Nu cred că avea pe cineva. Era foarte rezervată.

—Dar nu eşti sigur că n-avea un prieten, interveni Bernie. S-ar fi putut să aibă şi să nu ştii. Barmanul se încruntă la el.

—Poate. Şi de ce v-ați apucat să scrieți despre cazul ăsta?

—Nu scriem nimic până nu descoperim de ce-a dispărut, am spus.

—Poliția n-a descoperit nimic - aşa că de ce-ați face-o voi?

Mi-a aruncat o privire rapidă, pe urmă s-a uitat în altă parte, dar nu destul de iute ca să nu-i surprind căutătura furişă din ochi. Individul începea să mă intereseze.

—Noi suntem tipii care i-am luat pâinea de la gură lui Sherlock Holmes, spuse Bernie vesel. Ai rămâne cu gura căscată de-ai şti câte cazuri nerezolvate am rezolvat. Uneori ne mirăm şi noi. Poliția ştie ce buni suntem; acum lucrăm împreună.

—Nu zău? Hm, o să trebuiască să fiți al naibii de isteți ca să dați de capăt şi cazului ăstuia, spuse barmanul scurt, întorcându-se şi îndepărtându-se spre celălalt capăt al barului, ca să-şi aducă ziarul.

Mi-am terminat băutura.

—Ai idee pe unde e clubul *Florian*? am întrebat.

—La vreo sută de metri mai încolo, pe dreapta, spuse barmanul, fără să-şi ridice privirea.

Ieşind din bar, Bernie mormăi:

—Nu părea prea amabil, nu crezi?

—Mie mi s-a părut speriat, i-am răspuns, lăsând uşa barului să se legene în urma mea. Ia stai puțin!

M-am întors şi m-am uitat prin geamul de la uşă. Am privit câteva clipe, pe urmă l-am ajuns pe Bernie din urmă.

— Individul dă un telefon.

— Poate pariază pe vreun cal.

— La ora asta? Hai să mâncăm ceva!

Am traversat preocupat holul şi am coborât treptele spre stradă.

— Nu cred că l-am luat bine. Dacă ştiam că reacţionează aşa, nu-i mai pomeneam de *Cronica crimelor.*

— Da' cum a reacţionat? întrebă Bernie nedumerit. A scăpat şi el un pahar. Foarte bine, i se poate întâmpla oricui. Recunosc că n-a fost prea amabil, dar poate nu l-au încântat mutrele noastre. Nu-i încântă pe toţi.

— N-ai de gând să termini cu trăncănitul şi să mă laşi să gândesc puţin? i-am spus enervat.

— Bine, bine, răspunse Bernie resemnat. Dă-i drumul cu gânditul. Cine vede cum mă tratezi, nici n-ar crede că suntem împreună în afacerea asta.

— Gura! m-am răstit eu.

3

Holul clubului *Florian,* feeric luminat, era plin de lume. Fata de la garderobă care ne-a luat pardesiurile avea o fustiţă cu volănaşe, un decolteu adânc şi pe vino-ncoa în priviri.

Bernie începu să-i dea târcoale.

— Cum e mâncarea pe-aici, domniţă? întrebă el. Apropo de mâncare, nici tu nu eşti o bucăţică de lepădat.

Fata se hlizi.

— Mâncarea e bună, spuse ea. Pe urmă continuă

cu vocea scăzută: Dar să nu luaţi gulaş. Nu mai avem pisici în bucătărie.

— Hai odată! i-am spus lui Bernie, trăgându-l de mânecă. Termină cu prostiile. Avem de lucru.

— Când n-avem noi de lucru?! spuse cu amărăciune. Cine m-o fi pus să mă amestec în porcăria asta?

Şeful de sală ne conduse spre o masă din colţ.

Restaurantul era destul de încăpător, cu o orchestră de cinci persoane, cu un mic ring de dans şi lumini difuze, trandafirii.

După ce am comandat, Bernie spuse:

— Care-i următoarea mişcare?

— Vreau să vorbesc cu directorul, am spus eu. S-ar putea să aflăm ceva. Pe urmă îl avem şi pe băiatul care anunţă intrarea actorilor. Poate ştie mai multe decât a spus poliţiştilor.

— Puicuţele alea adunate acolo în colţ trebuie să fie de-ale casei. Ce-ai zice să mă pun bine cu vreuna până vorbeşti cu directorul? N-are rost să vorbim amândoi şi, în plus, aş putea să aflu şi eu câte ceva.

— Poate, i-am spus, dar ai grijă să aibă legătură cu cazul nostru.

— Ai o minte dezgustătoare, spuse Bernie indignat.

Peste o jumătate de oră, am achitat nota şi ne-am ridicat.

— Ai grijă să nu intri în vreun bucluc, i-am atras atenţia.

— *Ea* o să dea de bucluc, spuse Bernie, fixând un cap roşcat, machiat nostim şi care părea plictisit la culme: întotdeauna mi-am dorit o dansatoare.

L-am lăsat şi m-am dus să caut biroul directorului. Directorul era un bărbat scund şi negricios; îl chema Al Weiman. Când i-am spus că sunt de la *Cronica crimelor*, păru încântat de cunoştinţă.

—Cu ce-ţi pot fi de folos, domnule Sladen? întrebă el, arătându-mi un scaun.

—Aş dori să scot la iveală câteva lucruri noi în legătură cu Fay Benson, am spus. Vrem să descriem cazul dacă găsim vreun fir.

—Sper că nu e unicul dumitale caz? Ştii, probabil, că a dispărut acum paisprezece luni?

—Ştiu. După ce am aprins ţigara pe care mi-o oferise, am urmat: Dar uneori, când începi să răscoleşti un caz vechi, înaintezi mai bine decât imediat după ce s-a petrecut. Dacă fata a dat de vreo încurcătură, înseamnă că individul care e vinovat o duce bine. Pe urmă descoperă deodată, tocmai când e mai sigur că e în afară de orice bănuială, că se porneşte o nouă investigaţie. E posibil să-l apuce neastâmpărul. S-ar putea chiar să facă o greşeală şi să se dea de gol. S-a mai văzut.

—Da, înţeleg. Şi cum pot să te ajut?

—N-ai vreo idee cum a putut să dispară fata fără s-o vadă nimeni, îmbrăcată aşa cum era?

Weiman clătină din cap.

—De multe ori m-am gândit la asta, dar degeaba. Amândouă ieşirile secundare erau păzite, n-ar fi putut să treacă prin restaurant fără să fie observată.

—Cine păzea ieşirile secundare? am întrebat.

—Joe Farmer era la ieşirea actorilor şi, la ieşirea de la subsol, Pete Schultz.

—Nu te-ai gândit niciodată că unul din ei ar fi putut să mintă? Dacă unul a minţit, s-a rezolvat şi misterul. Poliţia nu s-a gândit la posibilitatea asta?

—Ba da. I-au scuturat pe amândoi, dar n-au scos nimic de la ei. Au jurat că nu şi-au părăsit posturile şi că n-au văzut fata.

—N-au găsit nimic împotriva lor?

—Schultz poate fi scos din cauză. În plus, toc-

mai primea comanda de bere şi poliţia a confruntat afirmaţiile lui cu cele ale şoferului de pe camionul cu bere, care a confirmat că Schultz era la uşă în momentul dispariţiei fetei.

— Rămâne deci Farmer. Îi confirmă cineva şi lui afirmaţiile?

— Nu. Am avut întotdeauna nedumeriri în legătură cu Farmer. Bea peste măsură. Înainte de întâmplarea asta, obişnuia să se strecoare peste drum, la barul lui Mike, şi l-am prins. I-am spus că, dacă se repetă, îl zbor.

— Asta n-ai trecut-o în declaraţie.

— Ştiu, zâmbi Weiman. N-am vrut să-l bag la apă. Am stat de vorbă cu el înainte de a-i chema pe poliţişti şi m-a convins că nu traversase drumul.

— L-ai prins o dată. Ştia că, dacă-l mai prinzi încă o dată, o să zboare. *Trebuia* să fie convingător, nu?

— Înainte de a vorbi cu el, m-am dus la barul lui Mike. Barmanul mi-a spus că nu-l văzuse. Sunt sigur că Joe n-a minţit.

— Dar dacă a minţit, misterul e rezolvat. Fata putea s-o fi şters pe-acolo.

— N-ajungea departe fără să fie observată.

— De ce nu? Dacă o aştepta o maşină, n-avea nici un fel de problemă s-o întindă. Aş vrea să stau de vorbă cu Farmer.

— A murit.

M-am holbat la Weiman.

— A murit? Când a murit?

— La două zile după ce-a dispărut fata. L-a călcat o maşină. N-au dat de şofer.

— Ei, ce să-i faci, asta e, am spus eu nemulţumit. Credeam că o să aflu câte ceva. Băiatul care anunţa actorii mai lucrează aici?

— Spencer? Da, e la noi. Vrei să vorbeşti cu el?

— Parcă el a fost ultimul care a văzut-o, nu?

— Da. Aşteaptă aici, domnule Sladen. Mai am nişte treburi de rezolvat. Ţi-l trimit eu.

— Ce părere ai de Fay Benson? l-am întrebat pe când se ridica. Era genul de femeie care ar fi putut să aibă necazuri?

Clătină din cap.

— N-aş zice. Era o fată cumsecade şi avea un număr de mare succes. Nu semăna cu fetele de pe-aici. Era rezervată, dar nu neprietenoasă şi se purta frumos. Nu, nu era genul care să intre în bucluc.

— Nu vorbea de ai ei? N-a spus niciodată de unde venea?

— Despre ea nu vorbea niciodată. Îmi plăcea cum se purta. Se vedea de la o poştă că are experienţă. Probabil că lucra de ani de zile. Se cunoaşte imediat cine are experienţă - şi fata avea.

— Eu am impresia că se ascundea de cineva. N-avea nici prieteni, nici corespondenţă, era rezervată şi minţea cu privire la trecutul ei. Toate astea spun ceva. Ei, e-n regulă, nu te mai reţin. Am să vorbesc cu Spencer.

Când Spencer intră în birou, i-am făcut semn să ia loc pe un scaun. Era slab şi deşirat şi nu părea să fi împlinit de mult 20 de ani. Se uită la mine cu o privire în care se amestecau admiraţie şi nervozitate.

— Scuzaţi-mă, spuse el, dumneavoastră sunteţi Chet Sladen care scrie pentru *Cronica crimelor?*

— Eu sunt. Îmi citeşti articolele?

— Cum să nu le citesc. Formidabile! Îmi plac la nebunie. De ani de zile le citesc.

— Şi eu le citesc tot de ani de zile, aşa că nu eşti singurul, i-am răspuns schiţând un zâmbet. Acum mă ocup de cazul Fay Benson şi sper să-mi dai o mână de ajutor. Cum te înţelegeai cu ea?

— Bine. Era tare de treabă, domnule Sladen. Nu mi-a făcut niciodată necazuri.

— Când te-ai dus s-o anunți a doua oară, ai observat ceva neobişnuit în cameră - ceva semne de luptă?

— Era la fel ca prima oară când m-am dus s-o chem; numai că ea nu mai era acolo.

— Când te-ai dus prima oară, precis era în cameră?

— Ei, cum să nu. Am ciocănit, mi-a răspuns, am deschis uşa şi m-am uitat înăuntru. Stătea în fața oglinzii. Era îmbrăcată ca pentru scenă şi mi-a spus că e gata într-o clipă. M-a întrebat de un telefon pe care-l aştepta şi i-am spus că, dacă va fi chemată, poate să vorbească de la cel din biroul lui Joe.

— Aştepta un telefon?

— Da; părea chiar neliniştită.

— Nu ştii, a sunat-o cineva până la urmă?

— Nu cred.

— Pot să mă uit puțin în cabina ei?

— Doar pe dinafară, domnule Sladen. I-a luat altcineva locul.

— Şi pe dinafară e bine.

Mă conduse printr-un coridor, pe nişte trepte, în partea din spate a clădirii. Deschise o uşă şi m-am pomenit într-un hol care avea, printre altele, câteva cufere de lemn, nişte proiectoare şi cutii de instrumente muzicale.

Uşa cabinei nu-mi spunea nimic. Era la numai 15 metri de ieşirea actorilor şi uşa de la birou era imediat după colț, pe coridor; nu se vedea de lângă uşa cabinei.

— Eşti sigur că nu avea şi alte haine în cabină? N-ar fi putut să se schimbe?

— Sunt sigur, domnule Sladen. Răspund şi de

curățenia din cabine printre altele, şi dulapul era întotdeauna gol. Iar în altă parte n-avea loc să țină nimic.

— Am ajuns la un punct mort, deci?

— Aşa s-ar părea, domnule Sladen.

— Ei, îți mulțumesc. Dacă îmi mai vine vreo idee, te caut din nou. Unde e barul lui Mike?

— Vă conduc eu.

Am trecut pe lângă birou, a deschis uşa de la intrarea actorilor şi mi-a arătat cu mâna spre partea cealaltă a aleii.

— Acolo!

— Mulțumesc, i-am spus.

Am traversat aleea şi am împins uşa de la bar. La o masă şedeau trei oameni şi beau bere; un altul se sprijinea de bar, cu un pahar de whisky în față. Barmanul, un individ zdravăn ca un taur şi cu un chip roşcovan de şmecher, îşi făcea de lucru cu un aparat de radio.

Am intrat şi, traversând barul de la un capăt la altul, m-am aşezat departe de cei patru şi l-am aşteptat pe barman să-mi ia comanda.

— Un Scotch dublu şi apă, i-am spus, şi, dacă n-ai altceva mai bun de făcut, toarnă-ți unul şi dumitale. Zâmbi.

— Mulțumesc domnule, cu plăcere. Când se întoarse cu băuturile, i-am spus:

— N-am mai fost prin Welden de mai bine de un an. Îl cunoşteam pe Joe Farmer. Am auzit c-a murit.

Barmanul dădu din cap.

— Da, săracul. L-a lovit un ticălos d-ăia care dau peste oameni şi fug. Nu l-au găsit pe şofer. În oraşul acesta, polițiştii nu-şi găsesc nici propriile nume în cartea de telefon.

— L-ai cunoscut, nu-i aşa?

— Nu. Sunt de curând prin părţile astea. A murit cu câteva zile înainte de a sosi eu. Însă am auzit povestea.

— Dar ce s-a întâmplat cu barmanul care îl servea pe Joe? am întrebat, brusc interesat.

— Jake Hesson! A plecat; a găsit o slujbă mai bună.

— Ai idee unde?

— La un hotel. Am uitat cum îi zice.

Am avut o inspiraţie subită.

— Nu cumva Shad Hotel?

Barmanul dădu din cap.

— Exact. Shad Hotel.

— Hai să bem, i-am spus zâmbindu-i binevoitor, şi să mai luăm un rând.

Ştiam că făceam progrese.

CAPITOLUL II

1

Când m-am întors să-l culeg pe Bernie, şeful de sală de la *Florian* mi-a spus că plecase de douăzeci de minute.

— Sigur? am întrebat bănuitor. Omul clătină din cap.

— Era cu una din fetele noastre, îmi spuse pe un ton dezaprobator.

Îl ştiam pe Bernie, aşa că eram sigur că până a doua zi dimineaţă n-aveam să-l mai văd. În consecinţă, m-am întors la Shad Hotel. Voiam să mai stau o dată de vorbă cu Jake Hesson, barmanul, dar barul era închis.

Mi-am concentrat atenția asupra recepționerului, care răsfoia o revistă.

— N-am reținut cum te cheamă, i-am spus, proptindu-mă de tejghea și oferindu-i o țigară.

— Larson. Nu fumez, mulțumesc.

— Am impresia că l-am mai văzut pe barman în altă parte. Cum îl cheamă?

— Jake Hesson.

— Mi se pare că lucra la barul lui Mike în spatele clubului *Florian*. Nu-i așa?

— Da, spuse Larson, uitându-se inexpresiv la mine. A venit la noi acum un an.

— Îți mai aduci aminte când?

— În septembrie. Dar de ce te interesează?

— Deci nu era aici când a sosit domnișoara Benson?

— Domnișoara Benson?

Larson puse revista deoparte. Vedeam că nu știe dacă trebuie să fie bănuitor sau doar curios.

— Adică fata care a dispărut?

— Chiar ea. Hesson nu lucra aici când era și ea?

— Nu.

— Ciudat. Mi-a spus că o cunoștea.

— Vă interesează domnișoara Benson? întrebă Larson.

— Da. Mă ocup de caz pentru *Cronica crimelor*. Cât a stat fata aici?

— Deci, se redeschide cazul?

— Nici nu s-a închis vreodată. Cât a stat aici?

Larson trase spre el registrul mare legat în piele și începu să întoarcă paginile. După un timp spuse:

— A luat camera pe 9 august și a dispărut pe 17 august.

— A achitat nota înainte de a pleca?

— Nu, ne-a rămas datoare treizeci de dolari. Nu

cred că o să-i mai vedem.

— Ce s-a întâmplat cu bagajele ei?

— Le-au luat poliţiştii. N-avea decât două: o valiză şi o sacoşă de mână.

— N-a vizitat-o nimeni?

— Nu, şi nici n-a primit scrisori.

— A sunat-o cineva?

Larson scutură din cap.

— La trei zile după ce a dispărut, a întrebat o fată de ea. Dar cât a stat aici n-a căutat-o nimeni.

— Ce fată a căutat-o?

— Nu ştiu. A venit şi m-a întrebat dacă au găsit-o pe domnişoara Benson. I-am spus că nu şi atunci m-a rugat s-o sun dacă apare.

— Le-ai spus poliţiştilor?

— Despre fată? De ce? Şi aşa ne-au răvăşit toate lucrurile. Nimic nu pune mai mult beţe-n roate în afaceri ca o mână de poliţişti care scotocesc peste tot. Şi aşa cum merg treburile la hotelul ăsta, nu ne putem permite să tulburăm clienţii.

— Îţi mai aduci aminte cine a căutat-o?

Larson deschise registrul la ultima pagină şi scoase o carte de vizită care era prinsă cu o clamă; mi-o întinse. Am luat-o şi am citit:

Joan Nichols
Apartamentul B
76, Lincoln Avenue, Welden 75600

— Mulţumesc, i-am spus şi am pus cartea de vizită în buzunar. Hesson e pe-aici? Vreau să stau puţin de vorbă cu el.

— Nu locuieşte aici. Stă pe Bay Street.

— Nu ştii la ce număr?

— 27. Aţi dat de vreo urmă?

— Nimic. Ciugulesc informaţiile cum ciuguleşte

coțofana tot ce strălucește. Pe mama a speriat-o o coțofană înainte de a mă naște. Ei, cred că mă duc sus. Ne vedem mâine dimineață.

L-am lăsat cu gura căscată și am urcat în cameră.

Nu adormisem de mai mult de o jumătate de oră, când s-a deschis ușa și s-a aprins lumina.

M-am ridicat în capul oaselor, clipind somnoros. Bernie stătea în prag.

— Ei, fir-ar să fie! Nu poate omul să doarmă! am mormăit eu.

— Ar trebui să fii în picioare și să muncești ca mine, spuse Bernie, apropiindu-se nesigur de pat. Băiete, tare pilit mai sunt.

Se lăsă să cadă pe pat, răsuflând din greu.

— Am o veste pentru tine. Fay a avut un prieten.

— Cum?! am sărit eu ca ars. Ai dat de el?

— N-am dat de el, dar am o descriere grozavă a lui. Știam eu că o fată ca puicuța asta nu putea să n-aibă un prieten; era contrar firii. M-am împrietenit cu roșcata; își spune Dawn, dar pun prinsoare că o cheamă Beulah sau Dagmar sau ceva la fel de oribil. Dar ce fată!... Nici urmă de inhibiții sau refulări; și e moartă după bani!

— Ce ți-a spus?

— A lucrat la club în același timp cu Fay, spuse Bernie, trecându-și mâna peste ochi. Se mișcă dușumeaua sau sunt eu mai beat decât mi se pare?

— E marea agitată rău astă-seară, l-am lămurit eu sarcastic. Hai, zi-i mai departe!

— Dawn zicea că nici o fată nu știa multe despre Fay. Nu că ar fi fost cu nasul pe sus, dar avea cabina ei și nu prea ieșea de acolo. Fetele erau și ele curioase, ca fetele. A treia seară după ce Fay se angajase la club, Dawn a văzut-o stând de vorbă cu șoferul unei mașini parcate la capătul celălalt al aleii, în spatele

clubului. Nu l-a văzut bine pe şofer. Avea pălăria trasă pe ochi şi ochelari fumurii - lui Dawn i s-a părut cam ciudat pentru că era întuneric. Era o maşină luxoasă. Un Cadillac decapotabil, verde cu crem.

— Poate că întreba pe unde s-o ia, blegule!

— Şi eu m-am gândit la asta.

Bernie deschise ochii şi privi întrebător podeaua.

— S-ar putea să nu las impresia asta, dar sunt un detectiv înnăscut. Dawn l-a mai văzut o dată, două seri mai târziu. Vorbea cu Farmer la uşa cabinei de la intrarea actorilor şi a putut să se uite bine la el. Când şoferul a plecat, Dawn l-a întrebat pe Farmer cine e, dar n-a ştiut să-i spună decât că o aştepta pe Fay. Mi-am notat descrierea, în caz că o uit.

— Mare minune că n-ai uitat să-ţi notezi, şi mă tot întreb cum naiba de-ai reuşit să te întorci în halul în care eşti.

Bernie zâmbi cu anticipaţie în timp ce-şi scotea portofelul din care luă o foaie de hârtie.

— M-a adus Dawn. Aşa e ea. Zice că întotdeauna a avut grijă de investiţiile ei. M-a poreclit găina care face ouă de aur. Fain, nu?

— Zi-i mai departe, sugativă! am mârâit eu. Cum arăta tipul?

Bernie se uită fix la hârtie şi se încruntă.

— Culmea! Parcă am scris-o în altă limbă!

— E cu susul în jos, blegule! Bernie întoarse foia.

— Aşa e! O clipă am crezut că băutura m-a învăţat vreo limbă străină. Tipul are peste 1.80 m, e slab, bronzat şi are o mustaţă scurtă. Poartă şi seara ochelari fumurii. Avea o haină din păr de cămilă, o cămaşă albă de nailon şi o cravată cu buline. La o mână avea o brăţară de aur, iar la cealaltă un ceas cu o curea tot de aur. Poţi să fii sigur că Dawn ştie să observe tot ce străluceşte. Părea de vreo 35 de ani.

Nu-i o descriere rea, ce zici?

Am luat hârtia din mâna nesigură a lui Bernie, am împăturit-o şi am pus-o pe noptieră.

—Merge. Ei, să ştii că facem treabă bună. Poliţiştii n-au dat peste tipul ăsta. Altceva ai mai aflat?

—N-ajunge pentru o singură noapte? În plus, după ce mi-a povestit asta, a început să-mi spună cât de mult iubeşte banii şi, odată început subiectul, n-o mai opreşte nimic.

—Ei, e-n regulă. Acum du-te mai bine la culcare. Camera ta este lângă a mea, pe stânga, dacă nu-ţi mai aduci aminte.

—Şi tu? Ai găsit ceva? spuse Bernie, privindu-mă insistent. Ce-ai făcut până acum?

—O groază de lucruri, dar acum nu eşti în stare să mă urmăreşti. Du-te la culcare, îţi spun mâine dimineaţă.

—Nu-i o idee rea, se supuse Bernie ridicându-se în picioare. Dacă dorm puţin, mă refac. Să nu te-apuci de treabă prea devreme. Am impresia că am să fiu mahmur.

—Du-te să te culci! am spus şi am stins lumina.

2

A doua zi dimineaţa la 9 şi jumătate, când am intrat la Bernie în dormitor, era întins în pat îmbrăcat, cu gura căscată, dormind dus.

Mi-am dat seama că n-avea rost să-l trezesc. N-ar fi fost în stare să lucreze. Am închis uşa încetişor şi am coborât în hol. I-am spus lui Larson să nu-l deranjeze; m-am dus la garaj, mi-am luat Buickul şi am pornit spre adresa locuinţei lui Joan Nichols.

Casa era pe o stradă liniştită, la capătul celălalt al oraşului; o clădire înaltă, cenuşie, cu draperii ver-

zi la ferestre şi câteva trepte de piatră la uşa din faţă.

Am ieşit din Buick, am urcat treptele şi m-am oprit să examinez cutiile poştale din hol. N-am găsit cartea de vizită a lui Joan Nichols pe nici una din ele, aşa că m-am dus la biroul administratorului şi am ciocănit la uşă... Un bărbat gras, în cămaşă şi vestă şi cu un trabuc stins între dinţi, deschise uşa şi mă privi fără pic de interes.

— N-avem camere, spuse scurt şi dădu să închidă uşa.

— Nu caut cameră, am spus vârând piciorul pe lângă uşă. O caut pe domnişoara Nichols. După câte ştiu, locuieşte aici.

— Pe Joan Nichols? şi mă privi întrebător.

— Exact. Nu i-am văzut numele pe nici o cutie poştală.

— Nici n-o să-l găseşti. Nici ea nu-i de găsit aici. Dacă vrei să dai de ea, du-te la cimitirul Welden. Acolo locuieşte acum.

Am simţit un fior rece pe şira spinării.

— Vrei să spui că a murit?

— Păi, spre binele ei sper că da. Au băgat-o în coşciug şi au înmormântat-o. Se încruntă. M-a fraierit cu chiria pe-o lună. N-avea o leţcaie şi bagajul i l-au luat poliţiştii.

— A fost cumva bolnavă?

— A căzut pe scări.

Administratorul arătă cu o mişcare a capului spre treptele abrupte din faţa lui.

— Pe scara aia. Cred că era beată, deşi poliţiştii susţin că nu era, dar ei nu le ştiu pe toate. A căzut rău. Am crezut că o să se dărâme casa.

— Când s-a întâmplat?

— Acum un an, în august.

— Nu cumva ţii minte data?

Administratorul se foi. Era limpede că discuția îl plictisea.

— De ce-aş ține-o minte? Nu mă interesează. Or să-ți spună polițiştii, dacă ții neapărat s-o ştii. Dădu să închidă uşa. Acum am treabă.

Eram prea răscolit ca să-mi mai treacă prin minte altă întrebare şi l-am lăsat să-mi închidă uşa în nas. M-am înapoiat agale la maşină, am intrat înăuntru şi am aprins o țigară. Priveam prin parbriz strada murdară din fața mea, dar gândul îmi zbura la altceva.

Oare să fi fost o coincidență? Doi oameni care o cunoscuseră pe Fay Benson muriseră; amândoi, imediat după ce fata dispăruse; amândoi, se pare, avuseseră o moarte întâmplătoare.

„Foarte, foarte dubios", am spus aproape cu voce tare. Am ambreiat şi m-am întors pe Main Street; pe urmă, după ce am primit nişte lămuriri de la un polițist, am luat-o spre Bay Street.

Numărul 27 se dovedi a fi o prăvălie de preparate culinare. Presupuneam că Jake Hesson avea o cameră la etaj, dar pentru că nu exista nici o uşă laterală, am intrat în prăvălie.

O fată oacheşă, voinică, într-un halat alb neglijent, mă privi din spatele unui munte de alimente gata preparate, sandvişuri şi sticle cu băuturi acidulate.

— Ce doriți? mă întrebă când am ajuns în dreptul ei.

— Îl caut pe Jake Hesson, i-am răspuns, arborând zâmbetul meu naiv. Mi s-a spus că stă aici.

Mă cântări iute din ochi.

— Ce treabă aveți cu el?

— O să-l rog să-ți spună dacă o să vrea să ştii, i-am spus continuând să zâmbesc, ca să nu sune

prea tăios. Doarme?

— Nu. Sunteți de la poliție?

— Arăt eu a polițist?! am întrebat indignat. Ce te priveşte cine sunt? Eşti prietena lui Jake cumva?

Se strâmbă.

— Doar n-am ajuns să duc lipsă de prieteni. Văd că nu sunteți polițist. Zâmbi brusc: Jake a plecat.

— Adică, s-a dus la lucru?

— Nu. Nu cred. A şters-o: a împachetat şi p-aci ți-e drumul, înțelegeți? A venit târziu aseară. Cred că are necazuri. N-ar fi prima oară.

Mi-am aprins o țigară, fixând-o pe fată în timp ce aşezam cu grijă chibritul în scrumieră.

— A spus unde a plecat?

Clătină din cap.

— Nu. Şi-a plătit chiria, a împachetat şi a şters-o. Pe Joe n-are rost să-l întrebi ceva decât dacă vrei să-ți pui dinți noi.

— De cât timp stă aici?

— De vreo câțiva ani.

Am scos portofelul şi i-am întins o hârtie de cinci dolari.

— Aş vrea să mă uit puțin prin camera lui. Cinci dolari acoperă cheltuielile?

Mâna cu degete murdare şi unghii date cu ojă vişinie înşfăcă bancnota. Fata luă o cheie de pe registrul de plăți şi mi-o întinse.

— Pe-acolo, la etaj. A doua uşă pe stânga. Dacă vă prinde bătrânul, vă descurcați singur. E prost dispus.

— Poate nu arăt, dar să ştii că nici eu nu sunt prea vesel, am spus, îndreptându-mă spre uşă.

Am pornit pe coridor, am urcat nişte trepte murdare şi fără covor şi m-am oprit în fața celei de-a doua uşi pe stânga. Am băgat cheia în broască şi am

deschis uşa. Camera arăta ca şi cum fusese părăsită în grabă. Uşile de la garderob erau deschise, sertarele biroului fuseseră scoase şi lăsate pe duşumea. Ligheanul de la lavoar era plin cu apă murdară şi clăbuci de săpun.

Am închis uşa şi m-am uitat peste tot. Acum eram sigur că pusesem ceva în mişcare. Hesson intrase în panică. Minţise în legătură cu Fay Benson, probabil pentru că nu fusese în gardă, şi spusese primul lucru care-i venise în cap. Dându-şi seama de greşeală, împachetase şi o întinsese.

Am scotocit prin cameră atent şi metodic. Până n-am mişcat patul de la perete, n-am găsit nimic interesant. Am zărit ceva strălucitor în stratul de praf. M-am aplecat şi l-am cules. M-am dus lângă fereastră să-mi examinez descoperirea.

Era un măr în miniatură, făcut din aur; ceva în genul brelocurilor pe care le poţi găsi ataşate la brăţările de damă. Pe o faţă era gravat cu litere atât de mici încât abia am putut să descifrez: *F.B. de la H.R. 24 iunie.*

F.B. – Fay Benson?

Am rostogolit mărul miniatural în palmă, pe urmă i-am dat drumul în buzunar. Când m-am întors să-mi reînnoiesc cercetările, uşa s-a deschis şi un bărbat îndesat, cu un chip negricios încruntat, s-a arătat în prag.

— Ce tot faci aici? mormăi el.

— Îl caut pe Hesson, am răspuns, bănuind că trebuie să fie tatăl fetei: arăta tare prost dispus. Ai idee cam pe unde e?

— E clar că nu-i aici. Ieşi afară până nu te tăbăcesc!

Arăta destul de zdravăn şi de vânjos ca să poată s-o facă, aşa că m-am îndreptat spre uşă.

— Vreau să dau de el. Pun la bătaie cinci dolari pentru adresa lui, am spus.

Nu mai arăta atât de fioros.

— O să te coste douăzeci.

Am scuturat din cap.

— Dau zece, nici un ban mai mult.

— Fie, zece.

Am scotocit în portofel fără să-l scot din buzunar, am tras două hârtii de cinci dolari şi le-am împăturit.

— Unde e?

— S-a dus la Sam Hardy acasă - strada Lennox, nr. 3, Frisco.

— Precis?

— Acolo mi-a spus să-i trimit corespondenţa. Întinse mâna după bani. Dacă nu-i acolo acum, tot acolo o să se ducă.

I-am dat cei zece dolari. Nu eram sigur dacă nu cumva îi aruncam în vânt, dar pentru că nu erau ai mei, ci ai lui Fayette, mi-am zis că merită să risc.

— Dacă nu-l găsesc, amice, i-am zis înghiontindu-l pe când treceam pe lângă el, o să ne mai vedem noi.

Am coborât scările şi am ieşit în stradă.

3

Trecuse puţin de ora unu când am ajuns la Shad Hotel. L-am găsit pe Bernie în hol, palid, cu ochii duşi în fundul capului, cu un pahar de whisky cu apă la îndemână.

— Îi dai înainte cu cheful! Credeam că aseară ai tras o porţie să te ţină toată viaţa.

Bernie închise ochii, apoi îi deschise şi se scutură.

— Nu vrei să vorbeşti mai încet? începu el pa-

tetic. Cel mai mic zgomot îmi dă nişte junghiuri groaznice în creier.

— Aşa-ţi trebuie. Hai, mişcă la masă. Am o veste pentru tine.

Bernie se trase înapoi scârbit.

— Nu-mi pomeni de mâncare. N-aş putea să înghit nimic.

L-am înşfăcat de braţ şi l-am împins în restaurantul murdar.

— Atunci stai lângă mine cât mănânc.

În timp ce mâncam, i-am relatat cu lux de amănunte ce descoperisem cu o seară înainte şi ce făcusem dimineaţa. Deveni atât de interesat, că aproape uită de durerea de cap.

— Suntem pe calea cea bună, i-am spus. Ştim mai multe decât ştia poliţia când a clasat cazul, şi asta nu e rău. Ştim că Fay avea legături cu individul cu haină din păr de cămilă. Poliţia n-a reuşit să dea de el, sau, dacă a dat, n-a considerat că prezenta destul interes ca să-l menţioneze. Cred că merită să facem investigaţii. Eu consider suspect pe oricine poartă ochelari fumurii noaptea. Şi altceva: cine e fata asta - Joan Nichols? Ce rol are ea? A căutat-o pe Fay la trei zile după ce dispăruse. Şi, deodată, cade pe scări şi-şi frânge gâtul. Farmer e singurul care ar fi putut-o vedea pe Fay plecând de la club, şi, foarte oportun, e strivit de o maşină. Mi se pare că cineva s-a descotorosit şi de Joan Nichols şi de Farmer, pentru că amândoi ştiau prea multe.

Bernie holbă ochii.

— Ei! Ţi-a dat vreodată prin capul ăla deştept că şi noi ştim prea multe? spuse el coborând vocea. Dacă încearcă cineva să ne amuţească?

— Nu mai bate câmpii! Anchetatorii nu sunt amuţiţi niciodată. Tu nu citeşti romane poliţiste?

—Nu-mi plac. Poate că ar fi mai bine să renunţăm la cazul ăsta, Chet. Vorbesc serios. N-aş vrea să ţi se întâmple ceva şi, de fapt, nici mie.

—Las-o baltă! Asta o să fie cea mai bună povestire a noastră. Mă duc după Hesson. Iar tu caută-l pe individul cu haină din păr de cămilă. S-ar putea să fi plecat din oraş, dar nu strică să întrebi pe la toate hotelurile şi să vezi dacă nu cumva îl recunoaşte careva. Şi descrierea maşinii poate să-ţi slujească la ceva.

Bernie aprobă mai mult în silă.

—Bine, bine, o să fac ce pot. N-or fi multe hoteluri în oraş - sper!

Am împins scaunul înapoi.

—Hai, acum. Iau maşina, am nevoie de ea. Mă întorc din Frisco diseară. Ne vedem aici.

Bernie se ridică şi el şi ne îndreptarăm spre hol.

—Aşteaptă o clipă, i-am spus şi-am intrat în cabina telefonică. Am sunat la clubul *Florian* şi am rugat să-mi dea legătura cu biroul de la intrarea artiştilor. Spencer e acolo? am întrebat.

—La telefon. Dumneavoastră sunteţi, domnule Sladen?

—Da. Nu ştii dacă domnişoara Benson avea o brăţară cu brelocuri. Ştii ce e aia, nu?

—Sigur, domnule Sladen. Avea. Cu multe brelocuri pe ea. Mi-a arătat-o.

—Avea cumva şi un măr de aur printre ele?

—Exact.

—Perfect, îţi mulţumesc, i-am spus, şi-am închis. Am ieşit din cabină şi m-am dus la Bernie.

—Am avut dreptate. Brelocul era de la brăţara ei. A văzut-o Spencer. Hesson o să aibă de furcă să explice cum a ajuns la el în cameră.

—Nu-i rău pentru nişte amatori, ce zici?

— Dacă am fi amatori ar fi bine. Ne vedem diseară.

Se făcuse ora patru şi amurgea când am trecut pe podul de peste Oakland Bay şi am oprit pe strada Harrison, ca să întreb cum ajung pe strada Lennox. Poliţistul mi-a spus s-o iau spre India Basin.

Am lăsat Buickul pe un maidan şi am pornit-o în josul străzii murdare, la capătul căreia se afla strada Lennox.

Mici blocuri de închiriat, cu grilaj de fier, se profilau golaşe pe cerul întunecat. Ici, colo, se vedeau lumini la ferestrele de la etaj. M-am oprit în faţa numărului 3. Era o clădire înaltă şi îngustă, cu o ceată de copii jegoşi şi zdrenţăroşi aşezaţi pe ultima treaptă. Mă fixară cu privirile şi începură să-şi dea coate.

— Aici stă Sam Hardy?

— Da, dar nu-i acasă, spuse unul din băieţi. Se dădu niţel în lături să mă lase să trec şi, pe când urcam scările murdare şi tocite, puştii se întoarseră să se holbeze după mine.

Uşa din faţă era întredeschisă; am împins-o şi am intrat într-un hol murdar, cu pereţii goi. Un negru uscăţiv stătea pe o ladă întoarsă, cu spatele sprijinit de perete şi cu un buletin de curse în mână. Ridică privirea şi mă fixă cu ochi obosiţi şi plictisiţi.

— Unde-l pot găsi pe Jake Hesson? l-am întrebat, arătându-i o hârtie de un dolar.

I se luminară ochii.

— La al treilea etaj, şefule. Camera 10.

Se întinse după bancnotă şi l-am lăsat s-o ia.

— E acasă?

— Sigur, şefule. N-a ieşit deloc azi.

Am dat din cap şi am început să urc scările. Am suit până la etajul trei. Printr-una din uşi se auzea un radio lăsat să cânte la maximum. Am trecut iute pe

coridor spre camera 10, m-am oprit să trag cu urechea prin perete, pe urmă, neauzind nimic, am ciocănit.

Nimeni nu m-a poftit înăuntru.

Am apăsat pe clanță şi am împins uşa încetişor. Uşa se dădu în lături.

Jake Hesson stătea întins pe pat. Pe cămaşa albă murdară se zărea o pată stacojie, exact sub inimă. Din pată ieşea mânerul unui cuțit.

După chipul gălbui, ca de ceară, am înțeles că murise de câteva ore.

CAPITOLUL III

1

Locotenentul Marshall de la brigada de criminalistică, un individ cu o față lată şi roşcovană, cu o mustață îngrijită şi o bărbie proeminentă, îşi vârî în gură o țigară şi şi-o aprinse. Mă privi cum mă sprijineam cu spatele de perete, ca să nu stau în calea celor de la amprente, care trebăluiau în cămăruță. Tot ce mai rămăsese din Jake Hesson era o pată de sânge pe cuvertura murdară de pe pat.

—Tom Creed o să se ocupe de cazul ăsta, zise Marshall. Dacă ce spui e adevărat, totul porneşte de la urma găsită de el.

—Cine-i Tom Creed?

—Căpitan de poliție în Welden. Anul trecut ne-a rugat să verificăm la Swallow Club, unde se pare că a lucrat Fay Benson, dar n-am găsit nimic. Marshall îmi zâmbi acru. Am impresia că ai reuşit să mă faci să par un prost.

Lucrasem cu el pe vremuri şi-i apreciam inteligența şi puterile.

—Cred că mai vinovat de asta e taică-tu decât mine, i-am răspuns grav.

Marshall râse. Se întoarse spre sergentul Hamilton, secundul său.

—Te las aici, Dick. Eu şi cu isteţul ăsta mergem să vorbim cu Creed. După ce-ai terminat, suie-te-n maşină şi vino să mă iei.

Hamilton aprobă din cap.

—În regulă, domnule locotenent.

—Hai, zise Marshall, luându-mă de braţ. Poţi să mă duci cu maşina până la Welden. Pe Creed o să-l intereseze povestea ta. S-a ocupat serios de dispariţia fetei, dar, pentru că n-a descoperit cadavrul, a trebuit să renunţe.

—Trimite-mi şi mie o fotografie făcută aici, i-am spus lui Hamilton. Stau la Shad Hotel.

Hamilton se uită întrebător la Marshall.

—Să i-o trimiţi, zise Marshall. Sunt şi eu în poză. O să-mi facă reclamă.

—Nu-ţi face iluzii, i-am spus. Fayette s-ar putea să se opună. Nu ne putem permite să publicăm prea multe poze de groază.

—Hai, hai! zise Marshall, şi am coborât scările.

În drum spre Welden, i-am povestit din nou totul, ca să nu piardă nici un amănunt.

—Ei, se pare că avem câteva puncte de reper acum, ca să ne apucăm din nou de treabă, zise el când am terminat de povestit. Întotdeauna mi s-a părut ciudată moartea lui Farmer. Dar ce-i cu fata asta - Nichols?

—Ce n-aş da să ştiu! După ce-am depăşit un camion, am urmat: Cum e Creed? Crezi că o să vrea să lucrăm împreună?

Marshall dădu din umeri.

—Cred că da. Nu cred că găseşti vreun poliţist

pe toată coasta care să nu-şi dorească poza publicată în maculatura aia a voastră. E băiat bun, dar nu-i place să nu-i raportezi tot ce faci. Trebuia să te fi dus la el înainte de a pleca după Hesson.

— Ei, asta-i culmea! am exclamat. Abia am venit ieri. Urma să-l văd după ce vorbeam cu Hesson.

— Ai grijă cum pui problema. Apropo, mai lucrează cu tine grasul ăla, autorul de scenarii de la Hollywood?

— Eu n-aş zice că lucrează. Doar că bea pe cheltuiala revistei.

— E un tip isteț. Ar fi putut să întreprindă ceva mai acătării decât să facă pe scribul la *Cronica crimelor*.

Am râs.

— Toți zic la fel. Numai din cauza formei capului.

Se făcuse aproape opt seara când am ajuns la sediul central al poliției din Welden.

— Cred că la ora asta Creed e acasă, zise Marshall ieşind din maşină. Hai să vedem.

Dar agentul de la informații ne linişti; căpitanul era încă la birou şi, după ce vorbi la telefonul interior, ne pofti sus.

Căpitanul de poliție Tom Creed era un bărbat înalt, voinic, trecut de 50 de ani, cu un chip aspru şi dur, ochi albaştri iscoditori şi o coamă de păr cărunt.

Dădu mâna cu Marshall şi, când Marshall mă prezentă, îmi zâmbi, părând mulțumit că poate face cunoştință cu mine.

— Revista voastră face treabă bună, spuse. Priviți lucrurile din punctul nostru de vedere şi asta-mi place.

Am schițat un zâmbet.

— Dacă nu ne punem bine cu polițiştii, n-avem ce mânca. Dacă vrei să auzi ce credem despre voi,

vino când nu batem la maşina de scris.

— Nu-l lua în seamă, zise Marshall. Îi place să facă glume. Domnule căpitan, individul ăsta a lucrat în locul nostru. A găsit ceva interesant pentru cazul Fay Benson.

Creed se aşeză, ne făcu semn să luăm loc şi noi şi mă privi cu asprime.

— Redactorul-şef a avut ideea că n-ar fi rău să scriem un articol despre cazul ăsta, i-am explicat. Am venit aici să văd cum stau lucrurile şi am avut norocul să dau peste ceva ce nu aveţi la dosar. Cred că ai aflat acum despre ce-i vorba.

— Mai povesteşte-mi o dată, spuse Creed şi, scoţând o pipă din buzunar, începu s-o umple dintr-o pungă uzată.

Mi-am depănat din nou povestea. Nu m-a întrerupt nici unul din ei şi, când am terminat, s-a lăsat o tăcere lungă. Îmi dădeam seama că lui Creed nu-i plăcea să i-o ia alţii înainte.

— Trebuia să-mi fi raportat imediat, spuse el. Aş fi pus mâna pe Hesson înainte să reuşească s-o întindă.

— Nu-l aveam cu nimic la mână pe Hesson. Şi nici voi nu-l aveaţi.

Am scos mărul de aur din buzunar şi l-am rostogolit pe birou spre Creed.

— Când am găsit asta, murise.

Creed se uită la Marshall.

— Când a murit?

— Azi-noapte. A ajuns la Hardy acasă la ora unu. L-au terminat între trei şi patru.

— Vreo urmă lăsată de criminal?

Marshall clătină din cap.

— E lucrătură profesionistă. Nici o amprentă. Nici un zgomot. Nimeni n-a văzut nimic. La patru

dimineața, până şi bețivanii lui Hardy dorm.

Creed ridică mărul minuscul şi-l studie. Apoi îl puse jos şi trimise câțiva colaci de fum spre el, în timp ce medita.

— Da, se pare că ai pus ceva în mişcare, îmi spuse privindu-mă. Hai să mai studiem o dată dosarul.

Ridică telefonul şi ceru dosarul Benson.

—Sunt sigur că Farmer a mințit, continuă el în timp ce închidea telefonul. Nu văd cum putea să dispară fata dacă nu trecea prin uşa lui Farmer. N-a avut decât opt minute la dispoziție ca să dispară, iar ieşirea actorilor era mai aproape de cabina ei. De-asta l-am hărțuit pe Farmer, dar n-am reuşit să-l clintim. Se pare că lucra mână în mână cu Hesson.

Se auzi o bătaie în uşă şi un polițist aduse un dosar gros pe care i-l înmână lui Creed.

— Farmer şi Hesson ar fi putut să răpească fata şi s-o ducă în cameră la Hesson. Brelocul de sub pat e o dovadă, spuse Creed, deschizând dosarul. Răsfoi câteva pagini, citi şi zise: Purta brățara când a dispărut.

—N-ar fi dus-o în camera lui Hesson, am spus eu. Singura posibilitate să urci acolo este să treci prin prăvălie. Nu puteau s-o ducă decât dacă era amestecat şi proprietarul prăvăliei, şi asta nu cred. Mi-a dat adresa lui Hesson. Mai curând Farmer şi Hesson au fost angajați să răpească fata. Farmer a dus-o la el în birou, mințind că e căutată la telefon. Fata aştepta un telefon. Probabil că a lovit-o în cap şi a cărat-o până la o maşină, afară. Trebuie să mai fi fost şi altcineva în afară de Farmer şi Hesson, cineva care să conducă maşina. Şi Hesson şi Farmer trebuiau să stea la posturile lor ca să aibă alibi. Poate că brățara i-a căzut lui Fay de la mână când a lovit-o Farmer. E posibil ca el să i-o fi dat lui Hesson, sau să

se fi dus chiar el cu ea la Hesson, mai târziu.

Marshall aprobă din cap.

—Da, s-ar putea să se fi întâmplat aşa.

—O să începem cercetări în legătură cu brăţara, zise Creed. După paisprezece luni, aproape că e zadarnic, dar o să încercăm totuşi.

—Cine e individul ăsta în haină din păr de cămilă? întrebă Marshall. Avem o descriere bună. Ar trebui să-l descoperim.

—Îl caută Low chiar acum, i-am răspuns. S-ar putea să-l fi găsit.

Marshall rânji:

—Cei doi mari poliţişti! Apoi, privind la Creed, adăugă: Cred că individul cu haina din păr de cămilă are un rol important. Ar trebui să pornim după el.

Creed dădu aprobator din cap.

—Şi pe urmă e şi fata asta - Nichols, spuse el. Ea unde apare în toată povestea asta?

—Are ceva la dosar? am întrebat.

Creed se întinse după telefon şi ceru dosarul Nichols.

—Nu mai ţin minte care a fost verdictul procurorului. Nu ştiam că era legată de Fay Benson, altfel aş fi dat mai multă importanţă cazului.

Am ridicat mărul minuscul.

—Cine e H.R.? S-ar putea să ne spună el ceva despre fată. Nu ştim nimic de ea, nu-i aşa? Am impresia că se ascundea de cineva.

—Şi eu am avut aceeaşi impresie, spuse Creed, aplecându-se să ia dosarul adus de poliţist. Întoarse o pagină, o privi şi puse dosarul pe birou. Procurorul a hotărât că domnişoara Nichols a murit în urma unui accident. Se pare că a călcat pe rochie când cobora scările, a căzut şi şi-a frânt gâtul.

—Cu ce se ocupa?

Creed studie din nou dosarul.

— Cu diverse reprezentații. Tocmai se întorsese dintr-un turneu la Paris. S-a angajat acolo la un cabaret împreună cu alte nouă fete, dar totul a căzut. S-a întors lefteră şi a început să caute de lucru.

— Fay putea să fie una dintre cele nouă, nu crezi? am întrebat. Poate verificăm.

Creed aprobă din cap.

— O să verificăm.

— Cred că Joan Nichols a fost omorâtă, am spus. Şi cred că şi Farmer a fost omorât.

Creed zâmbi acru.

— Aşa se întâmplă când lucrezi la *Cronica crimelor*. N-avem nici cea mai mică dovadă că au fost omorâți.

— Când a murit Joan Nichols?

Creed se uită din nou în dosar.

— Pe 20 august.

— A trecut pe la Shad Hotel pe 20 să întrebe de Fay. Pe urmă a plecat acasă şi a căzut pe scări. Apropo, Farmer n-a murit tot pe 20, noaptea?

Creed îmi aruncă o privire aprigă, cercetă dosarul Fay Benson şi aprobă din cap.

— Exact, spuse el, încruntându-se.

— Mie mi se pare ceva tare necurat aici, dumitale nu?

— Ai dreptate că e ceva, interveni Marshall. Cred că ai prins un fir, domnule căpitan.

Creed dădu din umeri.

— N-avem nici o dovadă, dar sunt de acord că nu facem rău dacă răscolim puțin lucrurile.

— Aveți vreo poză de-a lui Fay Benson? l-am întrebat.

— Am câteva în dosar - de ce?

— Când a dispărut, i-ați publicat poza numai în

presa locală sau şi în cea naţională?

—Numai în ziarele locale.

—Cred că n-ar fi rău să folosim şi presa naţională. Ar fi bine să-i apară fotografia în toate ziarele din ţară, cu întrebarea dacă n-o cunoaşte cineva. S-ar putea să dăm peste ceva. După Al Weiman, lucra de mai mult timp în branşa asta. Poate că sub un alt nume. Să vedem dacă nu putem să aflăm şi altceva despre ea.

Creed aprobă din cap.

—Bine. Să văd ce pot face.

M-am ridicat în picioare.

—Mi-ar plăcea să lucrez şi eu cu dumneata, am spus. N-am să te încurc şi am să-ţi comunic tot ce descopăr. Se pare că e o povestire palpitantă şi aş vrea să particip de la început. Ce zici?

—Cu plăcere, spuse Creed. Dă-i bătaie. Şi vino să mă vezi când vrei.

—În regulă, am spus. Dacă partenerul meu a găsit ceva, o să-ţi dau un telefon.

Ne-am strâns mâna, am schimbat o privire cu Marshall şi m-am dus spre maşină.

2

Când am intrat în holul de la Shad Hotel, Larson mi-a spus că Bernie urcase în camera lui.

—A întrebat un individ de dumneavoastră, continuă el. I-am spus că vă întoarceţi seara târziu.

—Ce-a vrut? l-am întrebat, oprindu-mă din traversatul holului spre scări.

—N-a transmis nimic. Mi s-a părut un tip dur. Vreţi să staţi de vorbă cu el dacă mai vine?

—Astă-seară nu. Spune-i să vină mâine dimineaţă. Dacă e ceva urgent, sună-mă în cameră şi o să

vorbesc cu el la telefon. Vreau să mă odihnesc bine în noaptea asta.

— În regulă, spuse Larson.

Am urcat şi m-am dus la Bernie în cameră. L-am găsit în fotoliu, cu picioarele într-un lighean cu apă fierbinte. Lângă el, pe masă, erau o sticlă de Scotch, două pahare, unul pe jumătate plin, şi o sticlă de apă minerală. Îmi zâmbi stins când mă văzu în prag uitându-mă la el cu gura căscată.

— Ce dracu' faci? l-am întrebat, intrând şi închizând uşa.

— Îmi odihnesc prăpăditele astea de picioare. Ai uitat că maşina ai folosit-o tu? Am bătut toate bulevardele. Poate nu crezi, dar află că sunt paisprezece hoteluri în pârlitul ăsta de oraş. Bagă la cap! Paisprezece! Răspândite peste tot. Am trecut pe la toate.

— L-ai găsit?

Bernie râse amar.

— Nici cel mai mic semn. Mi-am prăpădit picioarele degeaba.

Mi-am aprins o ţigară şi mi-am turnat de băut.

— Ai fost la absolut toate hotelurile? Precis?

— Precis. L-am pus pe Larson să-mi facă o listă. S-a jurat că nu lipseşte nici unul. Tipul n-a stat la hotel în Welden. Ascultă la mine! E clar! Ori locuieşte într-un apartament sau casă particulară, ori a venit de la Frisco sau din altă parte, dar la hotel n-a stat!

— Îl caută şi poliţiştii acum, i-am spus şi i-am relatat lui Bernie vizita mea la sediul central al poliţiei din Welden. L-am anunţat cât se poate de delicat că Hesson a fost omorât.

— Ce-ţi spuneam eu? vorbi Bernie, începând să se şteargă pe picioare. Au scos trei persoane din circulaţie. Dacă o să continuăm să ne vârâm nasul în povestea asta, ne termină şi pe noi.

— Calmează-te! Acum se ocupă poliţia de toate. Nu-mi place că nu l-ai găsit pe individul cu haina din păr de cămilă, Bernie. Aş fi vrut să-i vorbesc, înainte să pună Creed mâna pe el.

— Păi, n-a stat la nici un hotel din oraş. Mai bine lasă-i pe poliţişti să-l vâneze.

— Bineînţeles că l-ai întrebat şi pe Larson dacă nu cumva a stat aici? i-am aruncat într-o doară.

Bernie tresări de parcă l-ar fi atins cineva cu fierul roşu. Se făcu stacojiu la faţă şi se holbă la mine cu ochii cât cepele.

— De ce-ar fi stat aici? întrebă răguşit.

— De ce n-ar fi stat? L-ai întrebat pe Larson?

— Nu, nu l-am întrebat! Se luă cu mâinile de păr. Doamne! Dacă a stat cumva aici...! Adică, am bătut străzile o zi întreagă de mi-a ieşit sufletul şi nu mi-a dat prin cap să-l întreb pe Larson!

Am ridicat receptorul.

— Sladen la telefon, am spus auzindu-l pe Larson la celălalt capăt al firului. Nu-ţi mai aduci aminte dacă în august anul trecut a stat aici un tip care avea o haină din păr de cămilă? Un tip înalt, bronzat şi cu o mustaţă mică.

— Cum să nu, spuse Larson. Mi-l aduc bine aminte. Ce-i cu el?

— Cobor imediat. Vreau să stăm puţin de vorbă despre el. Am închis şi l-am privit arzător pe Bernie: Cap sec! A stat aici!

Bernie închise ochii.

— De unde să ştiu eu?! se văicări el. Şi când te gândeşti că am bătut atâta drum!

L-am lăsat şi am coborât scările în grabă.

— Ia povesteşte-mi despre tipul ăsta, i-am spus, sprijinindu-mă de biroul recepţiei. Cum îl chema?

Larson deschise registrul.

— A venit pe 9 august, îl chema Henry Rutland. Uite, aici i-am făcut intrarea. Venea din Los Angeles. Dar ce-i toată zarva?

— A venit în ziua în care a sosit şi domnişoara Benson?

— Da. Domnişoara Benson a venit la prânz. Rutland - pe la şase seara.

— Avea un Cadillac verde cu crem?

— Exact. L-a parcat peste drum.

— S-ar putea ca băieţii de la garaj să-i fi luat numărul?

— Poate. Nu ştiu.

— Când a plecat?

— Pe 17, dimineaţa.

— În ziua în care a dispărut domnişoara Benson. Mi-am trecut degetele prin păr şi am continuat: Cred că individul ăsta are legătură cu dispariţia fetei. I-ai văzut vreodată împreună?

— Nu cred. El pleca devreme, iar domnişoara Benson nu ieşea din cameră decât târziu.

— În ce cameră a stat? Lângă a domnişoarei Benson?

— Aveau camerele vizavi, la etajul doi, spuse Larson după ce verifică în registru.

— Deci ar fi putut să fie împreună şi să nu ştii?

— Cred că da. N-avem personal permanent pentru etaje. După ora opt, personalul nu mai urcă.

— A spus cumva Rutland de ce a venit la Welden?

— Nu. N-a spus ce treburi are.

— Avea bagaje multe?

— Numai o valiză.

— Vreun vizitator, corespondenţă sau telefoane?

— Nu cred. Precis nu.

— Mai găsesc pe cineva la garaj la ora asta?

—Trebuie să fie Joe. Nu închidem până la ora unu.

—Mă duc să stau de vorbă cu el.

Dar omul de la garaj nu-şi mai amintea numărul Cadillacului. Îl ţinea minte însă pe Rutland şi maşina, de asemenea.

—Avea o groază de biştari, îmi spuse, şi-i risipea în toate părţile. Scotea maşina în jurul orei zece şi o aducea între miezul nopţii şi ora unu. Voia să i-o spăl zilnic. Tare mult ţinea să arate frumos, îmi pare rău că nu-mi mai amintesc numărul. Sunt paisprezece luni de atunci şi mi-au trecut o mulţime de maşini prin mână.

I-am dat o jumătate de dolar şi m-am înapoiat la hotel. L-am găsit pe Bernie întins pe pat, cu o expresie de suferinţă pe chipul durduliu.

—Îl cheamă Henry Rutland şi a venit din Los Angeles.

—Puţin îmi pasă cine e, mormăi Bernie. Îmi vine să-mi trag două perechi de palme. Când mă gândesc că am mărşăluit cinci ore, în loc să fi stat liniştit la bar!

M-a pufnit râsul. Mi se părea caraghios.

—Hai, gata! Poate nu ţi-a stricat. A venit vremea să mai faci puţină mişcare. E prea târziu să-i telefonez lui Creed astă-seară. Trec pe la el mâine dimineaţă. Ei, mă duc şi eu... dar m-am oprit, văzându-l pe Bernie cum se holbează peste umărul meu spre uşă.

Am întors capul şi am îngheţat.

În prag stătea un omuleţ îndesat, cu un chip rotund şi dur de culoarea seului de oaie. Avea un fulgarin jegos şi o pălărie neagră cu boruri mari trasă pe ochiul drept. Barba nerasă de două zile îi înnegrea fălcile, iar privirea de gheaţă, feroce a ochilor

cenuşii tulburi îmi dădu un fior rece pe şira spinării.

În mâna dreaptă ţinea un revolver de calibru 38 îndreptat spre mine.

3

Ne-am privit un minut întreg, apoi omuleţul spuse:

— Nici o mişcare! Avea o voce joasă, nazală. Abia dacă-şi mişca buzele când vorbea. Care din voi e Sladen?

— Eu, am spus şi am fost neplăcut surprins că-mi tremura vocea.

— Bine. Băgaţi de seamă, mâine plecaţi amândoi din oraş. Nu vrem să vă mai vedem prin Welden. Mâine la 11 nu mai sunteţi aici. Să nu vă mai spunem o dată! Dacă aveţi impresia că glumim, staţi pe-aici şi o să vă convingeţi. Aţi priceput?

Am răsuflat adânc. Trecusem de primul şoc şi acum mă înfuriasem.

— Ce-aveţi de gând? am întrebat, fixându-l cu privirea. De fapt, cine sunteţi?

— Nu contează ce-avem de gând. V-am avertizat! Începu brusc să tremure şi să zvâcnească. Se propti cu mâna stângă de perete ca să se liniştească; cu un efort reuşi să articuleze iar: Dacă n-ar fi fost şeful, v-aş fi făcut praf pe loc, nenorociţilor! Aţi văzut ce-a păţit Hesson. Şi voi doi o să păţiţi la fel dacă mai sunteţi în Welden mâine dimineaţă la ora 11. Făcu un pas înapoi pe coridor, cu mâna pe mâner. Şi nu vă faceţi iluzii că vă protejează poliţiştii. Nu sunt atâţia poliţişti în oraşul ăsta ca să ne împiedice să punem mâna pe voi. Faceţi-vă bagajele şi căraţi-vă!

Mai stătu în prag, zvâcnind şi fixându-ne cu

privirea, apoi întinse mâna spre clanță și trânti ușa.

Rămaserăm nemișcați, ascultând pașii ușori și iuți de pe coridor. Când nu se mai auziră, m-am ridicat încet în picioare și m-am uitat la Bernie.

— Un drogat! Era intoxicat până-n albul ochilor!

— Doamne Dumnezeule! clănțăni Bernie. Ți-am spus ce-o să se întâmple dacă nu renunțăm la cazul ăsta. Apucă tremurând paharul de whisky și-l goli.

— O clipă m-am speriat și eu, am spus încruntat. Cred că m-au cam lăsat nervii.

— Eu cel puțin n-am avut niciodată nervi buni, zise Bernie, căznindu-se să se dea jos din pat. Doamne ferește! N-am mai fost amenințat cu revolverul până acum.

Traversă camera spre locul unde era așezată valiza, o ridică, o puse pe scaun și începu să-și arunce lucrurile în ea.

— Ce tot moșmondești acolo? am întrebat.

— Tu ce crezi? îmi răspunse, fără să se oprească. Împachetez. Mâine-n zori trebuie să fiu gata de plecare. Și dacă-i pe-așa, de ce n-am pleca astă-seară?

Aruncă niște șosete și batiste în valiză și pe urmă traversă camera după o pereche de pantofi.

— Ce stai și te uiți? Du-te și împachetează și tu.

— Doar n-ai impresia că o să las un nenorocit de drogat să-mi sufle povestirea de sub nas numai pentru că m-a speriat nițel? l-am întrebat înfierbântat.

Bernie puse pantofii în valiză.

— Nu știu. Nu mă privește câtuși de puțin, spuse el, uitându-se prin cameră după alte lucruri. Ai auzit ce-a zis tipul: Cărați-vă, ori... Le-a făcut felul lui Farmer, Nichols și Hesson. Cred că l-ai auzit, nu? N-am avut impresia că-i un tip glumeț. I-ai văzul ochii? Brrr! Mi se-ncrețise pielea pe mine, de parcă

era pusă pe moațe. Dacă vrei să stai aici și să faci pe durul, te privește. Eu am familie și responsabilități. Trebuie să mă gândesc la soție și la câine. Mie nu trebuie să-mi spui de două ori. Iar de data asta, amice, nici nu trebuia măcar să-mi spună!

Mi-am mai turnat niște whisky în pahar și am tras o dușcă.

— Aveam impresia că-ți place să lucrezi cu mine.

Bernie trânti capacul valizei.

— Nu văd care-i legătura.

— Dacă pleci, înseamnă că nu mai lucrezi cu mine și pot să pun pariu pe pielea ta de găină că nu mai lucrezi nici pentru *Cronica crimelor*. Să mă tragi de mânecă să-ți arunc un ban când ai să cerșești la colț de stradă.

Bernie se albi la față.

— Doar nu crezi că Fayette o să mă zboare, eh? Ce, vrea să mă las măcelărit?

— Cât timp are o povestire bună, puțin îi pasă. Și dacă acum dai bir cu fugiții, te-ai ars. Știi cât e de răzbunător.

Bernie se așeză pe pat.

— N-am putea să-i spunem că nu iese nimic din povestirea asta?

— Nimic! Slavă Domnului că avem material cu grămada! Trebuie să pun mâna pe drogatul ăla. Nu ai auzit ce-a zis de Hesson? Dacă-l prindem, intrăm în miezul lucrurilor.

— Nu poți să te potolești? Nu suntem polițiști. Suntem scriitori - de fapt niște artiști. Munca noastră este să scriem pentru revistă, nu să prindem ucigașii. Trebuie să fim cu picioarele pe pământ. Lasă prinderea criminalilor în seama polițiștilor. De-asta iau leafă. Sunt îngrozit la culme. Nu-mi pasă dacă află lumea. Și, pe deasupra, n-am nici asigurare.

Trebuie să mă gândesc la Clair.

—Ar duce-o mai bine dacă ai muri, i-am răspuns brutal. Fayette ar fi nevoit să-i dea o pensie. Bernie își trecu limba peste buze.

—Ce-ai zice dacă m-aş duce chiar acum înapoi la redacție şi m-aş apuca să scriu povestirea? Am destule fapte cu care să încep. Nu-i nevoie să ne împuşte pe amândoi, nu-i aşa?

—Pentru numele lui Dumnezeu, vino-ți în fire! N-o să ne împuşte nimeni. Au grijă de noi polițiştii până îl prind pe nemernicul ăsta. Şi, după ce-or pune mâna pe el, am rezolvat cazul.

Bernie încercă să râdă batjocoritor.

—Ce-ți mai place să te amăgeşti! Doar nu-ți închipui că el e şeful? Nu face decât să îndeplinească nişte ordine. Singur a spus-o. Dacă o să reuşească polițiştii să-l prindă, mai sunt destui care să ne vină de hac.

Am luat cartea de telefon, am deschis la Creed şi am format numărul de acasă.

I-am auzit vocea mârâită.

—La telefon Sladen, am spus. Tocmai ne-a plecat un musafir cu o armă. Era îndopat de droguri şi a recunoscut că l-a ucis pe Hesson. Ne-a dat termen până mâine dimineață la 11 să plecăm din oraş, dacă nu vrem s-o pățim. Ne-a spus că nu sunt destui polițişti în oraşul ăsta care să-l oprească să ne tragă un glonț în burtă.

—Aşa a zis? mârâi Creed. Să nu vă mişcați de acolo. Vă trimit imediat nişte oameni, şi închise telefonul.

—Aşa căpitan de poliție zău că-mi place, am spus, punând receptorul în furcă. Fără întrebări, fără zarvă, dar gata de acțiune. Ne soseşte protecția.

Bernie îşi termină paharul. Reuşise să se cher-

chelească puțin.

—Nu-mi place, Chet. Cred că ar trebui s-o ştergem.

—Nu fi cap sec! Nu vezi că progresăm? Am sâcâit pe careva. Asta înseamnă că suntem pe drumul cel bun.

—Al dracului de bun, dacă dăm ortul popii, zise Bernie şi-şi mai turnă puțin whisky. Ascultă ce-ți spun eu...

Când sună telefonul, Bernie tot mai încerca să mă convingă să plecăm. Larson mă anunță că în hol aşteptau doi polițişti să vorbească cu mine.

—Trimite-i sus! Punând receptorul în furcă, i-am spus lui Bernie: Eşti în siguranță acum. Au sosit reprezentanții legii.

Bernie începu să râdă ca un smintit.

—În siguranță?! Asta-i bună! Îți închipui că există vreun polițist care să se arunce între mine şi glonț?

CAPITOLUL IV

1

Am aşezat din nou teancul de fotografii pe biroul lui Creed şi am clătinat din cap.

—Nu-i printre ăştia.

Creed trase din pipă şi bătu darabana cu degetele lui boante pe tăblia tocită a biroului.

—Înseamnă că-i unul nou. Nici unul din băieți nu-l cunoaşte. Crezi că vorbea serios?

—Nu încape discuție. Era drogat până-n albul ochilor. Mă şi mir că nu ne-a împuşcat pe loc.

Peters, un individ deşirat cu chipul aspru şi as-

cuțit, zâmbi arătându-și dinții pătați de tutun. Era unul dintre ofițerii de poliție pe care Creed mi-i dăduse să ne escorteze.

— Am eu grijă de el dacă încearcă ceva.

M-am uitat la ceas. Era 11 și 10 minute.

— Ei, stai cu ochii-n patru, am spus. De-acum încolo poate să apară.

— Poate e mai bine să rămâi aici până-l prindem, sugeră Creed.

— Cel mai iute puneți mâna pe el dacă ies în stradă. Dacă încearcă ceva, pot interveni băieții și-l înhață.

Lui Creed nu-i prea surâdea ideea.

— Stai pe-aici până se-nserează. Dacă te arăți în plină zi, îi ușurezi sarcina. Și până atunci poate că îl prindem.

I-am înțeles raționamentul.

— Bine, în regulă. Nu-mi dai nici o armă, nu?

— Ba da, poți să iei un pistol. Creed se uită la Peters. Dă-i un pistol și nu-l scăpa din ochi. Răspunzi de el.

— Am înțeles.

Peters n-arăta ca și cum l-ar fi copleșit răspunderea primită. Se ridică în picioare.

— Ce vrei - un automat de calibru 45 sau 38?

— Un 45. Vreau unul care să-l ciuruiască.

— Ia o mitralieră, spuse Peters bine dispus. Avem una în depozit.

— Mi-ajunge un revolver de calibru 45.

După ce ieși din cameră, i-am povestit lui Creed despre individul în haină din păr de cămilă. Mă ascultă atent, își notă ceva și-mi spuse că o să trimită un om să stea de vorbă cu Larson.

— Trebuie să-i dăm de urmă, spuse el. Băieții caută brățara și noi publicăm fotografia fetei în zia-

re. Apropo, nu făcea parte din trupa care a fost la Paris. Am aflat cine e agentul care le-a aranjat lui Joan Nichols şi celorlalte fete contractul la Paris, şi n-a identificat fotografia. Se uită la vraful de hârtii răspândite pe birou şi urmă: Mai am alte treburi de făcut, Sladen. Coboară şi stai pe-aici. Au grijă băieţii de dumneata. Vino să mă vezi pe la ora cinci şi aranjăm o ieşire pe diseară.

Am coborât scările şi am dat peste Peters, care se întorcea de la depozitul de arme. Mi-a întins un revolver 45 şi cartuşe.

— Ai mai ţinut în mână aşa ceva?

— Bineînţeles, dar trebuie să-mi daţi ocazia. Nu am mai tras cu o armă din armată.

— Hm, să fii atent. Mai bine lasă-l pe individ în seama mea.

— Doar dacă-l vezi dumneata primul.

L-am găsit pe Bernie în cameră, cu fereastra baricadată până sus, stând la masă şi uitându-se încruntat la maşina de scris.

La uşă, pe un scaun, era Scaife, paznicul lui Bernie; un poliţist cu înfăţişare dură, păr blond-roşcat şi nas scurt şi gros, pe care precis cineva încercase să-l zdrobească odată.

— Cum merge treaba? l-am întrebat pe Bernie.

— Cum poate cineva să se concentreze când aşteaptă să fie împuşcat în orice clipă? se văicări Bernie. Nu progresez deloc.

Scaife râse.

— Are impresia că nu sunt în stare să-i port de grijă, spuse el. Un fleac, ce naiba. Îi tot spun că n-o să păţească nimic, dar degeaba.

— N-am avut niciodată încredere în poliţişti, spuse Bernie, şi nici n-o să am vreodată. Mă privi bănuitor. Ce-aţi mai pus la cale?

—Aşteptăm până se înserează şi pe urmă ieşim să-i întindem o cursă ticălosului.

Bernie făcu ochii mari.

—Cum adică... o cursă?

—Aşa bine. Ne plimbăm braţ la braţ prin oraş cu speranţa că o să ne zărească şi, când se va pregăti să ne atace, prietenii ăştia doi o să-l umple cu plumb.

—Nostim foc! Şi dacă nu-l nimeresc?

Am scos revolverul şi l-am învârtit pe deget.

—Atunci am eu grijă de el. Pe vremuri eram bun al naibii la chestii d-astea. Că doar nu-mi spuneau degeaba Sladen Ucigaşul.

Scaife şi Peters râseră, dar Bernie se trase înapoi.

—Ia-l de-aici! Aşa se întâmplă accidentele. Se aplecă înainte cu bărbia grasă îndreptată spre mine. Şi de unde ai luat mă rog chestia cu „ne plimbăm"? Nici dracu' nu mă scoate pe stradă după ce s-a înserat. Nu mă mişc de-aici până nu-l prinde poliţia. Dacă vrei să faci pe eroul, n-ai decât. Eu nu mă mişc.

M-am uitat neputincios la Peters şi Scaife.

—Vedeţi ce trebuie să înghit? Individul ăsta nu are pic de iniţiativă.

—De ce ţi-e frică, omule? îl întrebă Scaife pe Bernie. Am eu grijă să nu păţeşti nimic.

—Nu mă mişc de-aici, repetă Bernie hotărât.

M-am aşezat pe scaun.

—Calmează-te, i-am spus. Hai să ne apucăm de treabă.

—Sunt de acord să muncesc, de-aia primesc bani, dar nu vreau să fiu folosit ca momeală, spuse Bernie. Să fie clar!

—Bine, bine, i-am răspuns. Mă duc singur. Mi-am aprins o ţigară. Hai acum să-i dăm bătaie cu povestirea.

2

Pe la cinci m-am dus spre biroul lui Creed, cu Peters urmându-mă agale.

— Ai vreo idee? mă întrebă Creed, punând deoparte dosarul la care lucra şi făcându-mi semn să mă aşez pe-un scaun.

— O s-o fac singur, i-am spus. Lui Low nu-i surâde ideea şi nici n-aş putea să-l învinuiesc. Oricum, o să fie mai uşor pentru oamenii dumitale să păzească unul, în loc de doi. Când s-o însera, plec cu taxiul la hotel. Vreau să-mi schimb costumul ăsta deschis cu ceva care nu se vede prea bine pe întuneric. Pe urmă o pornesc pe jos de la hotel până la restaurantul din colţ. Iau masa acolo. Poţi să trimiţi câţiva oameni la bar. Am să stau cu spatele la perete. Dacă începe ceva acolo, îl prindem. Dacă nu, o iau iar pe jos de la restaurant până la cinematograful Gaumont. Dacă nici atunci nu se întâmplă nimic, mă duc până la barul lui Mike, în spatele clubului *Florian*. De acolo plec înapoi pe jos până la hotel.

Creed îşi nota tot, pe măsură ce vorbeam.

— Ar fi mai bine dacă ai pleca pe jos de-aici până la hotel, sugeră el. Taxiurile se pot pierde în aglomeraţie. Nu vrem să te scăpăm din ochi, dar nici nu vrem să-şi dea seama individul că suntem în spatele dumitale. Trebuie să fie o capcană, Sladen, neapărat. O să fii singur. Peters ocheşte nemaipomenit, dar va trebui să se ţină în umbră. Ori chestia asta e cu două tăişuri; s-ar putea să te rănească.

Brusc mi-am dat seama că-mi băgasem capul în laţ într-un mod nesăbuit şi că probabil, până la urmă, Bernie nici nu era atât de prost pe cât credeam. Dar era prea târziu să dau înapoi.

—Atâta timp cât Peters îl ține în şah până să apuce să facă ceva n-am de ce să mă plâng.

—Nu e numai Peters în joc, spuse Creed încruntat. Am pus patruzeci de oameni la bătaie. Fiecare acoperă câte 20 de metri din drum. Nu-i cunoşti. Unii stau în maşini, alții sunt deghizați în haimanale, alții stau ascunşi. Dacă ticălosul ăsta încearcă ceva, o să rămână cu gura căscată ce-a dat peste el.

—Grozav, am spus, simțind că mi se ia o piatră de pe inimă. Peste câteva ore o să se întunece suficient.

—Mă duc să pun la punct amănuntele. Nu-ți face griji, spuse Creed.

Următoarele două ore le-am petrecut jucând rummy cu Bernie. Bernie mă consola spunând că obiceiul este să joci cărți cu un condamnat la moarte şi, deşi jocul de cărți îl plictiseşte, simțea că e de datoria lui să mă facă să nu mă gândesc la viitorul imediat. Nu juca bine şi curând i-am luat trei dolari.

—S-ar putea să n-ai ce face cu paralele astea, Chet, îmi spuse când i-am cerut să mi-i plătească. Dacă vrei, îți dau o chitanță.

—Vreau bani gheață, l-am repezit, întinzând mâna. S-ar putea ca reprezentantul meu să nu-i poată încasa de la tine, Bernie.

Îmi dădu banii.

—Fiindcă veni vorba de reprezentanți, Chet, ți-ai făcut testamentul?

În clipa aceea intră Peters.

—Ați terminat? întrebă el. Suntem gata când vreți să plecăm.

M-am ridicat în picioare.

—Rămâi sănătos, Bernie. Dacă nu mă întorc, îți las ție totul.

—Vorbeşti serios? întrebă Bernie, luminându-se

la faţă. Şi televizorul?

— Da, şi televizorul, hieno!

— Să mergem, spuse Peters rânjind. Străbăturăm coridorul, la capătul căruia ne aştepta Creed.

— Am aranjat, ne spuse. Mi-am înşirat oamenii pe tot traseul. N-or să te scape din ochi. Dacă ai să mergi pe mijlocul trotuarului şi n-ai să te abaţi de la ruta stabilită, o să fie perfect.

— Să dea Dumnezeu, am spus privind dincolo de el în stradă, prin uşa deschisă. Deci, în curând!

— Îţi las avans 60 de secunde, pe urmă pornesc şi eu, spuse Peters.

Am aprobat din cap şi am ieşit pe uşă, apoi am coborât scările în strada pustie şi întunecoasă. Am băgat mâna în buzunar şi mi-am sprijinit-o pe patul pistolului; parcă mai prinsesem ceva curaj.

— Să nu-ţi pierzi capul şi să tragi cumva în mine, i-am spus lui Peters pe când ieşea şi el pe uşă.

— Îţi faci prea multe probleme, râse el. N-o să păţeşti nimic.

Suna puţin cam prea sigur pe sine. Tare aş fi vrut să mă fi gândit la ceva mai puţin periculos ca să pot pune mâna pe ticălos.

— Fii cu ochii în patru! i-am spus şi am pornit-o pe strada prost luminată, speriat la culme şi cu sentimentul că sunt dezbrăcat. Strângeam zdravăn în mână patul revolverului. După vreo 30 de metri, am zărit un găligan care fuma sprijinit de perete. Mi-a aruncat o privire indiferentă şi, când am trecut pe lângă el, a murmurat:

— Bag mâna în foc că tremuri ca o piftie.

Mi-am văzut de drum fără să-l privesc. Drumul până la hotel mi s-a părut nesfârşit. De fiecare dată când trecea câte o maşină, mi se făcea părul măciucă. Când apărea câte un om, mi se oprea inima în

loc. Până şi o pisică neagră care a trecut drumul m-a făcut să sar ca ars. Când am traversat spre hotel şi am urcat scările către hol, eram ud leoarcă de sudoare. M-am oprit o clipă să mă şterg pe faţă, pe urmă am intrat.

Larson îşi răsfoia revista. Ridică privirea şi dădu din cap. Un om îndesat stătea pe un scaun împletit şi citea un ziar. Când am trecut pe lângă el, l-am auzit spunându-mi:

—Scaife e la dumneata în cameră. Să nu-l împuşti când intri.

Am dat din cap, m-am urcat în liftul preistoric şi m-am lăsat târât până la etaj. Înainte de a ieşi din el, m-am uitat bine de-a lungul coridorului, am ciocănit în uşă, am împins-o şi m-am dat prevăzător într-o parte.

—Sunt Sladen, am rostit spre camera întunecoasă.

Se aprinse lumina.

—Intră, zise Scaife.

Stătea în fotoliul meu. Am văzut că dăduse peste sticla mea de Scotch. După cum arăta sticla, jumătate se scursese pe gâtul lui. Am intrat şi am închis uşa.

—Linişte şi pace, spuse el. Poate că tipul s-a ţinut de goange.

—Dacă l-ai fi văzut, nu mai sugeai atât de nepăsător din whisky-ul meu. Nu se ţinea deloc de goange.

—Un ticălos de două parale nu mă sperie cât să mă facă să nu mai beau, zise Scaife, rânjind.

M-am dus şi mi-am turnat şi eu un whisky zdravăn.

—O să ai o poveste pe cinste de scris, ce zici? Cum o s-o intitulezi? „La un pas de moarte de mâna

unui drogat!" râse Scaife.

Am dat pe gât jumătate de pahar şi am simţit că prind puteri.

—Vouă vă convine să râdeţi, nu riscaţi să vă facă nimeni harcea-parcea, i-am spus pe când îmi schimbam costumul.

—Ei, ştiu eu... La noi e chestie de rutină. Sper să punem mâna pe ticălosul ăsta.

—Şi eu sper, am răspuns îmbrăcând un costum închis la culoare. Ei, aşa mai merge. Nu mai sunt atât de vizibil. Mi-am terminat băutura. Ar trebui să mănânc ceva. Numai că nu prea mi-e foame.

—Avem doi băieţi postaţi la bar şi altul se îndoapă în restaurant, zise Scaife. Comandă-ţi ceva grozav. Acolo n-ai să păţeşti nimic.

—Încă n-am ajuns acolo, i-am răspuns îndreptându-mă spre uşă. Ei, pe curând!

—Am să stau chiar în urma dumitale, cu Peters. Să nu mergi prea repede.

—S-a făcut!

Am coborât scările, am dat din cap către Larson şi am pornit spre uşa hotelului. M-am uitat pe stradă. Vizavi era parcată o maşină, cu doi oameni înăuntru.

—Nu te uita la cei doi, zise omul aşezat pe scaunul împletit. Sunt băieţii noştri.

Am dat din cap, am coborât scările şi m-am îndreptat spre Bell Tavern, care era la colţ, la câteva sute de metri de hotel.

Mă forţam să pun un picior în faţa celuilalt ca să înaintez pe strada pustie şi întunecoasă. Ochii îmi fugeau în toate părţile. O maşină ţâşni pe stradă şi era cât pe ce să înţepenesc pe loc, dar când am văzut-o oprindu-se în faţa unei tutungerii şi pe şofer coborând, am continuat să înaintez, făcând un efort

uriaş. Aveam pistolul pe jumătate scos din buzunar, când am trecut de maşină, şi eram pregătit să trag, dar nu s-a întâmplat nimic.

Respirând din greu, am deschis uşa restaurantului şi am intrat în barul puternic luminat.

Înăuntru erau vreo douăzeci de oameni care beau şi mâncau, dar nici unul n-a întors măcar capul. Mi-am scos pardesiul, după ce am mutat pistolul în buzunarul de la haină, pe urmă m-am dus la bar şi am comandat un Scotch dublu. Aşteptând comanda, mi-am aruncat ochii împrejur. Doi bărbaţi voinici cu pahare de bere în faţă stăteau lângă uşa restaurantului. Mă priviră şi unul îmi făcu cu ochiul. Mi-am simţit pleoapa ţeapănă când am vrut să-i răspund în acelaşi mod.

În afară de cei doi, ceilalţi clienţi păreau destul de inofensivi. Mi-am terminat whisky-ul şi am intrat în restaurant. M-am aşezat la o masă cu spatele la zid şi cu faţa spre intrare.

L-am mirosit şi pe al treilea poliţist, aşezat la o masă pe partea opusă. Mesteca mulţumit şi-mi zâmbi voios. Se părea că-şi apreciază îndatorirea. Speram să aibă pistolul la îndemână.

Am comandat o friptură cu garnitură. Aşteptam să mi-o aducă şi mă gândeam dacă o să fiu în stare s-o înghit. Aveam ceafa udă şi un gol în stomac.

Când a sosit însă friptura, s-a dovedit a fi atât de fragedă şi de gustoasă, că am terminat-o fără dificultate şi m-am simţit mai întremat. Cât timp am mâncat n-am scăpat din ochi uşa restaurantului, aşteptând în orice clipă să-l văd pe ticălos făcându-şi apariţia, deşi ştiam că-mi fac griji degeaba. N-avea cum să treacă de cei doi de la bar, mi-am spus în sinea mea, şi încercam să mă conving de lucrul ăsta.

Am achitat nota de plată şi am rămas câteva clipe cu privirea aţintită pe faţa de masă. Trebuia să mă ţin de program, dar era atât de plăcut, de confortabil şi de sigur în restaurant, încât nu-mi venea să mă gândesc la încă o plimbare prin beznă.

Detectivul din faţa mea mă fixă cu privirea şi, când i-am întâlnit-o, s-a uitat la ceas şi pe urmă la uşă. Era o aluzie discretă să pornesc. Mi-am tras scaunul în silă şi m-am îndreptat spre uşa barului.

— Pornesc, i-am spus unuia dintre vlăjganii de la uşă.

— Era şi timpul, mârâi el. Aş vrea să ajung şi eu pe-acasă în noaptea asta.

Mi s-a părut cam dură remarca, dar l-am înţeles. Mi-am luat pălăria şi pardesiul şi am ieşit în stradă.

Apucasem să fac şapte paşi spre clubul *Florian*, când deodată...

3

O maşină mare, neagră, cu farurile stinse, ţâşni de după un colţ întunecos. În clipa în care am văzut că n-are lumini, am ştiut că era pentru mine.

Nu mai puteam să fug înapoi la restaurant; venea prea repede. În apropiere n-aveam nici o uşă unde să mă adăpostesc. Eram pe teren deschis şi mă simţeam descoperit ca o muscă pe perete.

Am scos pistolul şi am pornit în fugă spre maşină, cu ideea nebunească de a trece de ea înainte de a intra în raza ei. L-am zărit pe şofer: un omuleţ cu pălăria trasă pe ochi, chircit în spatele volanului. În spate era un altul, în mână cu ceea ce părea a fi o puşcă automată. Ţeava era sprijinită pe fereastra deschisă.

Am ridicat revolverul şi am tras. A bubuit asur-

zitor şi reculul m-a făcut aproape să-l scap din mână. Nimerisem bine. Glonţul a sfărâmat parbrizul, iar maşina a cotit nebuneşte în clipa în care puşca automată a ţăcănit asurzitor.

Dacă maşina n-ar fi cotit, aş fi fost ciuruit de avalanşa de gloanţe care s-au înfipt în caldarâm cam la un metru în faţa mea.

M-am aruncat cu faţa în jos în rigolă. Maşina derapă, trecu cu roţile din faţă la vreun metru de mine şi se izbi de un felinar.

M-am răsucit într-o parte. Noaptea scăpăra icicolo de fulgerările revolverelor, când paznicii mei intrară în acţiune. Gloanţele zburau prin aer, alte geamuri din maşină se făcură ţăndări. M-am făcut una cu pământul, cu faţa udă de sudoare, speriat la culme. Ascultam tropăitul paşilor în fugă.

Fără să mă mişc, am întins mâna cu pistolul, uitându-mă spre maşină.

Uşa atârna deschisă. Am zărit o siluetă întunecată, ghemuindu-se în spatele maşinii, şi automatul deschise iarăşi focul. Un torent de gloanţe trecu pe deasupra mea. Am tras scurt în silueta ghemuită. Glonţul trebuie să-l fi nimerit, pentru că a scăpat arma şi s-a prăbuşit pe caldarâm. Urletul lui de durere mi se păru o muzică divină.

Peters şi Scaife veniră în fugă.

— E în spatele maşinii - atenţie! am gâfâit eu.

Peters se năpusti de partea cealaltă, în timp ce Scaife riscă alergând în susul străzii, trecu de partea cealaltă, ca să-şi abată tirul asupra ticălosului.

L-am văzut pe ucigaş înşfăcând automatul şi am urlat spre Peters să-l previn. Peters sări într-o parte. Puşca răbufni şi Peters căzu, scăpând arma. Scaife trase trei focuri. Ucigaşul scăpă arma, încercă să se îndrepte, pe urmă căzu împleticit.

— L-am atins! strigă Scaife.

M-am ridicat înțepenit. Îmi tremurau picioarele. Cei trei polițiști din restaurant, care se ghemuiseră în prag, se apropiară. Toți patru ne-am alăturat lui Scaife de partea cealaltă a mașinii.

Am privit mortul nemișcat, cu mâna încleștată pe armă, întins pe spate pe caldarâm. Era drogatul. Chipul alb arăta ca un rânjet împietrit al morții.

— Mai e un tip în mașină, am spus. Scaife se uită în mașină.

— L-ai atins din primul foc, spuse el, apoi ocoli mașina și se duse la Peters, care se așezase în capul oaselor cu mâna pe armă, înjurând.

Două mașini-patrulă apărură în capul străzii, cu sirenele urlând.

Creed sări dintr-una și veni lângă Scaife. Se aplecă spre Peters, apoi, lăsându-l în grija lui Scaife, se apropie de mine.

— N-ai pățit nimic?

— Aproape, i-am răspuns sprijinindu-mă de mașina zdrobită. Peters e rănit rău?

— O să se facă bine, zise Creed și se uită spre ucigașul mort. Ăsta e omul?

— Da. L-ai văzut vreodată?

— N-aș putea să spun.

Sosi o ambulanță și pe urmă încă două mașini ale poliției. Se strânsese lume multă, care căsca gura de pe trotuare. Se apropie și Scaife.

— L-ai mai văzut? întrebă Creed, arătând cu capul spre ucigaș.

— Nu, îl văd pentru prima oară.

— Bine, gata, bâlciul s-a terminat, spuse Creed. Mai bine te-ai întoarce la hotel, mi se adresă mie. Du-te cu el, Scaife. Nu cred că vor mai încerca o dată, dar nu vreau să riscăm.

– Hai, eroule, zise Scaife. S-a terminat cu emoțiile. Ți-am spus eu că n-o să fie chiar atât de rău pe cât credeai.

– A fost destul de rău. Oricum, am ce să-i arunc lui Bernie în față de-acum încolo.

M-am îndreptat împreună eu el spre una din mașinile poliției.

CAPITOLUL V

1

În următoarele trei zile nu s-a petrecut nimic deosebit. Știam că trebuia să treacă ceva timp până când investigațiile lui Creed vor da roade. Dăduse diverse însărcinări unor polițiști, și nu era nimic de făcut decât să așteptăm să apară ceva. Pusese oameni să-l găsească pe Henry Rutland și Cadillacul lui verde cu crem; alții cercetau trecutul lui Fay Benson; o echipă căuta brățara cu brelocuri și alta verifica trecutul ucigașului.

Nu ne așteptam să aflăm nimic imediat și în timpul ăsta l-am trimis pe Bernie înapoi la New York să-i raporteze amănunțit lui Fayette și să dea drumul la primul episod din povestire. A șters-o cu o grabă nerușinată, insistând să aibă pază în tren.

L-am adus pe fotograful de la *Cronica crimelor,* un individ pe nume Judson, și l-am pus să fotografieze pe Spencer, barul lui Mike, apartamentul lui Joan Nichols, mărul miniatură de la Creed și pe diverși polițiști care se ocupau de caz.

Toate astea au luat o groază de timp, dar când am terminat, eram mulțumit de teancul de fotografii cu care aveam să susțin articolul lui Bernie.

Judson a luat avionul spre New York în seara

celei de a treia zile de la agresiune şi eu am plecat cu maşina până la secţia de poliţie, să văd ce veşti mai aveau.

L-am găsit pe Scaife în camera de gardă.

— Aveam de gând să te sun, mi-a spus. Vrea să te vadă şeful.

— Ceva nou?

— A aflat ceva. O să-ţi spună el. Hai sus.

Creed stătea la birou, trăgând din trabuc. Chipul lui întunecat şi aspru arăta urme de oboseală.

— Intră, spuse, înăbuşindu-şi un căscat. Ei, ceva tot am aflat. Ia loc.

M-am aşezat pe un scaun şi Scaife s-a sprijinit de perete.

— Pe ucigaş îl cheamă Hank Flemming. Vine din Frisco. Are un dosar prost, cu şase crime la activ. Se ştie că se angaja pentru crime şi bătăi. Şi-ar fi împuşcat şi tatăl pentru 50 de dolari. Cred că l-a angajat careva să-ţi facă de petrecanie. E toxicoman, şi doctorul apune că era drogat până-n vârful unghiilor în seara agresiunii. Ai avut noroc că ai scăpat cu viaţă.

— Deci trebuie să-l găsim pe individul care l-a angajat?

— Exact; şi n-o să fie simplu, spuse Creed, scuturând trabucul. Avem un indiciu care ne-ar putea ajuta. Flemming avea într-un buzunar un bilet de tren spre Tampa City. A plecat din Frisco spre Tampa City acum cinci zile şi pe urmă a venit aici. S-ar putea să fi primit ordinul de la cineva din Tampa City.

— Poliţia din Tampa City ştie ceva de el?

Creed se încruntă.

— Ei susţin că nu, dar din experienţele anterioare am învăţat să nu prea acord importanţă spuse-

lor lor. Sunt cei mai nepricepuţi şi refractari poliţişti din ţară. Comisarul, Ed Doonan, e prieten la cataramă cu pungaşii şi, crede-mă, oraşul e plin de ei. N-o să ne dea nici un ajutor.

— Ai aflat ceva în legătură cu Henry Rutland?

Creed clătină din cap.

— Încă nu. Agenţii distribuitori de Cadillacuri din regiune îmi spun că au vândut 400 de maşini decapotabile în ultimii trei ani. Am o listă a cumpărătorilor, dar e foarte complicat să-i cercetezi pe toţi. Numele lui Rutland nu apare pe listă, dar nici nu-i de mirare. Probabil că numele e fals. Mi-am pus oamenii să se ocupe de asta, dar o să mai treacă timp până să-i verifice pe toţi.

Îşi înăbuşi încă un căscat.

— Am găsit ceva în legătură cu brăţara cu brelocuri. A fost amanetată la trei zile după dispariţia lui Fay Benson. *Tierney's*, magazinul de amanet de aici, s-a ocupat de ea. Le-a vândut-o Hesson. Funcţionarul l-a recunoscut pe Hesson în fotografie. Brăţara a fost vândută din nou unei actriţe care acum este la Hollywood. Luăm legătura cu ea. Nu încape nici o îndoială că Hesson a vândut-o.

— Nimic despre Fay Benson până acum?

— Puţin; ar putea să fie ceva. Ai văzut fotografiile din ziarele naţionale? Încă mai sosesc teancuri de scrisori. Oamenii susţin că o cunosc, dar bănuiesc că cei mai mulţi sunt mitomani. Unul zice că o recunoaşte, deşi era brunetă când a cunoscut-o. Nu e absolut sigur şi s-ar putea să fie o pistă greşită, dar sper să nu fie. Zice că a lucrat la el o perioadă. Ghici unde?

— Tampa City?

— Exact.

— Nu-i rău pentru trei zile de investigaţie. Ce ai

de gând să faci? Poliția din Tampa City o să colaboreze?

— Mă îndoiesc, spuse Creed încruntându-se. Încă nu i-am văzut colaborând cu mine. Promit marea cu sarea, dar nu fac nimic.

— Ce-ai zice să mă duc acolo şi să văd peste ce dau?

Creed dădu din cap.

— Chiar voiam să-ți propun. Am înainta mai repede. Va trebui să fii însă cu băgare de seamă. Doonan nu-i înghite pe detectivii particulari. Îi stau în gât. Are nişte oameni duri şi s-ar putea să-ți taie elanul dacă află ce cauți.

— O să am grijă. Ştii pe cineva care m-ar putea ajuta?

— N-ar fi rău să-i telefonezi lui Don Bradley. A fost şeful poliției din Tampa City înainte de a ieşi la pensie. E un tip cumsecade, unul din cei mai buni ofițeri de poliție din țară. A ieşit la pensie cu doi ani mai devreme. A avut neplăceri cu Doonan în legătură cu o crimă. N-am aflat amănuntele, dar o să te ajute. Am să-ți dau o scrisoare.

— Bine. Plec chiar azi.

— S-ar putea să nu iasă nimic din povestea asta, Sladen. Individul care ne-a scris probabil că a greşit. Dacă Flemming n-ar fi avut un bilet pentru Tampa City, aş fi convins că a greşit.

— Cum îl cheamă?

— Lennox Hartley. Stă pe Cannon Avenue, 246, Tampa City.

Mi-am notat numele şi adresa.

— Am să vorbesc cu el.

Se auzi o bătaie în uşă şi Scaife se duse să deschidă. Un polițist îi comunică ceva. Scaife dădu din cap şi se întoarse spre Creed.

—Domnule căpitan, afară e un individ care spune că ştie ceva de Flemming. Vreţi să-l vedeţi?

—Mai încape vorbă? spuse Creed, împingându-şi scaunul înapoi. Vâră-l înăuntru.

După vreun minut intră un om îndesat şi gras, care-şi răsucea stânjenit pălăria între degetele-i aspre şi roşii. Purta nişte pantaloni de catifea maro, o haină veche, pătată şi o cămaşă de cowboy.

—Mă numesc Ted Sperry, domnule căpitan, spuse el nervos. Am văzut poza ucigaşului în ziar. Acum un an a venit pe la mine. M-am gândit că ar fi bine să vin să vă spun, dar dacă vă deranjez...

—Ia loc, domnule Sperry, zise Creed. Cu ce te ocupi?

Surprinzător, Sperry spuse că e grădinar.

—Am o pepinieră pe Dalmatian Road, domnule căpitan. Vând fructe şi unelte de grădinărie. Afacerea merge binişor. Ne ocupăm de ea eu şi cu soţia mea.

—Spuneai că Flemming a trecut pe la dumneata? Eşti convins că era Flemming?

—Sunt sigur că era omul din poză, domnule căpitan. Cum l-am văzut, m-am întrebat ce caută. Şi atunci mi s-a părut că nu face două parale.

—Ce-a vrut?

—Începusem o afacere nouă - să cultiv căpşuni în butoaie. Vând instalaţia şi-i fac multă reclamă. Individul spunea că a citit reclama şi îl interesa. Eu dau plantele, butoiul cu găurile necesare în el şi pământul. Am vânzare foarte bună; se economiseşte spaţiu şi se apără fructele de melci.

—Cred că e grozav, spuse Creed puţin cam nerăbdător. Dar Flemming nu voia căpşuni, nu?

—Nu, n-a vrut. Voia numai butoiul. Ne-am cam ciondănit. I-am spus că nu vând butoiul fără plante

şi pământ. Butoiul intră în preţ.

—Şi ce s-a întâmplat pe urmă? întrebă Creed.

—Ne-am ciondănit mult timp. Spunea că are el căpşuni. Nu l-am crezut. Un tip ca el n-are nici grădină. Recunosc un grădinar de la o poştă. Ei, până la urmă s-a învoit să-mi plătească totul şi să ia numai butoiul. L-a luat cu un camion a doua zi.

—Îţi aminteşti data exactă, domnule Sperry?

—Da. Am căutat-o înainte de a veni aici. Era pe 17 august.

Creed se uită la mine - data dispariţiei lui Fay Benson.

—N-ai reţinut cumva numărul camionului?

—Îmi pare rău, dar nu l-am reţinut. Era important?

—Poate nu era. Ce fel de camion era?

—Unul verde, descoperit, de o tonă. Nu arăta cine ştie ce...

Creed se uită la Scaife.

—Condu-l pe domnul Sperry la morgă. Să-l vadă pe Flemming; vreau să fiu sigur că-l identifică. Se ridică şi dădu mâna cu Sperry. Îţi mulţumesc că ai venit. Dacă toţi cetăţenii ar proceda ca dumneata, munca mea ar fi mult mai uşoară.

Când Scaife ieşi din birou împreună cu Sperry care transpira tot, radiind de fericire, am spus:

—Un butoi - nu prea sună bine pentru Fay Benson, nu?

—Aşa m-am gândit şi eu, spuse Creed cu privirea dusă. Stau şi mă-ntreb dacă i-a vândut careva din oraş ciment.

Ridică telefonul şi dădu instrucţiuni ca toţi vânzătorii de ciment din regiune să fie verificaţi.

După ce închise, mă privi.

—Probabil că de-asta n-am dat peste cadavrul

ei. Zace undeva înfăşurat în ciment.

M-am ridicat şi m-am apropiat de harta de pe perete.

— E pe-aproape vreo apă unde s-o fi putut arunca?

Creed veni lângă mine. Arătă cu degetul pe hartă:

— Uite-aici, lacul Baldock. Pe la mijloc e adânc de vreo 20 de metri. Toată lumea organizează picnicuri acolo şi e la numai două mile distanță.

— Şi alt lac?

— Numai rezervorul, dar n-ar fi îndrăznit acolo, pentru că îl seacă mereu. În plus, e înconjurat de un zid înalt. Dacă zace undeva sub apă, numai în lacul Baldock poate fi.

— Mergem să ne uităm?

Creed se scărpină îndelung în cap cercetând atent harta.

— Cred că da. Unul din oamenii mei are costum de scafandru. O să se uite sub apă şi, dacă zăreşte ceva, o să trebuiască să aducem un mecanism pentru ridicat. Butoiul o să fie greu.

— Merg şi eu să văd ce face scafandrul, am spus. N-are rost să plec din oraş până nu se rezolvă asta. O să fac senzație la revistă, dacă o găsim. Când te duci la lac?

— Până mâine în nici un caz. E prea târziu acum. N-avem nevoie să se strângă lumea şi să caşte gura. O să pornesc mâine dimineață la 6.

Asta însemna să mă scol la 5 şi, instinctual, mă revoltam numai la gândul ăsta, dar mi-am dat seama că n-avea nici un rost să mai discut.

— Bine, am spus. Am să fiu acolo la 6.

2

Soarele urca deasupra copacilor când am tras maşina lângă cele două maşini parcate în apropierea fâşiei de apă cunoscute sub numele de lacul Baldock. Era un loc plăcut, înconjurat de sălcii plângătoare care se înclinau deasupra apei liniştite, reflectând coroanele lor verzi şi stufoase. M-am dat jos din maşină şi m-am dus lângă Scaife, care se rezemase de un copac, fumând liniştit.

—Simpatic locul, ce zici? vorbi el. Cred că ai înjurat de moarte că a trebuit să te scoli devreme azi dimineaţă.

— Cam aşa e, dar a meritat să mă scol. Nu mi-am închipuit că ziua poate să arate atât de frumoasă.

M-am uitat spre Creed, care stătea lângă doi poliţişti şi un individ ce-şi punea costumul de scafandru.

— Eu i-aş lăsa în pace, zise Scaife. Bătrânul are întotdeauna draci dimineaţa, şi azi noapte s-a culcat la 3.

M-am aşezat pe mal şi am început să-mi cercetez aparatul de fotografiat miniatural pe care-l adusesem cu mine.

— Aş vrea să fac nişte poze artistice pentru revistă, dar am să aştept până se întorc.

I-am văzut pe Creed, pe cei doi poliţişti şi pe scafandru suindu-se într-o bărcuţă cu vâsle. Poliţiştii au vâslit până la mijlocul lacului, apoi scafandrul s-a lăsat în apă şi a dispărut.

— Aş putea să jur că-i rece ca gheaţa, zise Scaife, strângându-şi fulgarinul în jurul corpului. Sunt bucuros că nu i-am spus căpitanului cu ce m-am ocupat în război. Are o memorie grozavă. Harris a crezut că o să-l avanseze dacă-i spune bătrânului ce erou a

fost el, dar nu s-a ales decât cu o baie rece. Brrrrr!

M-am aplecat şi mi-am înmuiat degetele în apă.

— A, nu-i chiar aşa de rea. N-aş zice că are mai mult de zece grade sub zero.

Scaife râse cu cruzime.

— O să-i prindă foarte bine.

Am stat unul lângă altul, fumând şi urmărind barca timp de vreo douăzeci de minute, pe urmă, brusc, capul lui Harris apăru la suprafaţă, înotă până la barcă şi se urcă în ea. L-am văzut discutând cu Creed timp de câteva clipe, apoi cei doi poliţişti vâsliră spre ţărm.

— Crezi că a găsit ceva? am întrebat, ridicându-mă în picioare.

— Ar fi trebuit. Creed l-ar fi trimis din nou jos dacă nu găsea, zise Scaife, venind lângă mine.

Am pornit amândoi de-a lungul malului şi am aşteptat să ajungă barca la ţărm.

— Jos e un butoi, zise Creed cu chipul întunecat pe care se citea tulburarea. Mai mult ca sigur! Şi e plin cu ciment.

L-am fotografiat pe Harris cum încerca să-şi stăpânească clănţănitul dinţilor. Pozasem deja lacul de câteva ori.

— Îl ridici acum? am întrebat.

— La noapte, spuse Creed. Nu vreau să se strângă aici tot oraşul. Să nu sufli o vorbă. Cred că fata e acolo jos, dar nu vreau nici un pic de publicitate până nu ştiu sigur.

După asta se sui în maşină şi plecă.

— Ţi-am spus că nu-i în toane prea bune dimineaţa, nu? Zise Scaife, zâmbind. Se uită spre Harris. Ţi-a plăcut băiţa?

Răspunsul lui Harris nu se poate transcrie. L-am dus pe Scaife cu maşina în oraş.

—Chiar dacă o scoatem de acolo, am spus în timp ce conduceam maşina, suntem încă departe de a găsi criminalul. Să admitem că Flemming a făcut-o, dar cineva trebuie să-l fi plătit pentru asta, nu?

—Da. N-avea nici un motiv s-o omoare, după câte ştiu. Ei, nu-i treaba mea, slavă Domnului. Şi-aşa ai bătaie de cap ca simplu agent de poliţie. N-aş vrea să fiu în pielea lui Creed acum. Trebuie să aflăm mai multe despre fata asta. E necesar să descoperim dacă a avut cineva vreun motiv s-o curețe. Din câte ştim, nu e genul care să dea bătaie de cap, dar nu se ştie niciodată. Se zice că apele liniştite sapă adânc.

—Ține-o în stilul ăsta şi ai să ajungi scriitor, i-am spus zâmbind. Pe urmă va trebui să munceşti ca să-ţi câştigi existenţa. Am oprit în faţa secţiei. Ne vedem diseară.

—Vino la lac pe la ora nouă. O să vin şi eu. O să fie greu de scos butoiul. S-ar putea să ne dai o mână de ajutor, spuse Scaife coborând din maşină. Pe curând!

Pentru că nu aveam nimic mai bun de făcut şi pentru că noaptea se arăta a fi lungă şi grea, m-am dus la hotel şi m-am culcat. Am dormit până la trei după-amiază, pe urmă m-am dus la secţie. L-am găsit pe Scaife în ungherul lui tihnit de la birou, răsfoind dosarul Benson. O scrumieră plină cu mucuri de ţigări îmi arăta că lucrase toată dimineaţa.

— Ai descoperit ceva? am întrebat, aşezându-mă.

—Iar ai venit? spuse el, împingându-şi scaunul spre spate. Nu, nimic. Sper să n-o găsim pe fată. Ar fi prea complicat dacă o găsim. Nu văd de ce să fi fost angajat Flemming să o ucidă.

—Nu crezi că tot el l-a ucis pe Farmer şi pe Joan Nichols?

Scaife dădu din cap.

— Ba da. Oricum, aşa pare, deşi n-avem probe.

— Înţeleg de ce a fost îndepărtat Farmer, era vârât în chestia asta cu răpitul. Şi Hesson la fel. Dar nu văd de ce a trebuit să moară Joan Nichols.

— Medicul legist a constatat un accident, spuse Scaife răbdător.

— Nu cred. A întrebat de Fay Benson, s-a dus acasă şi şi-a rupt gâtul. Prea se potriveşte totul. Vă ocupaţi şi de cazul ei?

— N-avem deocamdată la ce să lucrăm. Creed o lasă deoparte, până putem s-o legăm de cazul nostru, dacă vom putea.

— Ce e cu celelalte opt fete care au fost la Paris? Sunt de pe-aici?

— Doar una din ele. Scaife răsfoi paginile dosarului. Se numeşte Janet Shelley. Stă pe Arcadia Drive, 25.

— Aţi vorbit cu ea?

— Încă nu. Avem alte lucruri mai importante. O să ajungem şi la ea.

— Mi se pare că Joan Nichols e destul de importantă. Am o după-amiază liberă. Cred că am să mă duc să stau de vorbă cu fata asta, Shelley. Ai ceva împotrivă?

— Nu, dar să nu mă arunci în gura leului, zise Scaife zâmbind. Du-te şi stai de vorbă cu ea dacă vrei. Eu trebuie să mă ocup de-ale mele. Bătrânul e încă întors pe dos. N-ar muri de fericire dacă ar şti că mi-am petrecut timpul discutând cu dumneata.

M-am ridicat în picioare.

— Dacă dau peste ceva, te anunţ.

— Prietenul meu drag! spuse Scaife sarcastic şi se aşeză din nou să mediteze asupra dosarului voluminos.

3

Arcadia Drive era o stradă liniştită la periferia oraşului. Un şir de vilişoare dădea spre un loc viran, năpădit de buruieni şi iarbă uscată, pe care se înălţau reclame uriaşe.

Probabil că vilişoarele fuseseră atrăgătoare la început, dar acum trecuseră de prima tinereţe. Aveau înfăţişarea unui om cu un venit limitat, care încearcă să salveze aparenţele şi care ştie că n-o va mai putea duce mult aşa.

Câţiva dintre proprietari renunţaseră la pretenţia de a mai părea mic-burghezi. Două dintre curţi etalau sfori cu rufe, iar grădinile concurau la înfăţişare cu terenul viran de vizavi. Numărul 25 încerca cu curaj să se menţină. Pajiştea fusese de curând tunsă şi, deşi tencuiala îşi dădea ultima suflare, perdelele erau curate şi îmbietoare.

Am apăsat pe butonul soneriei. S-a scurs ceva timp până s-a deschis uşa din faţă. O blondă atrăgătoare, cu acel vino-ncoace pe care-l aştepţi de la o dansatoare de profesie, mă privi întrebător. Era îmbrăcată într-un capot albastru, strâns bine pe talie, şi în picioarele micuţe avea papuci albaştri de satin.

— Domnişoara Shelley? am întrebat, ridicându-mi pălăria.

— Da. Dacă speri să vinzi ceva, îţi pierzi timpul de pomană, mă repezi ea. Să nu-mi spui că nu te-am prevenit.

— Nu vând nimic. Sunt Chet Sladen de la *Cronica crimelor.* Nu ţi-a căzut vreodată în mână revista noastră, domnişoară Shelley?

— Nu-mi plac crimele.

— Şi ăsta e un motiv. Vreau să-ţi pun câteva în-

trebări. Se poate? Încerc să aflu câte ceva despre trecutul lui Joan Nichols.

Fata îşi ridică sprâncenele blonde, frumos arcuite.

— Dar Joan a murit. A murit de mai bine de un an.

— E adevărat. N-ar fi mai bine să intrăm? Nu te reţin mult.

Se dădu într-o parte.

— Dacă ăsta e un truc ca să fiu prădată, spuse ea zâmbind, nu e decât o pierdere de timp. N-am nimic de preţ în casă.

Mi-am scos portofelul şi i-am oferit una din cărţile mele de vizită.

— Dacă nici asta nu te linişteşte, poţi telefona sergentului Scaife de la secţia de poliţie. O să garanteze pentru mine.

— Ei da, râse ea, ziarele sunt pline de grozăvii. Vino înăuntru, îmi pare rău că nu-ţi pot oferi ceva de băut. Mă conduse în salon, care era curat ca un pahar, dar auster; nu conţinea decât lucrurile absolut necesare. Te rog să iei loc. Sper să nu mă ţii prea mult. Peste puţin timp trebuie să plec.

— Nu te reţin mult, i-am spus, aşezându-mă într-un fotoliu care părea confortabil, dar care nu era nici pe departe. Dacă mi-ar fi spus că e umplut cu bolovani, nu m-aş fi mirat. Am scos fotografia lui Fay Benson şi i-am întins-o. Ai văzut-o vreodată pe fata asta?

Luă fotografia, o studie, clătină din cap şi mi-o întinse înapoi.

— Nu cred. Mi-e cunoscută figura, dar asta nu înseamnă nimic. Atâtea fete arată ca ea în meseria noastră.

Am chibzuit la ce spusese, am mai cercetat trăsăturile lui Fay Benson şi am fost înclinat să fiu de

acord cu ea.

—Eşti sigură că nu era una din fetele din trupă când aţi fost la Paris?

—A, categoric nu.

—Joan Nichols a mers cu voi?

—Da. Aş fi mult mai încântată, domnule Sladen, dacă aş şti şi eu despre ce e vorba.

—Scuză-mă! Pe scurt, fata asta, Fay Benson, a dispărut acum 14 luni în împrejurări misterioase. Joan Nichols se pare că a cunoscut-o. Oricum, a căutat-o pe Fay la hotel la trei zile după ce Fay dispăruse. Domnişoara Nichols l-a rugat pe recepţionerul de la hotel s-o anunţe dacă apare Fay. Apoi s-a întors acasă, a căzut pe scări şi şi-a rupt gâtul.

—Ştiam că a căzut pe scări, spuse Janet Shelley, privindu-mă cu un aer întrebător. A fost un accident, nu-i aşa?

—Aşa a spus medicul legist; poliţia e de aceeaşi părere, dar eu nu sunt atât de sigur. Ar fi putut s-o îmbrâncească cineva.

—Dar de ce - de ce crezi asta?

—Ar fi prea multe de explicat, domnişoară. S-ar putea să mă înşel, dar nu prea cred. Încerc să aflu dacă domnişoara Nichols era prietenă cu Fay, sau o simplă cunoştinţă. N-ai de unde să ştii, nu?

Scutură din cap.

—Nu mi-a pomenit niciodată de Fay Benson.

—Erai prietenă cu domnişoara Nichols?

—Nu chiar. Era cam dificilă. Nu se înţelegea bine cu nici una dintre fete.

—În ce sens... dificilă?

Interlocutoarea mea şovăi, apoi dădu din umeri.

—Nu-mi place să bârfesc oamenii, dar pentru că e moartă, nu cred că mai contează. N-avea niciodată bani. Încerca întruna să împrumute de la noi.

De fapt, toate eram cam strâmtorate şi trebuia să ne descurcăm cu cât eram plătite, dar Joan nu era deloc chibzuită. Mereu avea datorii, mereu sâcâia pe cineva s-o împrumute cu bani. Dacă nu-i obţinea, putea să devină groaznică. Avea o limbă tare ascuţită.

— Pe ce-şi cheltuia banii?

Janet Shelley ridică din umeri.

— Pe ce-şi cheltuiesc fetele banii. Schimba într-una toaletele. Sigur că trebuia să fie mai bine îmbrăcată ca noi. Frecventa un cerc select. Avea un talent nemaipomenit să se împrietenească cu oameni bogaţi. La Paris s-a împrietenit cu doamna Cornelia Van Blake, soţia milionarului. Să nu mă întrebi cum a reuşit, dar a reuşit. S-a dus de două ori la hotelul doamnei Van Blake şi au luat masa împreună. I-am împrumutat o rochie pentru ocazia asta şi a reuşit să smulgă 20 de dolari de la câteva fete ca să aibă cu ce-şi da aere. Fetele n-au mai văzut banii înapoi, iar eu am avut multă bătaie de cap până mi-am recăpătat rochia.

Tot ce-mi povestea nu mă interesa prea mult, dar am lăsat-o să vorbească, în speranţa că în cele din urmă o să spună ceva nou.

— Ai văzut-o vreodată împreună cu un individ înalt, bronzat, de vreo 35 de ani, cu o mustaţă mică? am întrebat-o, plin de speranţă.

— Nu, clătină ea din cap. Nu avea prieteni tineri. Toţi bărbaţii cu care ieşea erau bătrâni: oameni de afaceri, tătici de zahăr, dacă vrei.

Pentru o fată căreia nu-i plăcea să bârfească oamenii, se descurca bine - mi-am zis în sinea mea.

— Ai întâlnit vreodată un individ care corespunde descrierii? S-ar putea să-l cheme Henry Rutland. Are un Cadillac, verde cu crem.

— Bine-ar fi fost să-l fi întâlnit, râse fără veselie. După descriere, n-arată rău. Prietenii mei n-au avut mai mult de-un Ford.

N-avea rost să mai pierd timpul sau să-l irosesc pe al ei. Nu aflam nimic.

— Nu ştii dacă domnişoara Nichols avea duşmani? am întrebat pentru ultima oară.

— Aş zice că avea o groază, dar nici unul n-ar fi vrut s-o omoare. Tot ce voiau era s-o ocolească.

— Bine, am spus şi m-am ridicat. Eram fericit să mă scol din fotoliu. Scuză-mă că ţi-am răpit timpul, dar mi-a părut bine să te întâlnesc.

Am privit prin camera austeră, pe urmă m-am uitat la ea.

— Cred că am să te pun într-o situaţie delicată, domnişoară. Editorul meu nu e de acord să irosesc timpul oamenilor pe degeaba. Am pescuit două hârtii de 10 dolari şi le-am pus pe masă, zicând: Asta reprezintă onorariul pentru informaţii.

Dacă Fayette m-ar fi auzit, cred că şi-ar fi smuls părul din cap, dar îmi plăcea fata şi era limpede că nu stătea pe roze.

Se înroşi toată.

— Ia te uită! zise ea. Nu mă aşteptam... Se opri brusc. De fapt, nu ţi-am spus nimic.

— Păstrează-i pentru mai târziu. S-ar putea să mă mai întorc după nişte informaţii. Pentru moment, la revedere.

Înainte de a mai putea protesta, am ieşit în hol, am deschis uşa de la intrare şi am pornit pe cărare spre maşină.

CAPITOLUL VI

1

L-am luat pe Scaife de la secţie la 8 fără 20. Era o seară călduroasă, cu cer senin. Se părea că ne aşteaptă o noapte frumoasă pentru ridicarea butoiului din lac.

— Ai trecut pe la domnişoara Shelley? mă întrebă Scaife, în timp ce se aşeza comod pe bancheta Buickului.

— Am trecut, dar n-am aflat mai nimic, şi i-am relatat esenţialul conversaţiei. N-ai idee dacă băieţii i-au luat lui Joan amprentele înainte de a fi înmormântată?

Scaife dădu din cap.

— Nu ştiu. S-ar putea să i le fi luat, dar n-aş putea să jur. De ce?

— N-ar fi rău să verificăm dacă n-are cazier. O fată care aleargă mereu după bani nu se poate să nu dea de bucluc.

Scaife dădu din cap.

— E o idee. Bine, când ne întoarcem, am să văd dacă avem amprentele. Dacă le avem, o să verific.

— Fata mă interesează. Până acum e singura care nu se potriveşte în toată afacerea asta. Rutland putea să fie prietenul lui Fay. Hesson şi Farmer au răpit-o, iar Flemming a ucis-o. Crezi că Rutland i-a plătit pe cei trei? El să fie omul din spatele crimei?

— Nu ştiu. Nu merg pe ghicite, spuse Scaife. Prefer să aştept până când faptele se înşiră logic. Nici nu ştim măcar dacă a murit.

— Vrei să pariezi că nu e pe fundul lacului?

Scaife scutură din cap.

—Nu, dar până nu o găsim, nu mă pronunţ.

—Mi se pare cam mare aglomeraţia pe drumul ăsta, am spus după o vreme, încetinind în spatele unui şir de maşini care abia se târau spre lacul Baldock.

Scaife înjură printre dinţi.

—Cine dracu' nu şi-o fi ţinut gura? Fir-ar a naibii de treabă! Bătrânul o să explodeze! Ia uite ce gloată!

Nu era nici o speranţă să depăşim convoiul de maşini din faţă. A trebuit să ne ţinem în coada lui. Cam la un sfert de milă de lac, maşinile au început să înainteze ca melcul. Se puteau vedea trei poliţişti la capătul drumului, dirijând circulaţia.

—Mă duc puţin până la ei, spuse Scaife. Am oprit maşina şi am aşteptat până a vorbit cu unul dintre ei. Când se întoarse, era furios.

—Sunt vreo câteva mii de gură-cască în jurul lacului şi sosesc mereu alţii, spuse el suindu-se în maşină. Trebuie să chemăm rezervele ca să ne descurcăm. Cineva a trăncănit. Oricum, noi putem să trecem.

Am ieşit din convoi şi am accelerat până am ajuns la lac. Şase maşini ale poliţiei şi câteva camioane erau parcate sub copaci. Malurile mişunau de ziarişti şi fotografi, erau chiar şi două care de reportaj, care-şi potriveau camerele de luat vederi. Un grup de poliţişti manevra nişte reflectoare puternice, îndreptându-le lumina albă, orbitoare, spre suprafaţa liniştită a apei. Harris tocmai îşi punea costumul de scafandru, când Scaife şi cu mine ne-am alăturat grupului de la mal. Creed mă fulgeră cu privirea.

—Dumitale trebuie să-ţi mulţumim pentru ba-

lamucul ăsta? mă întrebă pe un ton cu care ai fi putut să tai şi piatra.

—N-am nici o vină, domnule căpitan. N-am suflat o vorbă.

—Toată lumea zice la fel. Hm, sper să găsim fata, spre binele cuiva.

Se întoarse spre Harris, care tremura în aerul liniştit al nopţii şi mârâi spre el să se grăbească. Harris intră în barcă, doi poliţişti o împinseră, săriră înăuntru şi începură să vâslească spre centrul lacului.

În apropiere era o macara fixată de un copac, având la capătul cablului de oţel o manivelă. Trei poliţişti încărcau cârligele într-o altă barcă. Apoi o împinseră şi, în timp ce vâsleau în urma primei bărci, ceilalţi doi poliţişti desfăşurau cablul.

Scaife şi cu mine ne ţineam departe de Creed. Stăteam sub un copac, urmărind cele două bărci care se apropiau încet de mijlocul lacului.

Câţiva ziarişti fotografi încercau să-şi împingă barca, vrând să fotografieze când Harris va intra în apă, dar un grup de poliţişti bloca trecerea. Unul dintre fotografi se duse la Creed să protesteze, dar nu rezolvă nimic. Creed îşi vărsă focul pe el, iar fotograful bătu în retragere, copleşit.

—Dacă în butoi e numai ciment, spuse Scaife din colţul buzelor, ai să asişti la o scenă asemănătoare unui cutremur de pământ. Pot să pariez că Harris nu şi-a ţinut gura. Nimic nu-i place mai mult ca publicitatea.

Harris intrase în apă, iar mulţimea aştepta atentă, tăcută şi încordată. După vreo 10 minute reapăru şi făcu semn cu mâna spre şalupa care transporta scripeţii. Barcagiul vâsli spre el şi coborî cârligele.

—Nu mai durează mult, spuse Scaife, care nu-şi mai găsea locul; aprinse o ţigară, trase nerăbdător

din ea, pe urmă o zvârli în lac.

După un timp care ni s-a părut cât un veac, apăru din nou capul lui Harris şi începu să facă semne. Creed se întoarse spre cei doi oameni de pe macara.

—Gata, începeţi să-nvârtiţi, le spuse scurt.

Cei doi se apucară de treabă. Abia puteau să învârtească manivela şi Creed urlă la alţi doi poliţişti să-i ajute.

Încetişor, tamburul se roti, înfăşurând cablul. După 10 minute, Creed îi schimbă pe cei patru oameni, care se dădură într-o parte, gâfâind transpiraţi.

—Cred că ar trebui să ne dăm mai în spate, mormăi Scaife. Dacă bătrânul ne zăreşte, ne pune şi pe noi să învârtim şi nu-mi convine să mă spetesc.

Aşa că ne-am tras în umbră.

A durat mai mult de o oră de înfăşurat anevoie, înainte ca butoiul să apară la suprafaţă. Urale sălbatice, frenetice izbucniră din mulţime când cei patru poliţişti intrară în apă şi traseră butoiul la ţărm. Lumina unui reflector era îndreptată spre el şi o grămadă de fotografi se năpustiră să-l pozeze. Voiau să-l fotografieze şi pe Creed lângă butoi, dar n-a acceptat. Am văzut că nu i-ar fi displăcut ideea - se temea însă că fata nu e în butoi şi nu voia să rişte să se facă de râs.

Un camion negru acoperit, ca o ambulanţă, trase lângă butoi.

—Ăsta-i camionul de la pompe funebre, zise Scaife. Creed nu riscă să-l deschidă aici. Hai să plecăm şi noi. Mergem la morgă. Acolo o să-l deschidă.

Ne-am făcut loc prin mulţimea înfierbântată şi, îndată ce am reuşit să ne strecurăm, am fugit spre Buick. Am avut probleme până am reuşit să întorc

maşina, atât de aglomerat era drumul. Până la urmă am reuşit şi am pornit-o repede spre oraş. Morga era în spatele secţiei de poliţie. Am lăsat Buickul în parcarea poliţiei şi am luat-o pe jos spre morgă. Un omuleţ grăsuliu, cu şorţ şi mănuşi de cauciuc, ieşi dintr-o cameră când noi intram în coridorul pardosit cu plăci de ceramică.

— Bună seara, domnule sergent, spuse el, şi chipul prost bărbierit i se lumină. Cum a mers? Au scos butoiul?

— Bună, Joe, răspunse Scaife. L-au scos. Cam într-o jumătate de oră sosesc şi ei.

— E ceva în el?

— Ciment. Atâta ştiu. Bătrânul îl deschide aici.

— Ultima dezgropare din ciment de care m-am ocupat, spuse Joe încruntându-se, a fost ceva oribil. Individul stătuse sub apă şase luni. Merita să-l vezi.

— Fata e sub apă de paisprezece luni. Crezi că o să se mai vadă ceva?

Joe dădu din umeri.

— Depinde cu cât ciment au acoperit-o. Dacă e chiar în mijlocul carcasei, s-ar putea să se fi păstrat. N-o să reziste mult; doar cât s-o identificaţi.

Ascultând genul ăsta de discuţie, simţeam că mi se face rău. Nu mai eram convins că voiam să asist la deschiderea butoiului.

— Haideţi în birou, spuse Joe. Am o sticlă care o să vă dea puteri. Întotdeauna trag o duşcă înainte de a mă apuca de o treabă ca asta.

Am intrat într-un birou mic şi am aşteptat ca Joe să scoată trei pahare şi o sticlă de Scotch din dulap.

— Dânsul e Chet Sladen, tipul care scrie pentru *Cronica crimelor,* zise Scaife. Lucrează la cazul ăsta.

Joe dădu din cap spre mine.

— Am citit câte ceva din revistă, domnule. Ar

trebui să scoateţi o poveste grozavă din asta. Faceţi şi fotografii?

—Cred că da.

Omul se lumină la faţă şi-şi căută o poziţie care să-l avantajeze.

—Poate vreţi şi poza mea.

—Nu ştiu dacă are aparatul asigurat, zise Scaife rânjind.

I-am făcut câteva fotografii omuleţului. Lumina nu era prea bună şi nu mă aşteptam să iasă prea grozave, dar, deoarece aveam de gând să-l păgubesc la whisky, m-am gândit că era cinstit să dau şi eu ceva în schimb. Am băut câteva pahare de whisky curat. Parcă-mi mai trecuse greaţa când am auzit camionul intrând în curte.

Joe puse grăbit deoparte sticla şi paharele, se şterse la gură cu dosul palmei şi se duse să deschidă uşile duble care duceau la morgă.

—Hai, zise Scaife. O să fie un test bun pentru stomac.

Creed intră încruntat, urmat de medicul legist.

—Ai şi ajuns aici? mă întrebă Creed, privindu-mă fix.

—De ce nu? Eu am fost cu ideea.

—Hm, da, mârâi el şi se întoarse să-şi răcnească ordinele către grupul de poliţişti care manevrau butoiul pe un cărucior cu patru roţi. Ce-am mai păţit până să mă descotorosesc de hienele alea, continuă el. Dacă pun mâna pe cine a trăncănit, îi rup oasele.

—Ei, ar trebui să-l găseşti, că doar eşti poliţist, i-am spus, zgândărindu-l.

Scaife mă înghionti, dând din cap prevenitor. Ne-am înghesuit cu toţii la morgă, în spatele căruciorului. Joe şi două ajutoare, toţi cu şorţuri şi mănuşi de cauciuc, aşteptau.

— Daţi-i drumul, spuse Creed. Să vedem ce-i înăuntru.

Le făcu semn celor patru poliţişti care împinseseră căruciorul să iasă din cameră. M-am dus lângă perete şi am potrivit bliţul la aparat. Îmi tremurau mâinile şi era cât pe ce să-l scap pe jos. Lui Joe şi ajutoarelor sale nu le-a trebuit mult să scoată învelişul exterior al butoiului. În timp ce lucrau, Creed îmi spuse:

— E butoiul pe care Sperry l-a vândut lui Flemming. Vezi găurile pentru căpşuni? Fata trebuie să fie înăuntru!

Joe scoase ultima doagă udă din cercul de fier care le lega. Blocul de ciment, de forma butoiului, arăta înspăimântător în lumina puternică.

— Oricine a făcut asta, a avut mână de expert, spuse el, dându-se înapoi să se şteargă pe frunte. Dă-mi câteva pene, Tom.

Am fotografiat cu bliţul blocul de ciment, în timp ce Tom aducea penele.

— Acum, cu binişorul, spuse Joe şi cei doi începură să bată penele în ciment.

Peste zece minute de ciocănit neîntrerupt, făcură o gaură în ciment. Joe se uită în crăpătură. Creed îl dădu la o parte, privi şi el, se strâmbă şi se dădu înapoi.

— Ea e, spuse, văd paietele de pe costum. Bine, Joe, desfă-l.

Încă vreo câteva lovituri cu ciocanul şi cimentul se desfăcu în bucăţi, ca o găoace de ou. M-am uitat şi am întors capul. L-am auzit pe Creed spunând:

— E a ta, doctore; ce a mai rămas din ea.

La vremea aceea o întinsesem. Am un stomac destul de bun, dar ce văzusem mi-l întorsese pe dos. Am intrat în birou, am luat sticla de whisky şi am

tras o duşcă zdravănă.

— Dă-mi şi mie, zise Scaife, intrând în cameră. Luă sticla şi îşi umplu paharul pe jumătate. Pfuiii! Nu m-aş face medic legist pentru nimic în lume. Ei, cu asta ne-am lămurit. Ea e!

După câteva minute intră şi Creed. I-am turnat şi lui. Creed luă paharul fără să scoată un cuvânt şi se duse să se aşeze pe biroul de lângă fereastră. Bău puţin, deşi nu arăta că ar fi avut nevoie. Ochii îi străluceau de mulţumire şi emoţie.

— Ei, cel puţin am aflat ceva, vorbi el. Voi doi mai rămâneţi pe-aici. Vreau să vorbesc cu ziariştii. Nu încape îndoială că e Fay Benson. Moarta are degetul mic puţin încovoiat, şi aşa îl avea şi Fay. Termină de băut şi încheie: Acum va trebui să aflu de ce a fost ucisă.

După care ieşi în curte, unde îl aştepta un grup de ziarişti nerăbdători. Scaife îşi aprinse o ţigară.

— Ne aşteaptă muncă, nu glumă, spuse el mohorât. Trebuie să-l găsim pe Rutland ăsta.

M-am întins după telefon şi am cerut o convorbire particulară cu Bernie, la New York. După zece minute, l-am prins. Era trecut de miezul nopţii cu vreo zece minute şi m-am mirat că l-am găsit.

— Nu pot să vorbesc mult, spuse el. Clair dă o petrecere şi eu trebuie să le potolesc setea la vulturii ăştia, cu whisky-ul meu cel mai bun. Ce-ai mai dibuit?

— Ia-ţi carneţelul. Am ceva straşnic, aşa că dă-i bătaie.

— Nu poţi să aştepţi până mâine dimineaţă? Întrebă el pe un ton plângăreţ. Lui Clair nu-i place să las musafirii. Musafiri am spus? Asta-i bună! Lupi, nu musafiri.

— Ascultă, beţivule, ia-ţi carneţelul şi cască ure-

chile! Am găsit-o pe Fay Benson.

— Zău? Hm, grozav! Cum arată?

— Udă, rece şi ţeapănă. Ia-ţi carneţelul!

După o întârziere enervantă, reveni la telefon.

— Clair e foc pe mine. Pentru numele lui Dumnezeu, dă-i bătaie.

— Mai termină cu Clair odată! m-am răstit la el. Ascultă ce-ţi spun.

Am început să-i dictez povestirea. Una din calităţile principale ale lui Bernie e că poate să stenografieze în maniera lui specifică cu o viteză incredibilă. I-am relatat faptele şi i-am spus că a doua zi trimit cu avionul câteva fotografii.

— Trimite pe cineva la avion. Materialul e senzaţional, am încheiat.

— O să aranjez eu. Până mâine am gata totul. Bună treabă, Chet.

— Mă bucur că o apreciezi. Stai pe lângă telefon. O să mai am ceva peste puţin timp. Aşteptăm raportul medicului legist.

— Să nu mă mai suni astă-seară, spuse Bernie, şi în voce i se simţea panica. Clair...

— Ştiu, lui Clair nu-i place. Mă doare-n cot! m-am răstit şi am închis.

Creed intră în cameră, arătând destul de mulţumit.

— Ăsta-i genul de poveste care le place vampirilor de ziarişti, spuse el aşezându-se. O să creăm senzaţie. N-a venit încă medicul legist?

Scaife scutură din cap. Am mai aşteptat încă zece minute până a venit medicul legist. Arăta total netulburat când a început să-şi umple pipa şi a refuzat să ia un pahar de whisky.

— A fost ucisă cu o lovitură în ceafă. Aş spune că a fost lovită cu patul revolverului; altceva n-am

ce să vă spun. A stat prea mult sub apă ca să mai descoperi ceva. Era moartă când au turnat cimentul.

Creed se ridică în picioare.

—Mulțumesc, doctore. Hai, îl zori apoi pe Scaife, avem de lucru.

Şi ieşiră împreună. Când doctorul îi urmă, m-am întins după telefon şi l-am sunat din nou pe Bernie.

2

M-am dus să-l văd pe Creed a doua zi, puţin după ora 11. Achitasem nota la Shad Hotel, îmi făcusem bagajul şi eram pregătit să străbat cele 200 de mile până la Tampa City. Scaife îmi spuse că, deşi Creed era foarte ocupat, voia să mă vadă înainte să plec din oraş.

—N-ai de aşteptat mai mult de 20 de minute. Hai la mine în birou. Am câteva noutăţi.

După ce m-am aşezat, Scaife îmi spuse:

—Ai avut dreptate. Joan Nichols are cazier. A făcut doi ani de puşcărie în 1940, pentru şantaj.

—Ceva amănunte?

—Un gen foarte meschin de şantaj. Una din fetele cu care lucra într-un spectacol avea un frate la închisoare. Avea un trecut destul de dubios şi Joan a aflat. A ameninţat-o că va spune celorlalte dacă fata nu-i va plăti cinci dolari pe săptămână. Cam asta era tot ce-i putea da fata, pentru că îşi întreţinea şi mama. A plătit vreo şase luni, pe urmă fratele ei a murit şi ea s-a dus la poliţie. Joan a încasat doi ani.

—Interesant, am spus. Mă întreb dacă nu o şantaja şi pe Fay.

—Mai degrabă pe Rutland. Poate lucra împreună cu Fay să-i arunce momeala lui Rutland şi el le-a îndepărtat pe amândouă.

Am clătinat din cap.

—Nu cred. Moartea lui Joan a fost întâmplătoare. Şi a lui Farmer. Dacă urmez raţionamentul dumitale, de ce nu a fost şi a lui Fay? De ce era atât de important să se descotorosească de cadavrul ei, astfel ca nimeni să nu-l găsească? Nu-ţi baţi capul să îmbraci un cadavru în ciment, dacă nu este absolut necesar să nu fie găsit. Oare de ce nu trebuia găsit cadavrul ei?

Scaife rămase cu ochii pe mine. Nu se gândise la asta.

—Da, ai dreptate. Ar fi putut foarte bine s-o omoare printr-un accident.

Butonul de pe birou bâzâi şi Scaife sări în picioare.

—Ăsta-i bătrânul! Hai! Ştiu că vrea să te vadă.

Creed era aşezat la birou, molfăind un trabuc. Nu mai arăta la fel de bine dispus ca în seara trecută, după ce le povestise ziariştilor ce isteţ e el. Era încruntat şi se uita la mine de parcă nu era sigur dacă mă place sau nu.

—Ai pus ceva în mişcare cu ideile dumitale, Sladen. Dar să mă ia naiba dacă ştiu cum s-o scot la capăt. Îi făcu semn lui Scaife să iasă din cameră şi urmă: Bun, am găsit cadavrul; l-am ucis pe ucigaş, dar unde am ajuns? Până şi ziariştii pot să-şi dea seama că Flemming a fost angajat ca să ucidă, şi peste vreo două zile or să înceapă să mă piseze. Nu mai am nici un fir acum.

—S-ar putea să dau eu de unul în Tampa City. Am plecat chiar acum.

—Într-un fel, aş vrea să nu pleci. Tot n-ajungem la nici un rezultat, zise Creed. Ţi-am mai spus, jurisdicţia noastră nu se întinde şi în Tampa City. Nu putem trimite oameni acolo. Doonan nu colaborează

cu noi. De când e acolo, Tampa City a ajuns sanctuarul criminalilor. E de mirare ca 250.000 de locuitori ai oraşului să fie atât de corecţi şi să nu se abată de la legi. 50% din condamnări se dau pentru contravenţii de circulaţie. Restul sunt pentru furtişaguri, spargeri şi chestii de genul ăsta. Acolo nu s-a mai întâmplat un jaf de mari proporţii sau o crimă de ani de zile; doar găinării printre cei din pătura inferioară - cei care nu pot cumpăra protecţie. Chiar dacă dai de un fir, trebuie să fii atent cum îl foloseşti.

—Nu poate să fie chiar atât de rău, am spus. Dacă obţin o dovadă concretă că individul care l-a angajat pe Flemming stă în Tampa City, crezi că putem să-l forţăm pe Doonan să ţi-l trimită?

Creed ridică din umeri.

—Depinde cine e individul şi câtă protecţie poate cumpăra. Dar pun rămăşag că n-ai să obţii niciodată dovada. O să te zvârle afară din oraş cu mult înainte. Îşi scoase trabucul dintre dinţi, scutură scrumul şi urmă: Nu glumesc, Sladen. Să-ţi spun ceva: acum şase luni, un detectiv particular din oraşul nostru lucra la un caz de divorţ. Soţia pe care o urmărea a plecat la Tampa City. Omul a urmărit-o. Tipa avea mulţi bani şi cred că s-a dus la Doonan şi s-a plâns. Aş vrea să vezi ce i-au făcut individului. Nevastă-sa îl transportă acum într-un scaun cu rotile. Nu ştie cine l-a bătut. Oricum, nici nu-i mai pasă. A devenit brusc mulţumit. După ce mi-am bătut puţin capul - abia mai poate vorbi - am reuşit să scot de la el că a fost încolţit de trei oameni pe o alee. N-a putut să-i vadă. Nici n-a durat mult până l-au lăsat inconştient. Am vorbit cu Doonan. Mi-a spus că o să-i caute pe cei trei. Chiar mi-a promis că îi prinde într-o săptămână. Încă nu i-a prins şi nici nu-i va prinde vreodată.

Îl priveam şi simţeam un fior rece pe şira spinării.

—Doar n-o să mă trateze şi pe mine la fel?

Creed zâmbi funebru.

—Dacă l-aş trimite pe Scaife să dea târcoale pe teritoriul lor, aşa l-ar trata; de ce n-ar face şi cu dumneata la fel?

—Pentru că reprezint *Cronica crimelor*, i-am replicat nu prea convins.

Creed râse.

—Spune-i şi lui Doonan chestia asta. S-ar putea să-l distreze.

—Poate că ar fi mai bine să nu calc prin Tampa City.

—Cum vrei. Eu nu ţi-aş cere să te duci, dar dacă vrei să dai peste ce cauţi, du-te acolo. Dumneata hotărăşti.

Am râs stânjenit.

—Parc-ai fi editorul meu, numai că el mi-ar porunci să mă duc. Bine, poftim, sunt un fraier, mă duc, dar am să fiu prevăzător.

—Mai ai pistolul pe care ţi l-am dat? întrebă Creed, întinzând mâna. Îl vreau înapoi, îţi trebuie un permis de la Doonan ca să porţi arme pe teritoriul lui şi, dacă te prinde fără permis, petreci şase luni într-una din cele mai cumplite închisori din toată ţara.

I-am dat arma de calibru 45, fără tragere de inimă.

—Speram să-l am la mine, am spus. Nimeni nu mă aşează într-un scaun cu rotile dacă am un pistol.

—Eşti în mai multă siguranţă fără el. Nu poţi trage într-un poliţist. Ar trebui să ştii asta.

Culese un plic de pe birou şi mi-l azvârli în braţe.

—Ăsta-i un bilet pentru Don Bradley, fostul că-

pitan al poliției la Tampa City. Pe vremuri eram prieteni. Nu l-am mai văzut de mult. E om de treabă. S-ar putea să te îndrume. Oricum, e la curent pe cine trebuie să întâlnești și pe cine să ocolești. O să-ți spună unde să stai și o să-ți explice cum e orașul.

—Mulțumesc, am spus punând plicul în buzunar, și mi-am aprins țigara. Vreau să trec și pe la Lennox Hartley să văd ce știe de Benson. Au mai sosit și alte scrisori în legătură cu fata?

—Sigur, mai avem vreo duzină. Nimic deosebit. Toți au impresia că o recunosc. Dar nici unul nu este atât de sigur ca Hartley. Oricum, nici unul nu este din Tampa City. Vedem despre ce-i vorba și, dacă dăm peste ceva, te anunț. Cum te-ai cazat, sună-mă și dă-mi adresa. Mă privi câteva clipe gânditor, apoi încheie: Sper să stai în oraș suficient ca să ai o adresă.

—Și eu sper, i-am spus, simțind că nu mă încuraja. Ei, am plecat.

Ne-am strâns mâna.

—Pe curând, Sladen, și noroc!

A spus-o ca și cum era încredințat că aveam nevoie de mult noroc.

—Mulțumesc, am spus și am ieșit din biroul lui Creed.

Scaife mai era în birou când am trecut, așa că mi-am vârât capul pe ușă.

—Plec la Tampa City. Rămas bun!

M-a privit lung, cu o privire gravă.

—Știi, părerea mea e că amicul dumitale Low are mai multă minte, spuse el împingându-și scaunul. Poate în combinația voastră dumneata ești creierul, dar el are minte. Personal, nu m-aș duce la Tampa City nici dacă mi-ar muri nevasta acolo — în

caz că aş avea nevastă.

—Nu numai că am minte, i-am spus demn, dar am şi curaj.

Străbătând coridorul spre ieşire, i-am auzit hohotul de râs lugubru. Nu era prea încurajator.

CAPITOLUL VII

1

Pe la patru dimineaţa, am ajuns pe drumul ce duce la Tampa City; o şosea cu patru benzi care se întindea ca o riglă între nisipurile aurii şi oceanul mângâiat de soare.

La ora aceea, drumul era destul de puţin circulat; mergeam cu 100 de kilometri pe oră constant, până am văzut în faţă o pancartă de vreo 15 metri înălţime, ale cărei litere de un roşu aprins pe fondul alb strălucitor m-au făcut să ridic brusc piciorul de pe acceleraţie.

VA APROPIAŢI DE TAMPA CITY
REDUCEŢI VITEZA
SAU VEŢI PETRECE O NOAPTE ÎN
ÎNCHISOAREA NOASTRĂ!

După vreo doi kilometri am zărit doi poliţişti pe motociclete trase la marginea şoselei, cu mâinile înmănuşate pe ghidon, ca şi cum îi mâncau tălpile să intre în acţiune: doi bărbaţi solizi, roşcovani, cu ochii ca pietrişul încins.

Amândoi se uitară după mine încruntaţi când am trecut liniştit pe lângă ei cu 60 de kilometri pe oră. După alţi doi kilometri, drumul s-a înclinat brusc alunecând pe panta dealului şi am zărit Tampa City.

Se întindea pe toată suprafaţa unui golf adăpostit, un oraş alb, strălucitor, de zgârie-nori, căsuţe de plajă, hoteluri cu înfăţişare luxoasă, umbrele vesele, copaci şi arbuşti tropicali. Arăta la fel de neprihănit şi de mulţumit ca o fată din trupa de balet care tocmai a primit o brăţară de diamante.

La o privire mai atentă, când am ajuns pe strada principală înţesată de lume, mi-am dat seama că mă aflam într-un oraş de bogătaşi. Peste tot se vedeau numai maşini luxoase - Cadillac, Daimler, Bentley, şi Rolls Royce. În maşini stăteau bărbaţi bine hrăniţi, bine îmbrăcaţi, bătând nerăbdător darabana pe volan în timp ce-şi aşteptau soţiile să termine cumpărăturile, sau stăteau în cafenele privind obraznic la frumuseţile îmbrăcate sumar care-şi etalau farmecele la fel de obraznic. M-am gândit că lui Bernie i-ar fi plăcut oraşul. Nici mie nu-mi displăcea la prima vedere. Am zărit un spaţiu gol într-o parcare şi mi-am aşezat Buickul, am oprit motorul şi m-am dat jos din maşină.

Soarele ardea puternic; l-am simţit pe spinare când m-am îndreptat spre un *drug store* ca să întreb pe unde s-o iau, spre Havelock Drive, unde locuia Don Bradley. Vânzătorul mi-a explicat, cu aerul că îmi face un mare hatâr. Avea ochi pătrunzători care îţi dădeau senzaţia că te caută în portofel şi-ţi numără banii. După expresia feţei, am dedus că nu dădea prea multe parale pe mine, şi era limpede că sosirea mea nu-i făcea nici o plăcere.

La ieşire am dat nas în nas cu o fată înaltă, într-un costum de baie albastru închis, cu spatele gol, cu ochelari de soare ca două gogoşi şi o pălărie cât roata carului. Avea o brăţară cu diamante la glezna stângă, care probabil că făcuse o gaură considerabilă în averea vreunui fraier. Vânzătorul se apropie de

ea cu consideraţia pe care o datorezi de obicei familiei regale. Era clar că în Tampa City banii erau cei care contau.

M-am înapoiat la maşină. Un poliţist, care din spate putea fi luat drept Primo Carnera, se sprijinea de maşină, fixându-mă în timp ce mă apropiam cu o expresie impersonală, tâmpă, cu ochii reci, neprietenoşi.

— E a dumitale? mă întrebă, făcând semn cu capul spre maşină, de parcă era mai prejos de demnitatea lui s-o bage în seamă.

— Da, am răspuns blajin.

Nu ştiam ce-l supărase, dar nu trebuia să fiu expert în psihologie ca să-mi dau seama că ceva îl deranjase.

— Te afli în Tampa City acum, spuse el, zvârlindu-mi în obraz fiecare cuvânt. Ne plac maşinile parcate drept. Roţile din spate au depăşit linia albă.

Mi-am aruncat ochii la Rolls-Royce-ul parcat lângă maşina mea. Roţile îi depăşeau cu mult linia albă, dar, ce să mai vorbim, era un Rolls 1954 şi nu un Buick 1940.

— Îmi pare rău, am spus, dar sunt nou venit în oraş.

Întinse o mână, care văzută la o lumină slabă ar fi putut fi luată drept un mănunchi de banane.

— Permisul.

I l-am dat.

Îl studie foarte atent, de parcă n-ar fi fost prea sigur de cuvintele mai lungi, apoi scoase o trusă de piele care conţinea un chitanţier şi începu să scrie cu râvnă.

— Rămâi mult în oraş? mârâi spre mine fără să ridice ochii.

— Nu cred. Nu ştiu dacă o să-mi pot permite.

Nu făcu nici un comentariu, rupse chitanța și mi-o vârî sub nas.

— Cinci dolari.

I-am dat cei 5 dolari fără să clipesc și am luat chitanța. Fusesem prevenit de Creed, iar cel care plătea era Fayette, așa că ce-mi păsa?

Polițistul păru surprins că n-am făcut gălăgie.

— Data viitoare să fii mai atent!

— Am să-mi cumpăr o nivelă cu bulă de aer și un teu, i-am spus. Data viitoare o să am grijă să fie aliniată la fix.

Polițistul înmuie capătul creionului în gură și-și notă numărul. Avea privirea la fel de caldă ca un aisberg. Se vedea de la o poștă că pe viitor o să mă țină minte. M-am urcat în mașină.

— Pot să plec?

M-a privit lung și încruntat, apoi s-a îndepărtat. Din spate semăna cu un deal căruia i-au crescut picioare. Dacă mi-ar fi dat un ghiont, mi-ar fi rupt oasele. Am pornit, conștient că transpiram ușor – și nu din cauza căldurii. Dacă povestea avea să se mai repete, mi-am spus, nu credem că o să mă mai pot stăpâni.

Lincoln Drive era într-un cartier mai sărac al orașului; adică locuințele erau mai mici și nu erau înconjurate de terenuri îngrădite așa cum erau 99% dintre casele din Tampa City. Era o alee străjuită de copaci, retrasă de parcă se jena, dar o alee pe care aș fi fost bucuros să locuiesc și eu.

La numărul 24, în grădină, un bărbat înalt, gras și vânjos se îndeletnicea cu un strat de măzăriche de care ar fi fost mândru și un horticultor profesionist. Mi-am închipuit că trebuia să fie Bradley. Ridică privirea când am oprit mașina lângă bordură.

Arăta din cap până-n picioare a polițist; dar nu

a polițist prost. Chipul durduliu, marcat de vreme, avea o expresie mucalită, care se potrivea bine cu ochii albaștri vioi. Mustața pe oală, capul chel și ars de soare, bărbia energică îi dădeau, pe lângă forță fizică și o forță morală.

Am coborât din mașină și omul a venit în întâmpinarea mea.

— Căpitanul Bradley? am întrebat, sprijinindu-mi mâinile de poartă.

— Da, poftim înăuntru.

— Pot să las mașina în stradă? Am și fost amendat cu cinci dolari pentru că am depășit puțin locul de parcare.

Bradley începu să râdă.

— Mașina stă foarte bine. N-or să te încaseze în fața casei mele. Hai, intră.

L-am urmat pe cărarea ce ducea în casă.

— Nu cred că am mai văzut asemenea măzăriche până acum, i-am spus, nu ca să-l flatez ci pentru că într-adevăr așa credeam.

— E destul de frumoasă. Faci grădinărie?

— Încă nu.

— Da. Și dădu din cap. Grădinăria e pentru cei de vârstă mijlocie și pentru bătrâni. Nu știu ce-aș face dacă n-aș avea grădina.

Mă conduse într-o cameră de zi curată, mobilată confortabil, cu geamurile deschise spre pajiște.

— Nu ți-am reținut numele.

— Chet Sladen.

Omul ridică o sprânceană stufoasă.

— Cel care scrie la *Cronica crimelor?*

— Exact.

— Mă bucur să te cunosc, zise, părând să radieze de plăcere. Am citit tot ce-ai scris. Ia loc. Bei ceva?

— Da, mulțumesc.

În timp ce pregătea băuturile, spuse:

— Eşti pentru prima oară în Tampa City, nu?

— Da, e un oraş destul de frumos. Arată de parcă ar fi plin de bani.

— Chiar este. Unii zic că sunt mai mulţi bani aici decât la Hollywood. În momentul de faţă avem treisprezece milionari. Oricine n-are un venit de câteva zeci de mii este un nimic în Tampa City.

Se apropie cu băuturile şi se aşeză greoi într-un fotoliu.

— Ei, hai noroc.

După ce am băut, i-am dat scrisoarea lui Creed.

— Asta este o scrisoare de introducere, domnule căpitan, i-am spus. De la căpitanul Creed.

— Măi, măi, se lumină el la faţă, n-am mai auzit de Tom de ani de zile. Ce mai face?

— E bine. Lucrăm împreună la un caz. Un fir ne-a dus până aici. I s-a părut că n-ar fi rău să vin şi să cercetez.

Bradley mă privi iscoditor, deschise scrisoarea şi o citi, apoi o vârî în plic.

— Hmm. Va să zică, ai de gând să cercetezi un fir aici?

— Da. După câte înţeleg, Doonan nu prea încurajează astfel de lucruri.

— Asta e o afirmaţie moderată. Dacă vrei să asculţi de sfatul unui om bătrân, domnule Sladen, urcă-te în maşină şi întoarce-te la Welden. După câte îmi amintesc, atmosfera de acolo e mult mai sănătoasă decât cea de aici.

— Ştiu, dar trebuie să-mi fac treaba. Speram să mă ajuţi cât de cât.

— Nu mai lucrez acum. N-am mai trecut pe la secţie de mai bine de un an. Nu prea pot să fac multe. N-ai vrea să-mi spui despre ce-i vorba?

Stând comod şi i-am spus povestea de-a fir a păr. M-a ascultat nemişcat, cu ochii pe jumătate închişi, cu urechile ciulite. Când am terminat, aveam senzaţia că nu scăpase un cuvânt.

– E un caz interesant, spuse. Cred că ai făcut bine venind aici. S-ar putea să fie o coincidenţă, dar e interesant de ştiut că în Tampa City există un local de noapte foarte elegant, numit *Mărul de Aur*.

Am tresărit.

– *Mărul de Aur*? Hm, ce ştii despre el? Ce fel de local e?

– Teribil de select, domnule Sladen. E condus de Hamilton Royce, care e un tip foarte priceput. Când eram şef al poliţiei, îl supravegheam încontinuu. Şi-a început cariera ca trişor de cărţi pe vasele ce traversau Atlanticul. De la trişare a avansat la extorcare de fonduri şi a întins-o din Miami cu o clipă înainte de a fi înhăţat de justiţie. Şi-a adus banii aici şi s-a stabilit în oraş. *Mărul de Aur* are două încăperi uriaşe pentru jocuri de noroc, iar eu ştiu precis că cel puţin două din rulete sunt „aranjate". Nimeni nu se poate apropia de local fără o carte de membru. Comisarul Doonan, fiindcă veni vorba, a fost unul dintre primii membri pe viaţă şi aud că intrarea şi cotizaţia îi sunt oferite de club.

Clubul are cinci sute de membri şi toţi sunt numai granguri. Nici unul n-are un venit mai mic de câteva sute de mii de dolari. Se fac afaceri în stil mare acolo.

– E normal. Nu crezi că aş putea deveni şi eu membru al clubului?

Bradley râse.

– Mai uşor ai putea deveni preşedintele ţării, domnule Sladen. Mult mai uşor.

– Hm, atunci presupun că trebuie să înghit gă-

luşca şi să tac. Îl cunoşti pe Lennox Hartley? Îţi spune ceva numele?

— Nu prea. El e individul care pretinde că o recunoaşte pe Fay Benson?

— Da. La el o să fac prima escală.

— Ascultă-mi sfatul şi nu te pripi, spuse Bradley serios. Poliţiştii din oraşul ăsta n-o să-ţi dea prea multă bătaie de cap, nici băieţii care patrulează. Trebuie şi ei să ciupească nişte bani. Îşi iau partea lor din toate amenzile, şi tare se mai pricep la chestiile astea! Plăteşti, nu faci gălăgie şi totul e perfect, dar ai grijă să nu dai peste băieţii în civil. Ăia da, sunt duri şi, crede-mă, când zic duri nu glumesc. Căpitanul de poliţie Mathis era pe vremuri locotenentul meu. Am avut de furcă cu el atunci şi regret şi acum că nu l-am dat afară. Nu e numai un poliţist prost, dar e şi brutal. Numele locotenentului lui este Joe Carson. Nici el nu-i mai breaz, dar cel mai rău este sergentul Carl Lassiter. Înfruntă-l o dată şi poţi să fii sigur că zbori rapid din oraş. Nu vorbesc aiurea, domnule Sladen. Odată a venit din Welden un detectiv particular...

— Mi-a povestit Creed.

— Lassiter l-a aranjat. Aşa că fii cu ochii în patru.

Începusem să mă tem şi îmi părea rău că Bernie nu era cu mine. Ar fi fost atât de îngrozit, încât prin comparaţie m-aş fi simţit curajos.

— Am să fiu foarte atent. Mulţumesc pentru sfaturi. Caut un hotel convenabil, care să nu fie prea scump. Ai putea să mă îndrumi la vreunul?

— Încearcă la Beach Hotel, pe Palm Avenue. Se poartă frumos cu clienţii şi nu iau pielea de pe ei. Şi, ascultă-mi sfatul, să nu spui nimănui că ai trecut pe la mine. Nu sunt văzut cu ochi buni în oraş. Iar

străinii care mă vizitează nu sunt nici ei populari.

M-am ridicat să plec.

— Mulțumesc. Dacă mai am nevoie de vreun sfat, să mai trec pe aici?

— Sigur, dar întâi telefonează-mi. Şi ar fi mai bine dacă nu ți-ai lăsa maşina afară, iar şi mai indicat dacă ai veni pe întuneric.

L-am privit lung.

— Vorbeşti serios?

— Da, chiar foarte serios.

— Adică, nu le place să ai vizitatori?

— Exact. De când am ieşit la pensie, de acum un an, nu cred că am mai avut vreun vizitator în afară de dumneata. Oamenii se cam jenează să treacă pe la un polițist care a trebuit să iasă la pensie. Dar să nu-ți închipui că sufăr. Nici vorbă. Am o nevastă bună, şi am şi grădina, iar la vârsta mea cam de atâta are omul nevoie.

— A trebuit să ieşi la pensie? Păi, am crezut că...

— M-au dat afară. Poate că într-una din zilele astea, când o să avem amândoi mai mult timp, o să-ți povestesc; acum am multă treabă şi-mi închipui că şi dumneata ai.

— Da. (Eram foarte surprins.) În regulă. Mulțumesc că m-ai primit, domnule căpitan. La revedere.

Am ieşit şi am străbătut cărarea până la maşină. Un agent solid, cu fața congestionată, se plimba pe partea cealaltă a drumului. Când mă văzu, se opri şi căscă gura. M-am făcut că nu-l bag în seamă, deşi mi-a stat inima în loc. M-am suit în maşină şi am pornit. Ultima imagine a polițistului în oglinda retrovizoare nu era de natură să mă liniştească. Îşi scosese carnețelul. Nu era greu de ghicit că îşi nota numărul maşinii.

2

Am închiriat o cameră la Beach Hotel, care s-a dovedit a corespunde descrierii făcute de Bradley: confortabil şi nu prea scump, iar funcţionarii păreau încântaţi să mă servească.

Camera era la etajul trei şi dădea spre plajă şi ocean; aveam şi baie. Băiatul care mi-a cărat bagajul m-a întrebat dacă doresc să mi se trimită o sticlă de Scotch, şi când i-am spus că nu-i rea ideea, mi-a adus-o chiar el, fără obişnuita şi enervanta porţie de aşteptare.

— Mai doriţi ceva, domnule? Vă mai pot fi de folos?

— Spune-mi unde e Cannon Avenue.

— Foarte simplu. O luaţi la stânga cum ieşiţi din hotel, mergeţi pe strada principală, apoi la prima intersecţie la dreapta, o ţineţi tot aşa până la a patra intersecţie, o luaţi la stânga şi ajungeţi la drumul de la poalele dealului. Cannon Avenue este a patra la stânga. Cu maşina faceţi vreun sfert de oră.

I-am dat un dolar şi o binecuvântare şi, după ce-a plecat, m-am dezbrăcat şi am făcut un duş. Pe urmă am mai băut un pahar de Scotch, m-am îmbrăcat cu cel mai bun şi mai elegant costum de vară, mi-am pus o cravată ţipătoare, m-am privit în oglinda înaltă, ca să mă conving că n-o să dezonorez Tampa City când o să apar pe stradă, şi pe urmă, mulţumit, am coborât la maşină.

Mi-au trebuit 14 minute după ceasul de la bord ca să ajung pe Cannon Avenue. Era una din acele străzi rezidenţiale californiene care dau oricui, în afară de cei cu un venit de câteva zeci de mii de dolari, un complex de inferioritate.

Vile luxoase, înconjurate de grădini perfect în-

treținute, se ridicau pe terenuri izolate înconjurate de pomi, părând să privească împrejur sfidător. Fiecare casă era altfel. Puteai să vezi cum fiecare arhitect încercase să-și întreacă rivalul, înălțând o clădire mai bună, mai modernă, cu mai multe îmbunătățiri decât cea de alături.

Numărul 246 era la capătul străzii, și era probabil cea mai nouă dintre case. Era gen vilă elvețiană de două etaje, cu acoperiș ieșit în afară. Câteva trepte de lemn cu balustradă sculptată duceau la ușa de la intrare, din stejar înnegrit, cu un cap de urs din lemn în chip de ciocănaș. Deasupra atârna un felinar meșteșugit din fier forjat, care putea fi luat drept operă de artă florentină din sec. XV, dar care fusese probabil lucrat de fierarul local într-un moment de inspirație artistică.

Grădina era prea îngrijită ca să te mai simți bine în ea. Dacă aș îi avut o asemenea grădină, mi-ar fi fost frică să mă plimb prin ea. Am lăsat Buickul, am deschis poarta și am străbătut cărarea străjuită de ambele părți de trandafiri. Am urcat scările de la ușa de la intrare, am ridicat capul ursului și am ciocănit. Am așteptat un răstimp, sprijinit de balustrada sculptată, simțind fierbințeala soarelui în spate. Când să bat a doua oară, am auzit pași și ușa s-a deschis.

În prag a apărut un bărbat înalt, uscățiv; o mână musculoasă și păroasă se odihnea pe stâlpul ușii. Arăta ca și cum ar fi ieșit dintre paginile lucioase ale unei reviste de cinema. Chipul prelung, bronzat, era frumos, dacă vă place genul de actor pe care eu personal nu-l pot suferi. Părul negru, puțin rărit pe frunte, era pieptănat pe spate și lucea ca lacul în soare. Purta o cămașă bleumarin desfăcută la gât, pantaloni albi, iar în picioare avea pantofi albi din piele de căprioară. Unei puștance i s-ar fi aprins călcâiele

văzându-l, dar pe mine m-a lăsat rece.

— Bună, spuse el. Ce doreşti?

Odată cu vorbele ieşi şi un damf de whisky, care aproape îmi răzui pielea de pe faţă. Nu băuse whisky, înotase în el.

— Domnul Hartley?

— Da. Se sprijini mai tare pe stâlpul uşii; atunci am înţeles că era beat.

— Sunt Chet Sladen. Scriu pentru *Cronica crimelor.* Vreau să stau puţin de vorbă cu dumneata.

Se încruntă şi închise ochii pe jumătate.

— *Cronica crimelor?* Adică vrei să spui revista?

— Exact. Poţi să-mi acorzi câteva clipe?

— Cum să nu, amice. Intră şi să bem ceva.

Îmi făcu loc să intru.

— Mă bucur că te văd. De fapt mă plictiseam al naibii. Dumneata te plictiseşti vreodată?

Am intrat într-un hol plin de sculpturi fanteziste, beţe de schi, o pendulă elveţiană şi covoare cu flori.

I-am răspuns că nu-mi amintesc să mă fi plictisit vreodată.

— Eşti un tip norocos. O spunea foarte convins. Intră.

Străbătu holul şi coborî trei trepte spre o cameră mare. Abia izbuti să coboare treptele. Dacă nu s-ar fi sprijinit de speteaza unui scaun, la capătul lor, probabil că s-ar fi prăbuşit pe duşumea. Camera era confortabilă, dar prea înzorzonată. Arhitectul avusese în minte numai motive elveţiene când se apucase de cameră. Dacă ar fi avut zăpadă troienită la geamuri şi zgomotul unei avalanşe prin apropiere, poate că ar fi arătat grozav, dar într-un însorit şi torid oraş californian, era o aiureală. N-am avut timp decât să cuprind cu o singură privire camera, înainte de a zări pe un divan o fată, care se uita la mine ca şi cum

aş fi fost o victimă neplăcută într-o ciocnire de maşini.

Era înaltă şi mlădioasă, brunetă, sfidătoare şi foarte, foarte drăguţă. Purta un costum de plajă verde, care nu reuşea să-i acopere mai nimic, iar picioarele goale, minunat modelate, erau cele mai formidabile din câte văzusem până atunci în Tampa City. Se ridică încet. Buzele întredeschise schiţau un început de zâmbet distant, dar ochii îi scânteiau de o furie stăpânită.

—Hart dragă, spuse ea, dar parcă discutasem...

—Acesta este domnul... cum spuneai că te cheamă? întrebă Hartley, întorcând privirea şi aţintind-o asupra mea.

—Sladen, am spus, dar dacă deranjez cumva...

—Deloc.

Hartley puse o mână grea şi fierbinte pe umărul meu.

—Suzy dragă, acesta este domnul Sladen. Are o chestiune importantă de discutat cu mine. Vrei să ne vedem mâine? Ce-ai zice să trec să te iau?

Fata îl privi fix, apoi trecu pe lângă el, urcă scările şi ajunse în hol. Hartley se întoarse încet s-o urmărească cu privirea. Fata ajunsese la uşă, o deschise, ieşi pe verandă şi trânti uşa atât de tare, că unul din beţele de schi de pe peretele din hol căzu.

—Îmi pare rău. N-am vrut... am început eu.

—Nu te mai scuza, domnule, râse Hartley. Nici nu ştii ce bucuros sunt că ai apărut. Individa asta mă înnebuneşte.

Se duse la barul cu băuturi, înţesat cu sticle, şi turnă două whisky-uri uriaşe. Adăugă gheaţă şi se împletici înapoi până la locul unde mă aflam eu, întinzându-mi un pahar; apoi căzu moale într-un fotoliu şi ridică paharul spre mine.

—Noroc, spuse el şi trase o duşcă zdravănă. Pu-

se paharul jos, sughiță și-mi arătă un scaun. Ia loc, domnule Sladen. Fă-te comod. Îți plac femeile?

— Da, dar păstrez niște limite, i-am spus așezându-mă.

— Bine-ar fi să pot face și eu așa, spuse el cu amărăciune. Dacă mă port frumos, mi se urcă-n cap. Dacă mă port urât, rămân singur. Amară-i viața, nu?

I-am răspuns că poate fi și mai rău.

— Cred că da.

Observă că mă uitam prin cameră și spuse grăbit, de parcă ar fi vrut să nu-l cred răspunzător de decorarea acesteia:

— Proprietarul trebuie să fi fost scrântit. Să nu-ți închipui că-i opera mea. Doar am închiriat hardughia asta. Într-una din zile, am de gând să mă duc în Elveția și să construiesc un bungalou californian. O să-i înnebunească pe elvețieni cum mă înnebunește pe mine hardughia asta. Își trecu mâna pe frunte, se încruntă și continuă: Ce dorești, amice?

— Am înțeles că ai scris o scrisoare poliției din Welden despre fotografia lui Fay Benson care a fost publicată în presă.

Se holbă la mine, clipi, apoi dădu din cap.

— E adevărat. De unde știi?

— Lucrez cu poliția. Vreau să aflu ceva despre trecutul fetei.

— De ce te-a trimis pe dumneata poliția, pentru numele lui Dumnezeu? De ce n-au venit ei?

— Tampa City nu intră în jurisdicția lor. M-am oferit să vin eu ca să evităm complicațiile. Am scos fotografia lui Fay Benson din portofel și i-am întins-o. Asta-i fata. O mai recunoști?

Luă fotografia și o privi, mijindu-și ochii. Apoi, întinzându-se, aprinse lampa de birou ca s-o vadă mai bine.

—Ea e, spuse. Aş recunoaşte-o oriunde. Dar, ascultă-aici, când am cunoscut-o eu era brunetă; oricum, chipul e acelaşi. Sunt specialist în chipuri de femei; trebuie să fiu. Sunt designer de coperţi de reviste. Flutură fotografia spre mine şi urmă: Fata asta mi-a pozat. Înţepata de adineauri îmi pozează şi ea. Habar n-ai ce trebuie să înghit de la fetele astea! Asta, şi flutură fotografia din nou, m-a costat timp şi bani. N-ai crede privind-o, nu? Când am întâlnit-o, mi-am zis că o să mă împac bine eu ea, dar ţi-ai găsit! S-a purtat ca toate celelalte.

—Se numea Fay Benson?

—Nu, clătină el din cap. O chema Frances Bennett. Era una din dansatoarele de la *Mărul de Aur*. În caz că nu ştii, asta e sclifoseala aia de local de noapte de pe Roosevelt Boulevard.

—Spui că ţi-a pozat?

—Da. Am lucrat mult timp împreună. Am zărit-o la club prin iunie, anul trecut. Mi s-a părut că are mutra şi silueta potrivite pentru o copertă bună. Am aranjat cu ea să vină aici şi să-mi pozeze. Venea regulat. Pe urmă, brusc, când fixasem să vină într-o zi, n-a mai apărut. De atunci n-am mai văzut-o.

—Când s-a întâmplat asta?

—Cam prin august, anul trecut.

—Ai putea să-mi spui data exactă? E important.

—Cred că da.

Gemu când se ridică de pe scaun şi traversă nesigur camera spre un dulap mare. Luă din el un dosar şi se reîntoarse la locul lui.

—Am pe undeva pe-aici ultima schiţă pe care i-am făcut-o. Nu e terminată, dar am data pe spate. Răsfoi într-o grămadă de desene neterminate. Scoase unul şi mi-l întinse. Asta e. Data e pe spate.

Am privit schiţa. Omul ştia să deseneze, fără

discuție. Deși desenul era doar pe jumătate terminat, am recunoscut fata. Fără îndoială, era Fay Benson. Am întors schița. Data era 2 august. La cincisprezece zile după ce pozase în camera asta, dispăruse din Welden. Sosise în Welden pe 9 august. Ce făcuse între 2 și 9 august? Nu puteam să-mi imaginez.

— Da, ea este, am spus dându-i înapoi desenul. Nu-ți amintești dacă a menționat că s-ar putea să nu mai vină la pozat?

Clătină din cap.

— Nu, m-a lăsat baltă. Era mulțumită de desen - cum era și de așteptat. Zicea că abia așteaptă să-l vadă terminat. I-am spus că nu mai am de lucru decât o zi și ea singură a zis că vine a doua zi. Tot ea a fixat și ora. Pe urmă n-a mai apărut.

— Îți amintești la ce oră a plecat pe 2 august?

— În jur de ora 4. Nu-mi place să lucrez până târziu. A venit la 12 și jumătate. Am lucrat până la 2, pe urmă am mâncat niște sandvișuri și a plecat la 4.

— În seara aceea a apărut la *Mărul de Aur*?

— Da, întâmplător am fost pe-acolo și am văzut-o. Era în program.

— Știi unde stătea?

— Pot să-ți dau adresa. Sunt un tip ordonat, domnule Sladen. Poate nu crezi când te uiți la mine, dar sunt foarte metodic.

Scoase un fișier de carton, căută prin el, găsi fișa și mi-o întinse.

Am examinat-o.

BENNET, Frances, Lucy. Glynne Avenue, 256. Telefon 4475. Dansatoare. Clubul Mărul de Aur. Vârsta 26. Brunetă. Ochi albaștri. Înălțime 1.65 m. Bust 91 cm. Șolduri 91 cm. Greutate 54 kg. Fotogenică. Bună pentru croaziere, vacanță, plimbări; extrem de drăgălașă. Model bun, răbdător.

– Am fişe pentru toate, spuse Hartley. Când am nevoie de vreuna, caut printre fişe şi o găsesc. Mi-am notat adresa.

– N-ai idee dacă avea vreun prieten? am întrebat.

– Habar n-am. Am grijă să nu devin prea intim cu modelele. Altfel dau de necazuri. Cum s-a întâmplat cu Suzy, de exemplu. E un model fantastic, dar îşi închipuie că poate să facă ce-i trece prin cap: să trântească uşile, să mă trateze de sus, să facă numai ce-i convine. E vina mea. Am ajuns la intimităţi.

– Nici eu nu m-aş da în lături, am spus. Ai auzit de un individ pe nume Henry Rutland? E înalt, chipeş şi are un Cadillac verde cu crem.

Hartley clătină din cap.

– Nu. Şi închise ochii. Vedeam că îşi pierde repede interesul pentru mine. Ei, amice, dacă nu-ţi mai pot fi de folos, cred că am să mă culc puţin. Nu mă simt proaspăt ca azi dimineaţă.

– Atunci îţi mulţumesc, am spus ridicându-mă. Poate am să mai trec pe-aici. Te rog, nu te deranja. Mă descurc şi singur.

Vorbeam la pereţi. Când am ajuns în hol, începuse să sforăie.

CAPITOLUL VIII

1

Se făcuse ora 7 când am dat de Glynne Avenue, dar am hotărât să bat fierul cât e cald. Mi-am amintit de avertismentul lui Creed. Dacă avea dreptate, atunci existau toate şansele să fiu azvârlit curând

afară din oraş şi voiam să descopăr cât puteam de mult înainte de a intra în vreo încurcătură.

Glynne Avenue era o străduță modestă, străjuită de copaci, la capătul de est al falezei; o stradă cu blocuri mici şi pensiuni pentru turişti; numărul 256 se dovedi a fi o casă de piatră cafenie. După ce am descoperit-o, mi-am lăsat Buickul în cel mai apropiat loc de parcare, la câteva sute de metri în josul străzii, şi m-am întors. Am urcat treptele de la intrare şi am rămas cu ochii ațintiți la cele cinci plăcuțe cu numele locatarilor, care nu-mi spuneau nimic. Era limpede că cineva ocupase apartamentul lui Fay Benson, dar habar n-aveam în ce apartament locuise. Situația cerea puțină gândire. Nu eram nerăbdător să bat toba că mă interesez de ea, şi totuşi trebuia s-o fac dacă voiam să aflu cine venise în locul ei. Era cât pe-aci să apăs pe soneria de la primul etaj, când uşa se deschise şi apăru o fată. Era brunetă şi palidă, cu ochi minunați; nu era o frumusețe, dar era plăcută. Era genul de fată pe care ai fi prezentat-o mamei - genul ăsta. Tresări când mă văzu, pentru că nu se aştepta să vadă pe nimeni, apoi zâmbi cam nervoasă.

—M-ai speriat.

—Scuză-mă, am spus scoțându-mi pălăria. Tocmai voiam să sun.

Arăta destul de serioasă ca să am încredere în ea, aşa că am continuat.

—O caut pe domnişoara Bennet. Ştiu că locuieşte aici. Domnişoara Frances Bennet.

Fata mă privi iscoditor. Mi-am dat seama că era surprinsă.

—Păi, Frankie a plecat de luni de zile. A plecat din Tampa City în august.

—A plecat? Ei, asta e? Mare ghinion! Îi promi-

sesem s-o iau la plimbare când mai trec prin oraş.

Atunci zâmbi.

— Ce păcat că Frankie a plecat. Nu ştiu unde s-a dus. Speram că o să-mi scrie, dar n-a scris.

— Eşti prietenă cu ea?

— Da. Împărţeam apartamentul ăsta.

— Numele meu e Sladen. Sunt grozav de dezamăgit. Speram să luăm masa împreună.

Mă privi cu interes subit, amestecat cu precauţie. Ce văzu păru s-o liniştească, pentru că spuse:

— Mă numesc Irene Jarrard. Nu ştiu dacă Frankie ţi-a pomenit de mine. Îmi pare rău, domnule Sladen, dar a plecat; asta-i situaţia.

— Da, păcat! I-am zâmbit cât am putut de nevinovat şi de dulce. Bănuiesc că ai seara ocupată, domnişoară Jarrard? Ori ai putea să te milostiveşti de un străin?! Speram să nu fiu singur astă-seară.

— Păi... ştiu eu... şi se opri, ezită, apoi riscă nervos şi zise: Ştii, domnule Sladen, nu te prea cunosc. Am să fiu cinstită: tocmai ieşeam să cinez singură, dar nu cred...

— Sunt inofensiv, am spus. Am să-ţi dovedesc dacă mă însoţeşti. Dacă nu vrei, n-am cum, nu?

Râse din nou.

— Corect. Păi, atunci o să merg. O să-mi facă plăcere.

— Grozav. Maşina mea e la capătul străzii. Unde vrei să mergem?

— La Lodoni. E puţin cam scump, dar au nişte bunătăţi nemaipomenite; asta dacă-ţi place pescăria.

I-am mărturisit că mă dau în vânt după peşte.

Când am ajuns la restaurantul Lodoni, îi câştigasem încrederea şi vorbeam de parcă ne-am fi cunoscut de când lumea. Mi-a povestit că lucra pentru Ryman Thomas, agentul publicitar, în timp ce con-

duceam pe şoseaua acoperită de nisip care ducea direct spre restaurantul strălucind de sus până jos de luminile neoanelor. Brusc, se opri din povestit şi spuse:

—Poate n-ar fi trebuit să venim aici. O să fie foarte scump. Nu vreau să cheltuieşti mulţi bani.

Am râs, gândindu-mă ce-ar mai fi îndrăgit-o Fayette.

—Astă-seară am chef să cheltuiesc. Nu te mai gândi la asta.

Am lăsat maşina în parcare şi am intrat împreună pe uşa restaurantului. Era un local foarte plăcut. Restaurantul uriaş dădea spre ocean şi, deşi erau destul de mulţi clienţi, am reuşit să găsim o masă pe terasă, care ne oferea o privelişte minunată, cu înotători zbenguindu-se în lumina lunii şi cu splendida întindere a falezei. Irene auzise că biftecul de broască ţestoasă de la Lodoni era formidabil, aşa că am comandat biftecuri. Am început cu două pahare de Martini foarte sec, urmate de stridii şi de biftecuri de broască ţestoasă. Mâncând, discutam. Când am ajuns la cafele şi ţigări, am adus vorba de Fay Benson.

—De ce a plecat Frankie din oraş, domnişoară Jarrard? Avea vreun motiv?

Irene scutură din cap.

—Nu pot să-mi imaginez de ce. M-am dus la lucru ca de obicei şi, când m-am întors, plecase. N-a lăsat nici un bilet - a plecat pur şi simplu.

—Şi-a luat toate lucrurile?

—A, sigur; altfel aş fi fost mult mai neliniştită. Dar tot nu m-am lămurit. Am trecut pe la *Mărul de Aur,* dar şi ei erau la fel de surprinşi.

—Cu cine ai vorbit la *Mărul de Aur*?

—Cu unul din directori - domnul Hewlitt. Frankie nu-i spusese nimic de plecare.

— Îţi aminteşti data exactă?

— Era pe 3 august. Mi-aduc aminte, pentru că ziua de naştere a fratelui meu este pe 4 şi i-am cumpărat o cravată. Voiam să-i cer şi părerea lui Frankie, dar ea plecase.

— N-a făcut nici o aluzie că pleacă?

— Nu.

— Şi-a plătit chiria?

— Da. Am găsit banii de chirie pe poliţă. De asta am fost atât de surprinsă. Cel puţin putea să lase un bilet. Eram prietene bune, domnule Sladen. Stăteam în acelaşi apartament de 9 luni. Ne împăcam bine.

Am mai comandat un rând de cafele. După ce chelnerul ne umplu ceştile şi se îndepărtă, am întrebat-o:

— A lucrat la club în seara de 2?

— Da. Pozase după-amiază domnului Hartley, designerul de coperţi. Când s-a înapoiat la birou pe la 6, mi-a spus că-i făcuse o schiţă foarte bună şi că abia aşteaptă să se ducă din nou a doua zi. A ieşit să facă nişte cumpărături, pe urmă s-a întors, s-a pregătit pentru club şi a plecat la 8.

— Nu părea agitată sau nervoasă?

Irene scutură din cap.

— Era foarte bine dispusă. Nu părea deloc tulburată.

— S-a întors la ora obişnuită?

— Nu cred că era mai târziu ca de obicei. Se întorcea în fiecare noapte pe la 2. Aveam dormitoare separate, dar de obicei o auzeam când venea. Cred că era ceva mai târziu, dar nu sunt sigură. Eram somnoroasă şi nu m-am uitat la ceas. Mi s-a părut doar că e mai târziu. Cred că trebuie să fi fost aproape în zori.

— Ai mai văzut-o înainte de a pleca la lucru?

— A, nu. N-am deranjat-o. Nu se scula niciodată înainte de ora 11, iar eu plecam în jur de 9.

— Era însoțită când s-a întors în noaptea aceea?

Îmi aruncă o privire rapidă, încruntându-se.

— Foarte ciudat că îmi pui întrebarea aceasta. Atunci, am avut impresia că era cu cineva. Eram pe jumătate adormită când am auzit-o descuind uşa, dar mi s-a părut că aud şi o voce de bărbat. Nu pot fi sigură. Eram somnoroasă, dar cred că era cu un bărbat.

— Aducea des bărbați în apartament?

— După câte îmi amintesc, numai o dată, spre sfârşitul lui iulie. Mi-a spus că invitase un prieten la cină şi dorea s-o las singură. Când am închiriat apartamentul împreună, ne-am înțeles să procedăm aşa. Dacă invitam eu nişte prieteni, nu se arăta ea. În seara aceea am fost la cinema şi m-am întors târziu acasă. Nu i-am mai găsit, dar în scrumieră erau o mulțime de mucuri de țigări; țigări egiptene. Nu pot să le sufăr mirosul şi am observat imediat că erau egiptene.

— S-ar fi putut să fie de la o femeie, nu?

— Nu, nu aveau urme de ruj.

I-am zâmbit.

— Ai fi un detectiv grozav, domnişoară Jarrard.

— Şi eu mi-am închipuit acelaşi lucru despre dumneata, spuse ea serioasă. De ce-mi pui atâtea întrebări?

— Am să-ți spun: cred că Frankie a dat de bucluc. Am scos fotografia lui Fay Benson din portofel şi am pus-o pe masă. Ea e, nu?

Irene se uită la poză.

— Da, bineînțeles, numai că în fotografie e blondă; pe când ea era brunetă de felul ei, domnule Sladen. De ce s-a vopsit? Când şi-a făcut poza?

—Din câte-mi spui, aş zice că la câteva săptămâni după ce-a plecat de aici. Fata asta, am continuat eu bătând cu degetul pe fotografie, îşi spunea Fay Benson. La 9 august a ajuns la Welden şi s-a angajat la clubul de noapte *Florian*, ca dansatoare. La 17 august a dispărut subit şi poliţia a crezut că fusese răpită. Voi fi sincer cu dumneata, dar vreau să-mi promiţi că ceea ce-ţi voi spune rămâne între noi. E foarte important.

Începuse să pară puţin speriată.

—Bineînţeles că n-am să spun nimănui nimic.

—Poliţia din Welden m-a rugat să aflu tot ce se poate în legătură cu fata. Părerea lor e că în Tampa City nu se încurajează investigaţiile, aşa că trebuie să lucrez cu multă prudenţă.

—Dar, dacă a fost răpită, cu siguranţă că până acum trebuiau s-o găsească, spuse Irene cu ochii larg deschişi. Spui că a dispărut pe 17 august? Asta înseamnă de mai bine de 14 luni.

—Încă n-a fost găsită, am spus. (Mă gândeam că n-ar fi înţelept să-i spun că fusese ucisă; s-ar fi putut speria şi nu mai scoteam un cuvânt de la ea.) Poate că e speriată de ceva şi se ascunde. Avea vreun prieten, pe cineva cu care să iasă în mod regulat?

—Nu. Vezi, meseria ei n-o lăsa. Nu se scula decât târziu dimineaţa şi pleca la club la ora 8. Adesea se plângea ce plictisitor e să n-ai pe nimeni cu care să-ţi petreci după-amiaza.

—Şi totuşi, a existat un bărbat care a venit în apartamentul vostru la cină şi care a stat cu ea în noaptea dinaintea plecării.

—Da. Dar nu mi-a spus niciodată cine era şi nici nu l-am văzut vreodată.

—Eşti sigură că n-a plecat în noaptea aceea? N-ai intrat în cameră a doua zi dimineaţă, nu?

—Nu. Sigur că s-ar fi putut să fi plecat în noaptea aceea. M-am trezit târziu şi mă grăbeam să plec. Abia când m-am întors am observat banii pe poliță. Se poate să-i fi lăsat acolo noaptea.

—N-a amintit niciodată de un individ pe nume Henry Rutland, nu?

Irene scutură din cap.

—Nu.

—Avea o brățară cu brelocuri. Ai văzut-o vreodată?

—Da. De mai multe ori.

—Ai observat printre altele şi un măr de aur?

Irene păru surprinsă.

—A, da. I-l dăduse domnul Royce curând după ce obținuse slujba la *Mărul de Aur*. Frankie a făcut senzație la prima ei apariție şi domnul Royce i l-a dăruit în amintirea acelei seri.

—Hamilton Royce? E proprietarul clubului, mi se pare?

Irene dădu din cap. Hamilton Royce - Henry Rutland, îmi trecu prin cap. Oare ar putea fi una şi aceeaşi persoană?

—L-ai văzut vreodată?

—O, nu. Deşi Frankie nu prea vorbea de el, cred că-l plăcea. Eu, personal, nu l-am văzut niciodată.

—Ți-a povestit vreodată cum arăta?

—Nu prea, dar am impresia că îl găsea un tip foarte bine.

Am hotărât să-l văd şi eu pe domnul Royce. Mă interesa.

Am continuat să vorbim încă o jumătate de oră, dar n-am mai aflat nimic. Irene nu avea mai multe să-mi spună decât îmi spusese. Dar descoperisem un fir. Următoarea mişcare era să-l văd pe Royce.

Am dus-o pe Irene acasă, i-am promis că o s-o

înştiinţez dacă am să fac o descoperire senzaţională, apoi m-am înapoiat la Beach Hotel. Am urcat la mine în cameră, m-am băgat în pat şi am rămas în întuneric, gândindu-mă la cât de mult avansasem.

În mod evident, Fay avusese un prieten misterios. Dintr-un un motiv sau altul, nu-i spusese nimic lui Irene. Dacă legătura era cinstită, cel mai firesc lucru ar fi fost s-o discute cu Irene; dar n-o făcuse. De ce? Să fi fost oare Royce? Cel puţin, aveam de ce să ne agăţăm. Individul ăsta fuma ţigări egiptene; puţin neobişnuit, dar nu total.

Oare Fay plecase în noaptea de 2 august? Dacă plecase atunci, e posibil să fi plecat împreună cu prietenul ei. Nu uitasem că ea şi cu Henry Rutland se înscriseseră la Shad Hotel, Welden, în aceeaşi zi.

Perioada de timp dintre 2 august, când plecase din Tampa City, şi 9 august, când a ajuns în Welden, mă nedumerea. Şapte zile - unde fusese şi ce făcuse în aceste şapte zile?

„Caută, Sherlock", mi-am zis în sinea mea. „Perioada asta de timp poate fi cheia întregului mister, aşa că dă-ţi silinţa."

Am adormit abia după ora două.

2

A doua zi, puţin după ora prânzului, m-am dus acasă la Lennox Hartley.

Băiatul filipinez care îmi deschise uşa mă pofti în salon şi-mi spuse că-l va întreba pe domnul Hartley dacă are timp să mă primească. Am aşteptat o jumătate de oră înainte de a apărea Hartley, într-un halat de casă cu dungi albe şi roşii, pus peste o pijama sidefie. Arăta şi mai prost decât cu o zi înainte, dar cel puţin se bărbierise şi făcuse o baie.

— Iar ai venit, spuse şi-şi făcu de lucru la dulăpiorul cu băuturi din colțul opus. Scotch sau gin?

I-am spus că preferam un Scotch. Turnă în două pahare mari, îmi întinse unul cu o mână care aducea a plop tremurător, apoi se lăsă să cadă într-un fotoliu, trase o duşcă zdravănă, se scutură şi închise ochii.

— Lumina soarelui şi vizitatorii matinali sunt o pacoste, spuse el plângăreț. Uneori aş prefera să stau pe lună. Te-ai gândit vreodată să stai pe lună?

I-am răspuns că, deoarece - după câte auzisem - acolo nu exista oxigen şi era destul de frig, nu mă gândisem niciodată ca la un refugiu. Se holbă la mine şi ridică din umeri.

— Poate ai dreptate, dar gândeşte-te ce singur ai fi. Mai bău puțin, apoi întrebă: Ei, amice, ce vânt te-aduce de data asta?

— Eşti membru al clubului *Mărul de Aur*, nu-i aşa?

Omul păru surprins.

— E adevărat, dar asta nu-i o vină. De ce?

— Vreau să mă duci acolo diseară.

Rămase cu gura căscată, apoi zâmbi şi puse jos paharul pe măsuța de lângă el.

— Ştii că-mi placi?! Deci, vrei să te iau la club? Nostim, domnule Slade - cum zici că ți-e numele?

— Sladen.

— Scuză-mă! Bâjbâi după pahar, îl găsi şi-l ținu strâns la piept. Domnule Sladen, totul e foarte interesant. Ce te face să-ți închipui măcar pentru o clipă că aş vrea să te iau diseară la *Mărul de Aur*? Nu vreau să par bădăran, dar să fim rezonabili. Te-am întâlnit prima oară ieri şi azi îmi propui să te iau la cea mai scumpă distracție de pe coastă şi să cheltuiesc cu dumneata bani serioşi. Nu te supăra, dom-

nule Sladen, dar când ies să cheltuiesc bani în prostie, îmi place să-i cheltuiesc pentru o fetişcană care-mi va da ceva în schimb. Înțelegi ce spun?

Am râs.

— Bineînțeles, şi mie îmi place să procedez la fel, dar acum e vorba de afaceri şi e important. Am motive să cred că Frances Bennett a fost ucisă.

Puțin whisky i se vărsă pe halat, dar nu băgă de seamă.

— Ucisă?

— Da. E foarte important să pătrund în club şi să-mi arunc ochii pe-acolo. Eşti singura mea cunoştință din oraş care e membru al clubului. Ajuți poliția dacă mă iei diseară.

Rămase cu privirea ațintită pe covor, cugetând. După expresia concentrată, se părea că avea de furcă să cântărească lucrurile.

— A ucis-o cineva de la club? întrebă el.

— Tot ce e posibil.

Era cât pe ce să-l întreb cum arata Royce, dar m-am abținut. Probabil că ar fi tras imediat concluzia că îl bănuiesc pe Royce de crimă. Dacă ar fi răspândit zvonul, aş fi fost în mare pericol.

— N-are rost să te iau la club, domnule Sladen, spuse apoi, clătinând din cap. Nu te-ar avantaja nici pe dumneata, nici pe mine. Am să-ți spun de ce. Mă duc deseori la club, dar n-am luat niciodată cu mine un bărbat ca invitat. Absolut niciodată. La uşă e un individ care e cel mai al dracului din câți am întâlnit vreodată. Dacă nu vrei să stârneşti bănuieli, nu veni cu mine la club.

— Dar e urgent. Dacă n-ar fi, nici nu mi-ar da prin gând să te plictisesc.

Se mai gândi puțin, apoi pocni din degete.

— Am să-ți aranjez intrarea. O s-o rog pe Suzy

să te ia cu ea. Şi ea e membră a clubului şi mereu îşi duce prietenii acolo. Ce părere ai?

— Pentru mine e în regulă, dar am impresia că ea n-o să mă ia. Nu cred că o să meargă.

Lennox dădu din mână.

— Cred că glumeşti. N-o cunoşti pe Suzy. O să te ia. E mereu în căutare de prieteni noi. Las' pe mine. Aranjez eu. Ai bani de cheltuială?

L-am privit fix.

— Cum să nu. Crezi că o să mă coste mult?

Începu să râdă, dezgustat. Dacă Fayette i-ar fi auzul râsul, i-ar fi îngheţat sângele-n vine.

— Da' ştii că eşti o figură? Auzi, dacă o să te coste mult. Mult de tot! Nu te gândi să ieşi cu Suzy dacă nu eşti pregătit să-ţi vinzi casa, să-ţi amanetezi maşina şi să-ţi desfiinţezi contul la bancă. De-asta ai văzut-o aici. Nu-mi pot permite s-o scot în oraş.

— Bine, aranjează cu ea, am spus nepăsător. Păi, de ce crezi că am o foaie de cheltuieli?

— Aşa-mi placi, spuse el şi se întinse după telefon.

3

Intrarea la *Mărul de Aur* era străjuită de ziduri înalte şi de câţiva zdrahoni în uniforme albe de doc şi şepci negre cu cozoroc. Stăteau de ambele părţi ale porţilor duble de fier forjat, larg deschise. Deasupra lor atârnau două lămpi foarte puternice, care aruncau lumină asupra drumului şi a maşinilor în coloană înceată, sub privirea atentă a pazei.

— Au mare grijă să nu intre vreunul fără bilet, nu? i-am spus lui Suzy, care stătea lângă mine.

— Vai, dragă, dar ăsta-i un club exclusivist, spu-

se ea. Nu primim pe oricine.

Cred că ar fi trebuit s-o iau drept compliment la adresa mea, dar îmi venea s-o plesnesc. Snobismul de orice fel îmi ridică sângele la cap. Am încetinit la maximum, în timp ce maşinile din faţă se târau cu viteza melcului şi şoferii fluturau cărţile de membru prin fereastra deschisă.

Am privit-o pe Suzy cu coada ochiului. Aveai la ce te uita. Purta o rochie de seară de lame auriu, peste care îşi pusese un şal de mătase neagră cu dungi purpurii. În jurul gâtului alb şi frumos arcuit avea un şirag de diamante care trebuie să fi costat pe careva o avere.

Hartley îi spusese că eram un prosper om de afaceri din New York, care umbla de colo-colo, cu o mulţime de bani de cheltuială. Prezentarea păru să fie suficient de interesantă ca să uite prima impresie pe care i-o lăsasem; şi, deşi n-aş putea să spun că era chiar prietenoasă, cel puţin părea destul de sociabilă.

Când am ajuns în faţa porţilor, unul din paznici se apropie şi atunci am oprit maşina. Paznicul se uită înăuntru; privirea rece şi aspră căzu asupra mea ca o lampă de sudură.

— Bună, Hank, spuse Suzy. Eu sunt! Paznicul duse mâna la cozoroc.

— În regulă, domnişoară, puteţi trece.

Mă privi încă o dată, pe urmă se dădu în lături; am trecut printre porţi şi am intrat pe o alee lungă, şerpuitoare şi acoperită cu nisip.

— O să mă ţină minte, am spus.

— Bineînţeles. Asta-i este meseria. Nu uită figurile niciodată. Vrei să devii membru? Te pot ajuta dacă vrei.

— Nu ştiu cât am să stau în Tampa City, dar îţi

mulțumesc pentru amabilitate. Dacă am să rămân mai mult timp, aş fi încântat să mă ajuți.

O curbă bruscă şi foarte strânsă îmi scoase în față clubul *Mărul de Aur*. Arăta magnific. Scăldat în lumină, îmi amintea de Clubul Everglades al lui Addison Mizner din Palm Beach. Privindu-l mai atent, mi-am dat seama că de fapt era o clădire acoperită cu stucatură, cu acoperiş de țiglă roşie, cu foişoare medievale şi grilaje de fier forjat în stilul mănăstirilor spaniole. Se vedea de la o poştă că cineva cheltuise o groază de bani. Un covor roşu de pluş se întindea pe treptele largi din fața holului luminat de la intrare, unde maşinile îşi lăsau pasagerii. Toți cei care coborau arătau bine hrăniți, bogați şi scoşi ca din cutie. Diamantele sclipeau ca nişte licurici. Îmi dădeam seama că, dacă nu erai în stare să te ridici măcar până la un colier de diamante, mai bine te țineai departe de local.

— Unde e locul de parcare? am întrebat.

— Vai, dragă, dar îți duc ei maşina, spuse Suzy nerăbdătoare.

— Scuză-mă, sunt doar un țărănoi din New York.

Am lăsat maşina în mâinile unui îngrijitor în uniformă şi am urcat treptele acoperite cu pluş spre hol. Un individ îndesat, în smoching, apăru ca din pământ şi-mi bară drumul. Chipul dur şi crud arăta ca sculptat în fildeş vechi. Privirea fixă sclipea ca un tăiş de cuțit. Arăta a spaniol, dar ar fi putut fi cubanez sau mexican. Se uita întrebător de la mine la Suzy.

— Bună seara, Juan, spuse Suzy cu o bruscă şi vizibilă intenție de a-i intra în voie. Dumnealui e domnul Sladen. L-am adus să vadă clubul. Vine din New York.

— Vreți să semnați în registru, domnule Sladen?

mă pofti individul pe un ton care putea să răzuiască rugina de pe fier. Nici un zâmbet de bun venit – parcă îi părea rău că trebuie să mă lase să intru.

Mă conduse prin hol către biroul de recepție, unde o fată într-o rochie de mătase neagră strânsă pe corp îmi oferi un toc în formă de pană și un zâmbet rece, care părea să mă cântărească. Am semnat, punând numai inițiala numelui, ca nu cumva spaniolul să fie la curent cu *Cronica crimelor*.

– Zece dolari, vă rog, spuse fata în timp ce Juan îmi trimitea în ceafă răsuflarea fierbinte.

– Zece... ce? am întrebat, holbându-mă la ea.

– Zece dolari, domnule Sladen, pentru cartea dumneavoastră de membru temporar, spuse tăios Juan.

Mi-am amintit la timp că eram considerat un prosper om de afaceri din New York și am plătit. Mi s-a dat o legitimație cu numele meu și data scrise pe ea. Cu litere minuscule de tipar mi se atrăgea atenția că, pentru zece dolari, mă puteam bucura de plăcerile oferite de club doar o singură noapte. Mi-a venit rău când m-am gândit cât m-ar fi costat să mă bucur de plăcerile oferite de club o lună întreagă. Garderobiera îmi luă pălăria, iar Juan mă slăbi de prezența lui, tăbărând asupra altui individ, care fusese destul de puțin isteț să-și aducă un invitat, pentru a-i înșfăca cei zece dolari.

Suzy mă duse la bar, care era camera cea mai lungă și mai încărcată de pluș din câte văzusem. Am plătit o avere pe cocteilurile șampanizate și pe urmă ne-am așezat să facem schimb de amabilități. Nu ajunsesem prea departe când un omuleț lat în spate veni cu un teanc de meniuri și ne întrebă dacă am dori să comandăm masa.

Am comandat masa, sau mai bine zis, a co-

mandat-o Suzy. A spus că o să înceapă cu stridii, iar eu puteam să jur că o să mă coste un dolar bucata, pe urmă s-a hotărât să ia păstrăv la grătar, fazan şi salată franţuzească, îngheţată şi brânză Brie. Am spus că o să iau şi eu la fel. Omuleţul cel lat în spate mâzgăli comanda pe carneţel şi se duse la altă pereche.

— Pentru o fată cu silueta ta, mănânci destul de bine, am spus. Cum reuşeşti să ţi-o menţii?

— Crezi că am corp frumos? întrebă ea, uitându-se la mine cu ochi languroşi.

— Bineînţeles, şi o poftă de mâncare la fel de frumoasă. Ţii cură de slăbire cumva?

— Câteodată. (Nu părea s-o intereseze subiectul.) Mai luăm un rând? spuse ea ridicând paharul gol.

Povestea s-a repetat de câteva ori în următoarea jumătate de oră şi începusem să mă întreb dacă-mi luasem destul de mulţi bani la mine, când, în cele din urmă, Suzy hotărî că venise vremea să mâncăm. Am intrat în restaurant. Două fete sumar îmbrăcate îşi susţineau programul obişnuit de dans şi cântece pe o platformă lângă orchestră, în timp ce ne-am aşezat la masă. Şi orchestra şi fetele erau bune.

Când am trecut la păstrăvi, sosi un grup care se aşeză alături de masa noastră. Puteam să văd că sunt persoane importante după felul în care au fost conduşi printre mese de *maître d'hôtel*. Mergea în urma lor, agitându-şi braţele. Dacă ar fi avut un steag în mână, cred că l-ar fi fluturat.

Erau două fete cu doi bărbaţi. Fata din frunte mi-a atras atenţia: avea vreo 26 de ani, era micuţă, bine legată, cu o siluetă sub rochia de seară de culoarea flăcării care îmi pironi privirea. Era brunetă, iar părul întunecat şi lucios era strâns într-un coc pe

capul cu trăsături perfecte. Chipul îi era frumos ca o sculptură greacă, rece, poate puţin dur, şi foarte, foarte semeţ. Dar avea în ea o licărire care o făcea mai mult decât o simplă femeie frumoasă – o făcea vie, plăcută, atrăgătoare şi feminină, cum trebuie să fi fost Elena din Troia de feminină.

Era ca un magnet pentru sexul masculin. Nu exista bărbat în restaurant, inclusiv orchestra şi chelnerii, care să nu se fi arătat dornici s-o însoţească. Puteai să vezi cum li se schimbă expresia feţei când o zăreau; păreau dintr-o dată flămânzi, foarte, foarte flămânzi. Mi-a trecut prin cap dacă nu cumva şi eu arătam la fel. Probabil că da.

Cealaltă fată nu era deloc deosebită. Plăcută, puţin cam durdulie, bineînţeles bogată, dar bruneta Elena din Troia n-avea de ce să se teamă de ea ca rivală.

Cei doi bărbaţi erau obişnuiţi, indivizi de vârstă mijlocie, bogaţi şi bine hrăniţi, pe care poţi să-i vezi în orice zi după zece şi jumătate dimineaţa conducând trusturi, bănci sau lanţuri de magazine. Aproape că puteai să le auzi pârâindu-le ulcerele în timp ce se mişcau, iar chipurile congestionate îţi vorbeau de firile lor aprige.

—N-ai altceva mai bun de făcut decât să te holbezi? întrebă Suzy supărată.

—Sunt singurul? i-am răspuns zâmbind. Cine e? Nu cea cu pieptul mare, ci bruneta.

Suzy se strâmbă dispreţuitoare.

—Nu ştiu ce găsesc bărbaţii la ea. Cred că individa nu-i decât un animal hămesit de sex.

—Îmi plac animalele. Odată am căpătat o medalie pentru că am scăpat un câine de la înec. Cine e?

—Am crezut că o ştie toată lumea. Dumnezeule! Chiar dacă aş avea banii ei, nu m-aş preta să mă

expun în felul în care o face ea. Mă mir că Piero nu merge în patru labe s-o conducă până la masă. Atât i-a mai rămas.

M-am aplecat spre ea, încercând din greu să nu răcnesc când am întrebat-o rar.

— Cine e?

— N-am surzit, spuse Suzy, trăgându-se înapoi. Cornelia Van Blake, dacă te interesează. Şi ridică din umerii graţioşi. Aveam impresia că şi new-yorkezii ştiu cine e.

— Locuieşte în Tampa City?

— Sigur că da. Are o casă în West Summit şi o proprietate de zece pogoane, în caz că nu ştii. West Summit este cartierul cel mai select din Tampa City. Numai milionarii îşi permit să locuiască acolo.

Milionarii...

Am simţit deodată o furnicătură pe şira spinării. Păi bineînţeles! Îmi aminteam acum. Cornelia Van Blake era milionara pe care Joan Nichols o întâlnise la Paris. Mi-am amintit cu exactitate cuvintele lui Janet Shelley:

Joan avea un talent nemaipomenit să se împrietenească cu oamenii bogaţi. La Paris s-a împrietenit cu doamna Cornelia Van Blake, soţia milionarului. Să nu mă întrebi cum a reuşit, dar a reuşit. S-a dus de două ori la hotelul doamnei Van Blake şi au luat masa împreună.

Am privit din nou spre bruneta care cerceta lista de bucate din mâna *maître d'hôtel*-ului.

Nu mi se părea genul care să fraternizeze cu o dansatoare fără succes; de fapt, nu părea genul care să fraternizeze cu nimeni. Dacă s-ar fi aşezat lângă un aisberg, puteam să pariez că aisbergul ar fi fost primul care să se topească.

— Care dintre indivizii ăia bine hrăniţi e soţul ei? am întrebat.

Suzy se fâţâi nerăbdătoare pe scaun.

— Vai, dragă, dar e văduvă. Soţul ei a murit anul trecut. Chiar nu ştii nimic?

— Norocul lui, am spus şi, făcând un efort, mi-am dezlipit privirea de la doamna Cornelia Van Blake, ca să-mi mănânc păstrăvul.

Mi-am dat seama că nu-mi mai era foame - oricum, nu mai aveam chef de păstrăv.

CAPITOLUL IX

1

Abia după ce am dansat cu Suzy puţin şi după ce am intrat la bar să bem ceva, am adus din nou vorba despre doamna Cornelia Van Blake.

Suzy descoperise că ştiu să dansez. N-am multe calităţi pe lângă plăsmuitul poveştilor bune, dar dansul e una din specialităţile mele. Şi Suzy dansa foarte bine. După ce am ocolit o dată ringul, şi-a călcat, în fine, pe inimă şi a recunoscut că dansez bine. Când am ocolit ringul pentru a doua oară, şi-a călcat mai tare pe inimă, iar la sfârşitul unui tango deosebit de înfocat, a început să se comporte ca o fiinţă omenească.

— Hai să mergem să bem nişte whisky cu sifon, am spus. Pe urmă ne întoarcem şi le arătăm cum se dansează.

— Unde-ai învăţat să dansezi aşa, Chet? mă întrebă, strecurându-şi braţul pe sub al meu.

Chet.

Hmm, îţi trebuie metode şi mijloace diverse ca să le îmblânzeşti.

Mă întrebam în ce împrejurări, dacă existau

într-adevăr, s-ar fi lăsat îmblânzită Cornelia Van Blake.

— Păpuşico, asta nu se-nvaţă, cu asta te naşti, i-am răspuns, dându-mi ifose.

Suzy chicoti.

— Mi-ai zis-o! Bine, îmi cer scuze că am făcut pe grozava, dar bărbaţii pe care mi-i prezintă uneori Hart sunt imposibili. Nici nu-ţi poţi închipui.

— Nu te mai gândi la asta. O fată trebuie să-şi păstreze măcar demnitatea, dacă nu altceva.

Mă privi într-un mod demodat.

— Şi să nu-ţi închipui acum că, dacă ştii să dansezi, o să mai ai parte şi de alte lucruri, pentru că nu mai urmează nimic.

Am împins uşa barului.

— Nu te apuca să ţipi după ajutor până nu te înghesuie cineva. Cine ţi-a spus că vreau să mai urmeze ceva?

— Las' că cunosc eu tertipurile voastre, replică ea şi, căţărându-se pe scaunul înalt, bătu din palme spre barman.

— Două whisky-uri mari cu sifon şi gheaţă, am comandat, suindu-mă pe scaunul de lângă ea.

M-am uitat repede prin barul aglomerat, cu speranţa s-o descopăr pe doamna Van Blake din nou, dar nu era acolo.

— Întotdeauna i-am invidiat pe milionari. Dacă n-aş fi leneş din fire, cred că aş încerca ceva, am spus după ce plătisem de trei ori mai mult decât preţul obişnuit pentru băuturi. Ia-o, de exemplu, pe tipa asta, Van Blake. Ce avere spuneai că are?

— N-am spus nimic. Nimeni nu ştie. Se presupune că soţul ei i-a lăsat cinci milioane, dar toţi cred că are mai mult. A inventat o maşinărie pentru forat ţiţeiul şi lumea zice că numai drepturile de inven-

tator îi aduc mii de dolari pe an. E putred de bogată. Van Blake a dat banii pentru clubul ăsta. El îl conducea, dar, când a murit, Cornelia i l-a vândut lui Royce. Acum el e proprietarul şi tot el îl conduce.

— Mă întreb cât i-o fi plătit? am spus, uitându-mă prin barul capitonat cu pluş.

Suzy dădu din umeri.

— O groază de bani. Nu dă ea lucrurile pe degeaba.

— Ziceai că soţul i-a murit anul trecut.

— Exact. A fost omorât.

Era cât pe ce să scap paharul din mână.

— Omorât? Cum aşa? Cum s-a întâmplat?

Se holbă la mine.

— Au vuit ziarele. De ce nu le citeşti dacă eşti atât de curios din fire?

— Lasă-mi firea în pace. Aş putea să pariez că ziarele din New York n-au vuit. Oricum, am alte lucruri mai bune de făcut decât să citesc ziare. Ascult radioul şi atât. Cine l-a ucis?

— Un braconier. Van Blake nu-i putea suferi pe braconieri. Poţi să crezi sau nu, dar obişnuia să cutreiere călare proprietatea în fiecare dimineaţă înainte de şapte şi, dacă prindea vreun braconier la vânatul lui, se lua după el cu cravaşa. Toată ziua, bună ziua, asta făcea. L-au împuşcat; ce-a căutat, a găsit!

— Era genul de moşier feudal. Ce s-a întâmplat cu braconierul?

Suzy ridică din umeri. Era clar că subiectul n-o interesa.

— Nu ştiu. A scăpat. Poliţia nu l-a găsit. Îşi termină băutura şi se dădu jos de pe scaun. Hai să dansăm. Nu pot să stau prea mult. Mâine pe la prânz îi pozez lui Hart şi nu vreau să arăt ca o mumie.

— N-o să arăți niciodată așa, doamna mea, am spus galant și am urmat-o înapoi în restaurant.

Am dansat până la ora unu, și pe urmă Suzy spuse că trebuia să plece acasă.

Cât timp am stat la club am fost cu ochii în patru să-l zăresc pe Hamilton Royce, dar n-am văzut pe nimeni care să semene cât de cât cu individul - așa cum mi-l închipuisem. Când ieșeam din restaurant, am întrebat.

— Royce nu s-arată astă seară? Voiam să-l zăresc.

— Nu l-am văzut. Nu vine întotdeauna, spuse Suzy indiferentă. În hol, se opri și spuse: Așteaptă-mă aici. Vin imediat.

Am urmărit-o cu privirea cum dispare la toaletă. Plecau mulți oameni și holul era destul de aglomerat. M-am lipit cu spatele de zid, ca să nu le stau în drum. La dreapta mea se făcea un coridor, iar la capătul lui am zărit o ușă din plăci de stejar. Era o ușă frumoasă, capitonată și mi-a stârnit curiozitatea. În spatele unei asemenea uși trebuia să stea proprietarul unui local de noapte bătător la ochi cum era *Mărul de Aur*. Venisem la club special ca să văd cum arată domnul Hamilton Royce și până atunci avusesem ghinion.

N-am ezitat decât câteva secunde. Aș fi putut motiva că îmi închipuisem că ușa duce la toaleta pentru bărbați. M-am uitat iute prin hol. La recepție se numărau banii încasați în seara aceea. Garderobiera era înconjurată de membrii clubului care plecau și cereau pălăriile. Juan, cu ochii tot plini de tăișuri de cuțit, făcea temenele unui bărbat gras, impozant, evident un senator, care pleca. Trei îngrijitori, pe treptele de la intrare, erau ocupați cu fluieratul mașinilor.

Nimeni nu-mi acorda nici cea mai mică atenție. M-am tras până la deschiderea coridorului, pe urmă am început să merg, nu prea repede şi cât puteam de degajat, spre uşa cu plăci de stejar. Am apăsat pe clanță şi am împins uşor. Uşa s-a deschis înăuntru, tăcută ca o frunză care se aşterne pe pământ. Pătrunsesem într-o încăpere mare, luxos mobilată, camera unui bărbat, a unui bărbat cu mulți bani de cheltuit pe confort şi căruia nu-i scăpase nimic ca să-l aibă în întregime.

N-am apucat să-mi arunc ochii prin cameră mai mult de o frântură de secundă. Lângă cămin îmi atraseră atenția un bărbat şi o femeie care se luptau. Femeia era Cornelia Van Blake. Bărbatul era înalt, subțirel şi chipeş, cu mustăcioară, bronzat frumos, ca cineva care obişnuieşte să stea mult la soare.

O ținea pe Cornelia în felul în care Rudolf Valentino obişnuia să-şi țină partenerele în zilele filmului mut. Îi apucase ambele încheieturi cu o mână, brațul drept îi înconjura mijlocul şi îi îndoise capul pe spate în timp ce încerca s-o sărute pe gură. Ea se lupta să scape şi probabil că era mai puternică decât părea, deoarece am văzut că omul se căznea din greu s-o țină. Am avut întotdeauna convingerea că, atunci când un bărbat îşi concentrează atenția asupra oricărei femei, devine o țintă sigură pentru violență.

Nu folosesc adesea violența pentru că sunt prea leneş ca să fac acest efort, dar în război, când am avut ghinionul să intru în cadrele marinei, devenisem campionul indiscutabil la categoria uşoară al batalionului meu, numai pentru că găseam această treabă mai puțin epuizantă decât să mă pun rău cu comandantul de batalion care era un amator de box fanatic. Fără să mă gândesc la consecințe, am făcut doi paşi iuți în cameră.

Bărbatul cel înalt îi dădu drumul Corneliei şi mă înfruntă cu ochii scăpărând de furie. Ca să-i mai iau din stânjeneală, i-am aplicat cu dreapta o directă în maxilar. A fost o lovitură frumoasă şi a făcut ravagii.

Se dădu înapoi, bufni în birou, mătură pe podea nişte farafastâcuri de preţ şi se prăbuşi peste ele.

– Îmi pare rău că n-am apărut mai devreme, i-am spus Corneliei, care-şi potrivea bruma de material ce rămăsese din decolteu în timpul luptei.

Femeia nu-mi mulţumi. Am mai văzut femei înfuriate în viaţa mea, dar nici una atât de nervoasă cum era ea în clipa aceea. Se albise ca neaua neprihănită, iar ochii îi scânteiau ca tăciunii aprinşi şi mocniţi - cum se spune în romanele victoriene.

Se uită prin mine de parcă aş fi fost de sticlă, apoi privi spre omul înalt care zăcea întins pe spate, scuturând din cap de parcă încerca să prindă din nou puteri; pe urmă ieşi din cameră şi, când a trecu pe lângă mine, am simţit că răsuflarea ei furioasă mă scorojeşte.

Mi-am căutat relaxarea în tabachera de aur de pe birou. Am luat o ţigară şi am aprins-o. Am tras un fum şi mi-am simţit memoria stârnită. Abdulla egiptene! M-am uitat la ţigară ca să mă conving, pe urmă la omul înalt care începuse să se culeagă de pe jos. Mi-am amintit descrierea lui Bernie despre misteriosul Henry Rutland; vreo 1,85 m, uşor bronzat, cu mustăcioară, o brăţară de aur la o mână şi o curea de ceas din aur la cealaltă.

Individul ăsta avea o brăţară de aur la mâna stângă şi o curea de ceas tot din aur la dreapta. Chiar şi fără podoabele aurite, descrierea i se potrivea ca o mănuşă.

Dar nu mi se părea că era timpul să mă duc la el să-i strâng mâna şi să-i spun:

— Am impresia că eşti Henry Rutland!

Mi se părea că era timpul s-o şterg din cameră, să cuget în tihnă la descoperirea mea şi să hotărăsc cum o folosesc mai bine cu putinţă.

În timp ce Royce se bălăbănea pe picioare sprijinindu-se de birou, am făcut doi paşi spre uşă, pe urmă m-am oprit.

Uşa se deschisese fără zgomot. În prag stătea Juan, cu chipul oacheş, crud şi ameninţător. Iar în dreapta avea un pistol de calibru 38 îndreptat spre mine.

2

O clipă nesfârşită ne-am privit fix, apoi Juan intră în cameră şi închise uşa lipindu-se cu spatele de ea. Royce se aşeză la birou. Îşi pipăi falca. În ochi i se citea o răzbunare de moarte.

— Află cine e, spuse el.

Juan întinse mâna stângă.

— Portofelul, spuse. Aruncă-l.

Am scos portofelul şi i l-am întins. Îşi dădu seama că nu putea în acelaşi timp să-l examineze şi să mă ţină în bătaia pistolului, aşa că lăsă pistolul mai jos, ceea ce a fost o mişcare prostească. În plus, îşi luă şi privirea de la mine. Ori era prea plin de sine, ori era un cap pătrat. N-am mai stat să întreb. I-am tras un pumn în falcă. Nu cred că am pocnit vreodată pe cineva atât de tare cum l-am pocnit pe Juan. Durerea pe care am simţit-o în braţ când l-am atins a fost mai puternică decât cea pe care a simţit-o el. S-a prăvălit ca fulgerul şi abia am reuşit să înşfac revolverul înainte ca el să atingă podeaua.

Am îndreptat mâna spre omul cel înalt şi i-am zâmbit.

—Se pare că petrecem o seară palpitantă, nu? i-am spus.

Mă privi cu chipul livid de furie.

—Ieşi afară de-aici! mârâi el.

—Plec. Am să las pistolul la tipul de la poartă. Mă simt mai în siguranţă cu el până ies din localul ăsta, am spus, culegându-mi portofelul de jos şi m-am îndreptat spre uşă, mergând cu spatele.

Bărbatul cel înalt stătea nemişcat cu mâinile pe birou, cu chipul palid sub pielea bronzată. La urma urmelor, adunând toate la un loc, nu prea avusese o seară grozavă. Am deschis uşa, m-am strecurat până la capătul coridorului şi am intrat repede în hol, unde mă aştepta Suzy.

—Unde-ai fost până acum, pentru numele lui Dumnezeu? întrebă ea nerăbdătoare. Eram gata să plec fără tine.

—Chiar asta ai să şi faci, i-am spus. N-am timp să-ţi explic de ce. Pune-l pe unul din îngrijitori să-ţi cheme un taxi. N-aştept să-mi iau nici pălăria.

Am trecut pe lângă ea şi, îndreptându-mă spre ieşire, am coborât treptele, lăsând-o cu gura căscată, prea mirată ca să mai spună ceva.

—Maşina dumneavoastră, domnule? întrebă tăios portarul.

—E-n regulă. Mi-o iau singur, am spus, trecând pe lângă el şi pornind în goană pe alee, la capătul căreia se vedea un şir de maşini.

Nu ştiam cât timp îi trebuia domnului Royce ca să intre în acţiune, dar cu cât treceam mai repede de paznicii de la poartă, cu atât eram mai în siguranţă. Am descoperit Buickul, i-am dat îngrijitorului un dolar şi m-am suit. În timp ce conduceam pe alee, am scos pistolul din buzunar şi l-am aruncat pe fereastră într-un tufiş de lauri. Mi-am amintit ce-mi

spusese Creed că se întâmplă dacă te prind cu pistolul la tine, fără permis de port-armă.

A fost o mişcare isteaţă, pentru că la lumina farurilor am văzut porţile închise. Cei doi paznici, plus un individ solid şi înalt cu o pălărie pe ochi, stăteau tăcuţi şi nemişcaţi, aşteptând să sosesc. Am încetinit, am claxonat în speranţa că vor deschide porţile, dar nu le-au deschis.

Farurile îl luminau pe bărbatul cu pălăria pe ochi. Mirosea de la o poştă a poliţist. Chipul roşu şi grosolan era o mască a violenţei. Dacă iei o bucată de cărămidă, o turteşti până aduce vag cu o figură omenească, îi lipeşti o bucăţică în chip de nas, scobeşti o crăpătură în ea pentru gură, îi lipeşti două capete de chibrit în loc de ochi, obţii portretul exact al individului. Înalt de peste 1.85 m, emana o forţă uriaşă din felul în care stătea, cu mâinile vârâte în buzunarele de la trenci, cu picioarele desfăcute, cu capul puţin aplecat.

Mă întrebam dacă nu era cumva sergentul Carl Lassiter care, după cele spuse de fostul căpitan Bradley, era cel mai dur poliţist din Tampa City. Dacă nu era el, atunci nu voiam să-l întâlnesc pe Lassiter. Individul ăsta era suficient de dur.

Am oprit. Cei doi paznici se apropiară, cu mâinile pe pistoale. Veniră din ambele părţi ale maşinii şi deschiseră portierele simultan.

—Ţine-ţi mâinile pe volan! se răsti paznicul de lângă mine.

—Ce-nseamnă asta? am spus, fără să mă clintesc. Ce v-a apucat?

—Dă-l jos, porunci poliţistul.

Avea o voce seacă, joasă, care suna ciudat în gâtul lui de taur. Paznicul din partea cealaltă luase pistolul în mână.

— Dă-te jos, spuse, şi nu mişca un deget.

M-am strecurat afară.

— Aţi înnebunit? am spus. Sunt un membru temporar...

— Gura! mârâi poliţistul. Căutaţi în maşină, continuă el adresându-se unuia din paznici; apoi îi spuse celuilalt: Adu-l înăuntru!

Paznicul mă împinse cu pistolul în spinare.

— Mişcă, spuse el.

Am ocolit maşina şi am intrat în ghereta de lângă poartă. Era o încăpere măricică, cu un birou şi un raft cu puşti, două scaune şi o sobă fără foc în ea. Poliţistul care mă urmase mă studia din cap până-n picioare în lumina puternică. Scoase o insignă de poliţist din buzunar şi mi-o arătă o clipă, apoi spuse:

— Sunt sergentul Lassiter. Tu cine eşti?

— Mă numesc Sladen. Dar ce s-a întâmplat? Poliţistul întinse o mână de mărimea unei şunci afumate.

— Portofelul.

I-am dat portofelul. Îl duse la birou, îşi vârî în el un deget uriaş şi revărsă conţinutul. Se aşeză pe scaun, îşi dădu pălăria pe ceafă şi controlă încet actele, cu minuţiozitate de poliţist. După ce inspectă totul - de fapt nu aveam prea multe, în afară de legitimaţii, nişte bani, permisul de conducere şi o listă de cheltuieli pe care o înşirasem pe o bucată de hârtie - îmi dădu înapoi toate lucrurile. În timp ce-mi puneam la loc în portofel hârtiile şi banii, mă urmărea cu privirea. Uitătura lui iscoditoare a fost cea mai neplăcută experienţă pe care am avut-o vreodată. Mi-am pus la loc portofelul în buzunar şi am ridicat privirea spre ochii de porc, duri şi cruzi.

— Mulţumit? am spus.

— Eşti iscoadă? întrebă el, muşcând din fiecare cuvânt cu ură.

— Sunt scriitor.

Am scos una din legitimaţii şi i-am aşezat-o în faţă.

— N-ai auzit de *Cronica crimelor?* Noi colaborăm cu majoritatea secţiilor de poliţie.

— Grozav de încântaţi trebuie să fie să colaboreze cu voi, mormăi el şi îşi săltă grăsimea din scaun, ocolind apoi biroul.

De felul meu nu sunt pirpiriu, dar proporţiile lui mă făceau să mă simt aşa.

În clipa aceea intră al doilea paznic şi dădu din cap spre Lassiter. Sergentul mă privi fix.

— Scoate arma! spuse el şi întinse mâna.

— Ce armă? am întrebat făcând pe prostul. Ce vreţi de la mine?

Chipul brutal şi grosolan se făcu stacojiu şi ochii îi scânteiară.

— Mâinile sus!

L-am ascultat. Începu să mă pipăie iute, cu degete de expert. Mă simţeam ca tăbăcit de un baros.

— Unde ai băgat-o? mârâi el.

— Ce să bag? am întrebat, încercând să-mi păstrez expresia tâmpă.

Sergentul întinse mâna uriaşă şi mă apucă de cămaşă, suflându-mi în faţă un iz de usturoi şi whisky.

— Unde ai băgat-o? scrâşni el, şi mă zgâlţâi puţin, de era cât pe ce să-mi frângă gâtul.

N-am făcut o mişcare. Ştiam că, dacă i-aş fi oferit cel mai slab motiv, ar fi început imediat cu brutalităţile, şi nu eram atât de prost încât să-mi închipui că aş putea să-i ţin piept.

—N-am nici o armă. N-am avut niciodată. E limpede?

Ridică mâna stângă şi mă plesni peste faţă. Parcă mă pălise o bâtă de baseball. Era cât pe ce să cad pe spate, dar m-am oprit la timp. Poate l-aş fi dovedit dacă am fi fost singuri, dar nu şi cu ceilalţi doi paznici, care s-ar fi repezit să mă ţină în timp ce el m-ar fi bătut.

—Hai, loveşte-mă! mârâi în nasul meu. Ce aştepţi?

—Nu vreau să te lovesc. Eşti nebun sau ce ai?

Mă mai zgâlţâi o dată de-mi slăbi aproape toate măselele de minte şi pe urmă îmi dădu drumul.

—Ce faci în oraşul ăsta?

—Dau o raită prin el, încerc să culeg material pentru o istorioară. E ceva rău în asta?

Îşi încordă umerii uriaşi, privindu-mă.

—Ce fel de material?

—Orice pică. Ce te face atât de nervos? Nu poate un scriitor să viziteze un oraş ca să culeagă material fără să se amestece poliţiştii?

O privire de dezgust exasperat i se aşternu pe figură.

—Nu ne plac iscoadele în oraşul nostru, spuse. Bagă de seamă. A doua oară nu-ţi mai spun. Acum ieşi afară şi să nu te mai prind pe la club. Ai priceput?

Mi-am tras haina înapoi pe umeri.

—Bine, domnule sergent. Am priceput.

—Întinde-o! mârâi el. Ieşi – piei din faţa mea!

M-am dus la uşă. Mă aşteptam într-un fel, dar nu credeam că un individ de proporţiile lui ar putea să se mişte atât de iute. Înainte de a mă putea feri, bocancul său uriaş mă prinse din urmă, ridicându-mă în aer şi trimiţându-mă în patru labe în mij-

locul aleii. Lassiter ieşi încet din gheretă şi se opri lângă mine privindu-mă, cu dinţii dezveliţi într-un rânjet.

—Să scrii despre chestia asta, bă iscoadă, spuse el. Şi o să-ţi dau mai mult material de scris dacă te mai văd o dată.

Aş fi fost în stare să-l ucid; l-aş fi ucis dacă aş fi avut arma la mine.

M-am ridicat cu greu în picioare.

Cei doi paznici deschiseră porţile. Lassiter izbi cu bocancul în portiera maşinii, care se îndoi, şi-i zbură vopseaua.

—Ia-ţi şi rabla de-aici, spuse el.

M-am suit în maşină şi am pornit. Tremuram de furie. Când am ajuns la hotel, încă mai tremuram.

3

A doua zi dimineaţă pe la zece, după ce-mi luasem destul de târziu micul dejun, am cerut o carte de telefon de la recepţie şi am deschis-o la Cornelia Van Blake pentru adresă şi număr de telefon. Adresa era simplă: *Vanstone, West Summit.*

L-am întrebat pe funcţionarul de la recepţie cum ajung la West Summit.

—Ştiţi unde e clubul *Mărul de Aur*? m-a întrebat.

I-am răspuns că ştiu.

—Treceţi de club, o luaţi pe drumul de pe malul mării şi ajungeţi la un indicator. West Summit se întinde pe toată lungimea falezei până la şoseaua spre San Francisco.

I-am mulţumit, mi-am luat Buickul din garaj, m-am oprit la florărie ca să-i trimit lui Suzy şase orhidee şi un bileţel cu scuze pentru plecarea mea

pripită, pe urmă am pornit de-a lungul falezei.

Mărul de Aur dormea adânc când am trecut pe lângă el. Porțile erau închise, ușa de la ghereta paznicilor era și ea închisă. Nimeni n-a încercat să tragă în mine.

Am continuat să conduc de-a lungul coastei pustii, pe drumul care urca mereu spre faleză.

Un deget arătător cu inscripția West Summit apăru la o bifurcare de drumuri; am luat-o la stânga, lăsând în urmă șoseaua de pe țărmul mării și urcând pe o pantă abruptă și lată, pe un drum care se încolăcea ca un șarpe și care mă scoase pe culmea colinei.

Vanstone era ultima dintre proprietățile din josul șoselei largi străjuite de copaci. Parțial, dădea spre mare, iar în spate cobora în pantă spre o regiune împădurită și mai departe, am presupus, în șoseaua către Frisco.

Știam că e Vanstone după tăblița cu numele de pe porțile din fier forjat. Ziduri înalte păzite cu străşnicie de țepușe cu înfățișare cruntă, așezate pe vârful zidurilor ca niște pumnale cumplite, cu vârful spre cer, ascundeau casa. Un paznic de lângă poartă mă făcu să înțeleg că nu ajungea să conduci până acolo și apoi să suni și să întrebi de doamna Van Blake.

Când devii milionar, trebuie să-ți iei unele măsuri de precauție. Cred că trebuie să renunți la multă spontaneitate. Am trecut pe lângă porți și am luat-o la stânga, fără să mă îndepărtez de zid. După câtva timp, drumul s-a înclinat și mi-a apărut în față, cam la o jumătate de milă, șoseaua spre Frisco.

Am oprit mașina, m-am dat jos și mi-am scos pantofii. Pe urmă m-am urcat pe capota mașinii.

Aveam avantajul că puteam să văd peste zid casa şi împrejurimile.

Era acolo tot ce trebuia să aibă un milionar: grădini de toate felurile, pajişti luxuriante cu mese de biliard, mormane de flori, o alee cu nisip şi un regiment de grădinari trebăluind în soare. Casa era mare şi albă, cu acoperiş verde, cu obloane verzi şi o terasă impunătoare, prevăzută cu storuri pe ambele părţi ale treptelor ce coborau spre alee.

În afară de grădinari, nu era nici un semn de viaţă, nimeni care să se plimbe pe terasă sau măcar să se uite pe fereastră. Mi s-a părut o casă pustie, o casă în care nu mi-ar fi plăcut să stau.

Am coborât de pe capotă, m-am încălţat şi m-am suit în maşină. Nu eram încă pregătit să-i fac o vizită doamnei Van Blake, aşa că m-am înapoiat la hotel să iau prânzul.

Înainte de a coborî la restaurant, l-am sunat pe căpitanul Bradley ca să-l întreb dacă pot trece pe la el în seara aceea.

—Sigur că da, mi-a răspuns. Mă întrebam ce-ai mai făcut. Să nu laşi maşina în faţa casei, da?

I-am promis că o să am grijă şi că o să ajung la ora nouă. După masa de prânz am urcat în cameră ca să scriu raportul pentru Bernie. Cum am deschis uşa, mi-am dat seama că cineva mă vizitase cât timp lipsisem. Am închis uşa şi m-am uitat peste tot.

Valiza pe care o pusesem pe poliţa de bagaje era pe duşumea. Pardesiul din dulap era trântit pe pat. M-am dus la scrin şi am tras sertarul. O mână grosolană îmi răvăşise cămăşile şi ciorapii fără să se sinchisească să le mai aranjeze la loc. Şi în alte sertare se vedeau semne de percheziţie rapidă. Oricine ar fi fost cel care-şi vârâse nasul în cameră, nu i-a păsat dacă am să ştiu sau nu.

Bănuiam că vizitatorul meu fusese Lassiter, dar trebuia să mă conving.

Am traversat camera spre telefon şi am rugat recepţia să-mi trimită pe detectivul hotelului.

Sosi destul de repede: un om gras şi apatic, cu o mustaţă pe oală şi o privire rece, alunecoasă.

Pe masă pusesem o hârtie de cinci dolari într-un loc unde putea s-o zărească şi o zări înainte de a mă vedea pe mine.

—Au fost pe-aici poliţiştii? am întrebat, mişcând puţin spre el banii.

Am văzut că i se spusese să-şi tină gura, dar bancnota s-a dovedit a fi prea importantă pentru el. După o clipă de ezitare, dădu din cap.

—Sergentul Lassiter? am întrebat.

Dădu din nou din cap. I-am întins banii.

—Scuză-mă că te-am făcut să urci până aici.

Aruncă hârtia în buzunar, dădu iarăşi din cap şi ieşi din cameră; era tipul de detectiv solid, tăcut şi coruptibil.

Ei bine, Lassiter nu descoperise nimic care să-i arate de ce venisem în oraş. N-aveam însemnări despre cazul Benson la mine. Nu aşternusem nimic pe hârtie. Probabil că încă se mira ce naiba căutam acolo.

M-am aşezat la masă, am luat o hârtie de pe birou şi i-am scris lui Bernie o scrisoare lungă, punându-l la curent cu tot ce aflasem până atunci în legătură cu cazul. Efortul aproape că m-a sfârşit de puteri, dar trebuia făcut. Mi-a luat timp şi era aproape şase când am terminat. Am coborât şi am dat colţul ca să pun scrisoarea la poştă. Nu voiam să risc cu cutia poştală a hotelului. Când m-am întors, am observat în hol un om îndesat, aşezat într-un scaun de răchită, care citea ziarul. I se citea pe frunte că e poliţist.

Când am trecut pe lângă detectivul hotelului, care înfrumuseța biroul de recepție, s-a uitat la omul îndesat, pe urmă la mine și mi-a făcut ușor semn cu ochiul. A ridicat două degete groase să se scarpine la ceafă și m-a privit din nou, dând ușor din cap spre stradă.

Asta însemna că mai sunt și alții afară. Meritase cei cinci dolari. Pentru un om care putea să-și depene povestea fără cuvinte, detectivul ăsta avea stil.

I-am făcut și eu cu ochiul și am luat liftul spre cameră. I-am telefonat lui Suzy. Se auzi un țăcănit ușor înainte ca Suzy să ridice receptorul. Asta însemna că cineva asculta convorbirea. Servitoarea lui Suzy îmi spuse că stăpâna nu era acasă și că nu se va întoarce decât târziu. I-am mulțumit și am închis.

Mă chinuia întrebarea de când erau ascultate convorbirile, și am încercat să-mi amintesc dacă auzisem țăcănitul și când îi telefonasem căpitanului Bradley. Nu cred că-l auzisem, dar nu puteam fi sigur. Poate că Lassiter abia începuse să-mi asculte convorbirile; cel puțin așa speram. Nu voiam să știe că aveam să trec pe la Bradley astă-seară.

Cu cei doi polițiști versați în capul scărilor, drumul până acasă la Bradley nu era ușor. M-am hotărât să pornesc de îndată ca să am destul timp să scap de ei înainte de a ajunge pe Lincoln Drive.

Am făcut un duș și m-am schimbat. Ceasul de la mână îmi arăta șapte și zece când am ieșit din cameră și m-am îndreptat spre lift. Am lăsat cheia de la cameră la recepție.

— Vă întoarceți la cină, domnule? mă întrebă recepționerul când îmi luă cheia.

— Nu, mănânc în oraș, am spus destul de tare ca să audă omul cel îndesat. Tot mai stătea pe scaunul de răchită lângă ușile turnante.

Am traversat holul, am ieşit şi m-am oprit în capul scărilor. Am privit faleza aglomerată, dar n-am putut zări nici un poliţist.

— Doriţi un taxi, domnule? mă întrebă portarul.

Am scuturat din cap şi am coborât scările spre faleză. Am mers câteva minute, pe urmă m-am îndreptat spre oraş. Am intrat într-un bar şi mi-am comandat un whisky cu sifon şi gheaţă. Barul era aproape pustiu. Barmanul arăta a fi un tip isteţ, aşa că m-am aplecat spre el şi am spus cu voce joasă...

— Nevastă-mea a angajat un detectiv ca să mă urmărească. Nu cumva ai vreo ieşire prin spate, amice? şi i-am arătat o hârtie de un dolar.

Omul zâmbi amuzat.

— Cum să nu. Intraţi pe uşa aia. O să vă scoată la ieşirea din spate, pe drumul spre Dorset.

M-am despărţit de bancnotă. Aruncam cu banii lui Fayette în dreapta şi-n stânga ca un marinar beat.

— Mulţumesc, am spus. Am dat pe gât whisky-ul, am traversat repede barul, am deschis uşa şi am pornit pe un coridor.

La dreapta era un dulap mare, în faţă, o uşă. Am deschis dulapul. Conţinea mături şi cârpe, dar era suficient loc şi pentru mine, aşa că m-am strecurat înăuntru, am tras uşa şi am aşteptat.

N-a trebuit să aştept mai mult de câteva secunde.

Am auzit uşa spre bar deschizându-se cu o smucitură şi paşi grei răsunând pe coridor.

Am crăpat puţin uşa dulapului şi am privit.

Poliţistul cel îndesat, cu faţa roşie şi ochii strălucitori, deschidea uşa spre stradă. Păşi afară, se uită pe stradă în sus şi în jos, apoi o luă la dreapta.

M-am sprijinit de peretele dulapului şi am aşteptat. Nu mă grăbeam. Trebuia să mă gândesc şi la

cel de-al doilea polițist. E posibil să fi intrat și el în bar. Am așteptat 20 de minute lungi și chinuitoare înainte de a deschise dulapul și a privi afară.

N-am auzit nimic, așa că am mers în vârful picioarelor până la ieșire și am deschis ușa.

Chiar în față se afla un taxi. Șoferul își aprindea o țigară înainte de a o porni mai departe. Am traversat trotuarul în viteză, am smucit portiera și am sărit în mașină.

— Du-mă la gară, am spus, și dă-i bătaie!

Mă duse la gară, care se găsea de partea cealaltă a orașului – în partea unde locuia căpitanul Bradley. Când am zărit gara, i-am spus să oprească. M-am uitat la ceas. Mai aveam o oră până să mă duc la Bradley. Un cinema din apropiere îmi oferi soluția. Am intrat și m-am așezat pe ultimul rând; timp de trei sferturi de oră am urmăril-o pe Jane Russel expunându-și formele.

Când am ieșit, se făcuse întuneric. După câte îmi aminteam, Lincoln Avenue era la numai cinci minute de mers pe jos de la gară. Am pornit cu ochii în patru. La 50 de pași de la cinema am zărit un polițist ce patrula și am intrat într-o tutungerie ca să-l las să treacă. Am cumpărat un pachet de țigări Camel, mi-am pierdut puțin timpul până am scos o țigară și am aprins-o, pe urmă am ieșit din nou în stradă.

După patru minute de mers am ajuns în colțul lui Lincoln Avenue. M-am oprit și am scrutat strada înainte de a păși pe ea. Era pustie și liniștită ca un cimitir la miezul nopții.

CAPITOLUL X

1

— Lassiter şi băieţii lui sunt pe urmele mele, i-am spus lui Bradley de îndată ce m-am aşezat într-unul din fotoliile lui ponosite, dar m-am descotorosit de ei înainte de a veni aici.

— Ai reuşit cam repede să-l înfurii, nu? mă întrebă Bradley, în timp ce prepara două whisky-uri. Cum s-a întâmplat?

I-am povestit ce se petrecuse la *Mărul de Aur*. Rămase în picioare, cu paharul în mână, privindu-mă cu chipul încordat.

— Ce ştii despre Cornelia Van Blake, domnule căpitan? l-am întrebat după ce mi-am terminat povestirea.

— M-a scos din post, spuse Bradley aşezându-se. Oricum, din cauza ei; sunt convins că ea a dat ordin.

— În legătură cu asasinarea soţului ei?

— Văd că n-ai stat degeaba de când ai venit. Cine ţi-a povestit de crimă?

— O păpuşică. N-ai vrea să-mi povesteşti mai mult?

Îşi întinse picioarele lungi şi se aşeză confortabil.

— Să n-ai impresia că e legat de cazul dumitale, pentru că n-are nici o legătură, spuse el. Dar am să-ţi povestesc: vrei în linii mari sau cu amănunte?

— Cu amănunte. Poate că nu are nimic de-a face cu cazul meu, dar unele dintre personaje apar în ambele cazuri şi s-ar putea să găsesc un fir. Povesteşte-mi.

Îşi plimbă privirea prin cameră, şi-o pironi apoi în tavan şi aşa rămase tot timpul povestirii.

— Van Blake a fost împuşcat pe 6 august anul trecut. Călărea pe proprietatea lui, devreme dimineaţa. După un timp calul s-a întors acasă singur. Servitorii l-au căutat şi l-au găsit în vârful dealului, la loc deschis. Fusese împuşcat cu o puşcă de vânătoare. Se opri şi mă privi, apoi urmă: A fost mare tărăboi. Van Blake era bogat şi bine cunoscut. Ziariştii şi politicienii au sărit ca arşi. Ştiam că ori rezolv repede treaba, ori îmi pierd slujba. Trase din pipă gânditor şi rezumă: După cum s-a văzut, mi-am pierdut slujba.

N-am scos un cuvânt şi, după o pauză, Bradley începu iar să vorbească.

— Soţia lui Van Blake era la Paris când s-a petrecut crima. Van Blake avea afaceri la Paris şi, cu o lună înainte de a muri, aranjase să meargă împreună acolo. În ultima clipă el a trebuit să participe la două şedinţe ale consiliului de administraţie, care i-au întârziat plecarea, dar soţia lui a plecat. Secretarul lui Van Blake i-a telegrafiat vestea, iar ea a luat avionul şi s-a întors.

— Cine e secretarul?

— Se numeşte Vincent Latimer. A demisionat după înmormântare; acum lucrează la uzinele metalurgice Hammerville. Dacă ai de gând să stai de vorbă cu el, cruţă-te. Nu scoţi nimic de la el.

— Ai dat peste vreun fir?

— Era o crimă ciudată. Puşca de vânătoare mă nedumerea. Dacă fusese omorât premeditat, de ce să alegi o puşcă de vânătoare cu o rază de acţiune de 30 de metri? Nu pot să nu cred că e crimă premeditată, iar explicaţia puştii de vânătoare stă în faptul că ucigaşul îi era cunoscut lui Van Blake. A fost ucis

în câmp deschis. Probabil că îl cunoştea pe ucigaş, sau n-ar fi intrat în bătaia puştii. Oricum, asta e explicaţia pe care am găsit-o.

— Păpuşica mea susţinea că a fost un braconier.

— Ştiu, toţi au spus asta, dar eu n-am crezut.

— Ai crezut că era soţia lui? l-am întrebat fixându-l.

Dădu din umeri.

— Mă bazez pe motive. Avea un motiv foarte serios. Era cu 22 de ani mai tânără decât el. Nu puteau să aibă nimic în comun. Înainte de a se căsători cu el, fusese manechin şi trăise într-un apartament de două camere. Începuse să aibă pretenţie la aproape toţi banii lui. Poate că nu mai avea răbdare. Ai văzut-o, nu? Nu e genul căruia să-i comanzi şi Van Blake aşa se purta. Iar ea voia să mânuiască singură banii, aşa cum face acum. Îmi place cum a lucrat.

— Dar era la Paris când a fost împuşcat!

— Da, un alibi drăgălaş, nu-i aşa? Nu spun că ea l-a ucis, dar ar fi putut să plănuiască crima cu ajutorul cuiva.

— Mai era un alt bărbat în viaţa ei?

— Îl vedea des pe Royce. Un individ cu un trecut ca al lui trebuia, mai devreme sau mai târziu, să ucidă. Şi el a făcut o treabă curată. Când Cornelia Van Blake a luat averea în stăpânire, i-a vândut lui Royce clubul. Royce râvnise întotdeauna la club, dar Van Blake n-a vrut să se despartă de el, sau preţul era prea mare. Şi ăsta e un motiv zdravăn. Probabil că ea l-a mituit pe Royce cu clubul ca să se descotorosească de Van Blake.

— Avea şi el un alibi?

Bradley râse întunecat.

— Şi încă ce alibi! Beton curat! Era la New York şi juca pocher cu trei dintre cei mai respectabili

cetățeni ai orașului; unul dintre ei era judecător. Au jurat că a fost cu ei tot timpul. Nu spun că el a făcut-o, dar Juan Ortez sau oricare altul dintre nemernicii lui putea s-o facă la porunca lui.

— N-ai găsit nimic în direcția asta?

— Nu. Cum am început să-mi vâr nasul, Doonan mi-a luat cazul și m-a dat afară. Doonan e bun prieten cu doamna Van Blake. Are impresia că e o fată dulce și cumsecade.

— De ce-au scris ziarele despre un braconier?

— Doamna Van Blake a aranjat totul. Versiunea ei a fost că, înainte de crimă cu câteva săptămâni, Van Blake a prins un braconier în pădure. A dat și numele lui, un individ care stătea la câteva mile de proprietate, pe șoseaua spre Frisco. Se numea Ted Dillon. Îl cunoșteam. Era un individ dificil, locuia singur, muncea numai când avea chef și avusese de multe ori încurcături pentru furturi și bătăi. Era omul ideal pentru o arestare. Doamna Van Blake a zis că soțul ei îl biciuise cu cravașa și era sigură că Dillon s-a înapoiat să se răzbune. Ziarelor le-a plăcut ideea și le-a plăcut și mai mult când n-am reușit să dau de urma lui Dillon. Și lui Doonan i-a plăcut ideea, dar mie mi se părea prea cusută cu ață albă. Van Blake n-ar fi putut să-l biciuiască singur pe Dillon. Oricum, eram în căutarea lui. Am găsit urme care arătau că o ștersese în grabă. Fusese văzut pe la ora crimei pe motocicletă, întorcându-se de la intrarea proprietății Van Blake: cel puțin, au văzut un om pe motocicletă, cu cască și ochelari, iar martorii jurau că era Dillon. Cu o cască și ochelari poți să te deghizezi foarte bine, dar nimeni nu s-a sinchisit să ia în considerație punctul meu de vedere. În cele din urmă i-am găsit motocicleta. Era într-un șopron lângă port, dar nu l-am mai găsit pe Dillon.

— Individul cu motocicletă avea puşcă?

Bradley scutură din cap.

— Am găsit mai târziu puşca în pădure, şi i-am luat urma. Fusese furată cu câteva luni înainte de la Abe Boreman, bancherul din localitate. El şi patru alţi prieteni de-ai lui plecaseră la vânătoare. Îşi lăsaseră puştile şi tolbele în maşini când s-au dus să prânzească la hotel. Când s-au înapoiat la maşini, puşca dispăruse. Acum, Bradley privi spre mine: Hamilton Royce făcea parte din grup. A plecat de la restaurant în timpul mesei, ca să dea un telefon. Ar fi putut să se ducă la maşina lui Boreman, să-i ia puşca şi s-o ascundă în portbagajul lui. Gândeşte-te şi singur.

— Aşa că, ce-ai făcut?

— Am început să verific abilul doamnei Van Blake. I-am cerut paşaportul. Nu încăpea îndoială că plecase în Franţa în ziua declarată. Paşaportul o dovedea. Atât am reuşit să fac. Probabil că l-a chemat pe Doonan şi i-a spus că o sâcâi cu întrebările. Înainte de a apuca să aflu, eram scos la pensie şi pus pe liber. Nu l-au mai găsit pe Dillon şi nici cazul nu l-au mai rezolvat.

— Deci, crezi că doamna Van Blake l-a convins pe Royce să-i ucidă soţul. Am dreptate?

— Asta-i teoria mea şi continui s-o susţin.

— Dar n-ai nici o dovadă?

— Nu. Există însă motivul. Royce ar fi putut să fure puşca, dar asta nu-i decât o bănuială. Numai că bănuielile mele se dovedesc de obicei întemeiate.

— Ai vreo idee ce-ar fi putut să i se întâmple lui Dillon?

— Poţi să ghiceşti şi dumneata. Cred că zace pe fundul mării învelit în ciment, dar asta nu-i decât o presupunere.

— Ei, mulțumesc, domnule căpitan, pentru povestire. Cred că ai dreptate. Să mă bată Dumnezeu dacă-mi dau seama cum se leagă toate astea de cazul meu. Dacă aş putea măcar s-o leg pe Fay Benson de Van Blake. Să ne închipuim că, pe când doamna Van Blake se afla la Paris, Van Blake a adus-o pentru o noapte pe Fay. S-a mai întâmplat şi se va mai întâmpla. Poate că a asistat la crimă şi a şters-o. Asta poate fi motivul pentru care şi-a luat alt nume. Ucigaşul - amicul tău Royce - i-a dat de urmă în Welden şi i-a făcut de petrecanie. Nu spun că aşa s-au întâmplat lucrurile, dar o legătură de genul ăsta caut.

— Las-o baltă; îți pierzi timpul. Van Blake nu era genul. Scoate-ți asta din cap; te încurcă doar.

Am dat din umeri.

— Poate că ai dreptate. Ei, plec şi eu. Mai am încă multe lucruri de făcut. M-am ridicat în picioare. O să mai ținem legătura.

Mă conduse la uşa din față; înainte de a o deschide, stinse lumina.

— Ai grijă, fiule, mă preveni el. Dacă ai vreodată nevoie de o ascunzătoare bună, du-te la Sam Benn. Are un bar pe Maddox Street şi o să te primească dacă îi spui numele meu. S-ar putea să fii obligat s-o întinzi în mare viteză.

— Sper să nu fie nevoie, am spus şi am ieşit afară, în noaptea întunecoasă şi călduroasă.

2

Era încă devreme. N-avea nici un rost să mă întorc la hotel, unde polițiştii ar fi început să mă urmărească din nou. Am hotărât să mai rămân singur vreo câteva ore înainte de a merge la culcare.

Pe drumul de întoarcere spre centrul oraşului,

m-am hotărât că venise timpul să stau de vorbă cu doamna Van Blake, dacă era cumva de acord, lucru de care mă îndoiam. Timpul trecea repede şi n-aveam de gând să mai rămân mult în oraşul ăsta căptuşit cu pluş. Mai aveam însă de făcut o mulţime de cercetări.

Am găsit o cabină telefonică, am format numărul şi am aşteptat. După câteva clipe, am auzit o voce de bărbat:

— Aici reşedinţa doamnei Van Blake.

Probabil că era valetul şi, judecând după tonul profund şi melodios, probabil că era un valet englez de import.

— La telefon domnul Sladen din Welden, am spus. Vreau să vorbesc cu doamna Van Blake, dacă se poate.

— Vreţi să aşteptaţi puţin? spuse vocea şi pe urmă nu se mai auzi nimic.

Timpul rămase pe loc şi, tocmai când începusem să mă întreb dacă nu cumva mă uitase, Cornelia Van Blake răspunse la telefon.

— Da? spuse ea. Cine e?

— Numele meu e Sladen, am spus. Sunt scriitor. Aş putea să vă deranjez pentru o informaţie? Este în legătură cu fata pe care aţi întâlnit-o anul trecut la Paris.

Urmă o pauză. Aveam impresia că pot să-i aud respiraţia rapidă, dar poate că greşeam.

— O informaţie? Ce fată?

Vocea era rece, rigidă şi impersonală ca o salată îngheţată.

— Aş putea să vă văd? În douăzeci de minute aş fi la dumneavoastră.

— Nu cred... Se opri brusc de parcă îi venise pe neaşteptate un gând. Ştiu şi eu, cred că puteţi veni,

continuă ea. Dar nu pot să stau prea mult de vorbă cu dumneavoastră.

— Zece minute ajung. E-n ordine. Sosesc imediat, am spus şi, înainte de a putea să se răzgândească, am închis.

De ce îmi acorda o întrevedere? mă întrebam ieşind din cabină. Mă aşteptam să mi se închidă uşa în nas. Parcă era mult prea uşor.

Trecu un taxi şi i-am făcut semn să oprească.

— Vanstone, West Summit, i-am spus şi m-am suit în el.

În mai puţin de douăzeci de minute eram în faţa porţilor înalte de fier forjat care străjuiau casa. Un paznic în uniformă neagră şi cu şapcă cu cozoroc ieşi din ghereta lui, deschise jumătate din poartă şi veni până la taxi.

— Doamna Van Blake mă aşteaptă, i-am spus. Mă numesc Sladen.

— Aveţi vreo legitimaţie, domnule? mă întrebă el.

Nu prea zăream pe întuneric, dar vocea suna dură şi prudentă. I-am oferit permisul de conducere. Aprinse o lanternă, îl studie, dădu din cap şi mi-l înapoie.

— Vă mulţumesc.

Deschise cealaltă jumătate a porţii şi taxiul pătrunse înăuntru.

— E pentru prima dată când vin aici, spuse şoferul peste umăr. Cum mai trăiesc bogătaşii ăştia! Paznici, porţi, tot felul de chestii. Ei, da!

— Prefer să locuiesc la mine acasă, am spus, uitându-mă pe fereastra deschisă în întuneric.

Nu puteam vedea nimic, dar farurile maşinii prindeau în raza lor copaci, o mulţime de tufişuri şi arbuşti şi aleea albă acoperită cu nisip. Nu se vedeau bine nici grădinile, nici casa.

După vreo patru minute am ajuns la o porțiune ca o pistă de decolare, care ducea până la treptele casei. Portiera taxiului fu deschisă de un alt paznic în uniformă neagră, care apăru ca din pământ. I-am spus şoferului să mă aştepte, am dat din cap spre paznic şi am urcat treptele către intrarea principală.

Uşa era deschisă. Un bărbat înalt, în vârstă, cu ținuta unui valet de la Hollywood, aştepta în prag.

Lumina dulce din hol îi punea în valoare trăsăturile aristocratice. Era uscățiv şi părea de vreo 70 de ani. Arăta ca un bărbat de stat gata să ia masa cu un diplomat străin şi aducea cu el o atmosferă de săli de conac şi candelabre aprinse.

— Dacă sunteți amabil să mă urmați...

Şi vocea şi ținuta exprimau dezaprobarea. Mă conduse de-a lungul unui coridor spațios, printr-o uşă cu vitralii, în josul câtorva trepte, până într-un hol uriaş care ținea cât toată lungimea casei.

Erau suficiente divane şi fotolii pentru cincizeci de persoane, iar covorul persan cu arabescuri bogate, care acoperea toată podeaua, arăta că era vorba de camera unui milionar.

— Dacă vreți să aşteptați puțin până o anunț pe doamna Van Blake că ați sosit, spuse valetul de parcă citea din scenariul unei piese de succes. Se îndepărtă tăcut şi discret, ca un spirit încarnat.

Primul lucru care mi-a atras atenția după plecarea lui a fost o uriaşă pictură în ulei, atârnată deasupra căminului, reprezentând-o pe doamna Van Blake.

Stătea aşezată pe balustradă, privind spre grădina din depărtare, şi era îmbrăcată într-o rochie de vară verde pal. Asemănarea era izbitoare, iar detaliile peisajului fuseseră lucrate cu o minuțiozitate şi răbdare incredibile. Mi se părea ceva cunoscut în

stilul picturii şi, apropiindu-mă, am văzut în colțul din dreapta numele artistului Lennox Hartley.

M-am dat înapoi şi am examinat pictura cu mai multă atenție. Nu-mi închipuiam că Hartley putea să picteze atât de bine. Din schița lui Fay Benson trăsesem concluzia că era un desenator de coperți competent, dar tabloul îl arăta ca un pictor de înaltă clasă.

Prinsese sentimentul pe care-l încercasem când o zărisem prima oară pe Cornelia Van Blake. Deşi în portret arăta la fel de rece şi de distantă ca atunci, îndărătul măştii impersonale puteai ghici flacăra aprinsă pe care o simțisem şi eu. Pictura era vie şi irezistibilă.

În clipa aceea, am văzut-o lângă mine în carne şi oase. M-a făcut să tresar. Ajunsese la un pas de mine înainte s-o fi auzit măcar coborând scările şi traversând întinderea uriaşă de covor până la locul unde mă aflam.

— Domnul Sladen?

Purta o rochie de seară albă, decoltată, şi în jurul gâtului strălucea un magnific colier de smaralde. Arăta superb. Ochii mari şi verzi, care străluceau ca smaraldele de la gât, priveau drept într-ai mei, dându-mi fiori şi o senzație ciudată de stinghereală.

— Exact, am spus, şi, cum nu părea să mă recunoască, am hotărât să nu-i amintesc de *Mărul de Aur*. Sper să mă puteți ajuta, doamnă Van Blake. Sunteți foarte amabilă că m-ați primit.

Intră valetul cu o tavă cu băuturi pe care o puse pe masă.

— Nu vreți să luați loc? întrebă ea.

Îmi făcu semn cu mâna spre o canapea şi se aşeză şi ea alături. Valetul mă întrebă ce vreau să beau. Am cerut whisky cu sifon şi, în timp ce-l pre-

gătea, am rămas toţi tăcuţi. Doamnei Van Blake îi dădu brandy într-un bol de cristal şi pe urmă ieşi.

—Ce doriţi? întrebă ea de îndată ce uşa se închise în urma valetului.

—Sunt scriitor de cărţi poliţiste, am spus, conştient de ostilitatea ei. Mă interesează tot ce a făcut Joan Nichols. După câte ştiu, aţi întâlnit-o la Paris anul trecut?

Privi spre paharul de brandy, cu un chip fără expresie, pe urmă îşi ridică privirea spre mine, la fel de inexpresivă.

—Întâlnesc mulţi oameni. Nu-mi amintesc de nimeni cu numele de Joan Nichols. Sunteţi sigur că nu e vorba de o greşeală?

—Aţi fost anul trecut la Paris în august, doamnă Van Blake?

—Da.

—Joan Nichols era dansatoare şi era angajată la Paris pe vremea aceea. Ştiu că de câteva ori a luat masa cu dumneavoastră la hotelul unde stăteaţi.

Se încruntă şi se mişcă nerăbdătoare.

—Tot ce e posibil. Numai că nu-mi amintesc, spuse ea, ridicând nervoasă din umeri. De unde ştiţi toate astea?

Nu eram sigur dacă într-adevăr nu-şi amintea sau dacă minţea. Aveam impresia că în spatele măştii inexpresive se ascundea tensiunea, dar s-ar fi putut să fie doar o impresie.

—Domnişoara Nichols a povestit prietenelor ei că a luat masa cu dumneavoastră, am spus, dar asta nu are nici o importanţă. Nu vreau să vă mai plictisesc cu povestea mea. Speram să vă amintiţi, dar bineînţeles că întâlniţi foarte mulţi oameni. Pot să verific uşor la hotelul din Paris.

Brusc, câţiva stropi de brandy săriră din pahar

şi-i pătară puţin rochia. N-am văzut-o tresărind, dar stropii de brandy o dăduseră de gol. Mă privi.

—Doar n-aveţi de gând să bateţi atâta drum până la Paris, ca să aflaţi dacă a luat masa cu mine sau nu? spuse ea, uitându-se fix.

—Metoda revistei la care lucrez este să se verifice fiecare amănunt înainte de a-l tipări. Speram să vă amintiţi de fată şi să mă scutiţi de un drum până la Paris, dar, cum nu vă amintiţi, va trebui să plec acolo.

—Extraordinar! Dar de ce este atât de important?

—Încerc să completez portretul fetei. Se pare că avea talentul de a se împrieteni cu oamenii bogaţi. N-am nici o dovadă a acestui fapt. Prietenele ei mi-au spus că se lăuda că vă cunoaşte şi că a luat masa cu dumneavoastră. Şi asta e ceva, doamnă Van Blake. La urma urmelor, nu era decât o dansatoare obişnuită, iar ca să devină prietenă cu dumneavoastră, trebuie să fi avut mult talent. Pe de altă parte, poate că a minţit. Dacă mă duc la Paris, aş putea să aflu şi despre alte persoane bogate pe care le-a cunoscut.

—Aş vrea să vă ajut, spuse ea, trecându-şi degetele delicate peste frunte. Să mă gândesc puţin. Parcă, parcă am întâlnit o fată. Era destul de drăguţă, dacă este vorba cumva de ea. Da, cred că mi-o amintesc.

—Aţi întâlnit-o, deci?

—Presupun că da. Nu-mi amintesc numele, dar eu nu reţin numele oamenilor în general. Bău puţin brandy înainte de a continua. Da, acum sunt sigură că am cunoscut-o. Nu-mi amintesc cum. Eram singură la Paris, îmi aşteptam soţul. Aş putea să spun că fata mă amuza, îmi amintesc vag că m-a rugat să luăm masa împreună.

Juca teatru, dar nu destul de bine ca să mă pros-

tească pe mine. Îşi amintise de Joan Nichols îndată ce-i rostisem numele. Eram sigur. De ce oare trucul cu plecatul meu la Paris o făcuse să dea cărţile pe faţă imediat?

—La ce hotel aţi stat, doamnă Van Blake?

Ridică privirea şi, o clipă, ochii avură o expresie de furie şi prudenţă.

—Am stat la George V.

—Nu vă amintiţi cum s-a împrietenit fata asta cu dumneavoastră?

—Nu. Poate că ne-am întâlnit în vreun magazin. Cred că aşa s-a întâmplat. (Aproape că puteam s-o aud cum gândeşte.) Da, fără îndoială, îmi amintesc acum. Nu vorbea franţuzeşte prea bine şi nu se descurca cu vânzătoarea. I-am dat o mână de ajutor. Da, aşa a fost.

Mă convinsesem că minte şi mă chinuiam să-mi păstrez masca de pe figură.

—O simpatizaţi?

—Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă ea cu ochii scăpărători. Probabil că mi-a plăcut dacă am invitat-o la masă, domnule Sladen. Abia dacă mi-o mai amintesc. Cunosc atâta lume. Dacă nu mai aveţi altceva să mă întrebaţi...

Se ridică în picioare şi mă privi. M-am ridicat şi eu.

—Cred că asta a fost tot. A fost pur şi simplu o verificare. Vă mulţumesc că m-aţi primit.

—Dar de ce vă interesează fata asta? Parcă spuneaţi că scrieţi romane poliţiste. A dat de vreun necaz?

—Nu mai are nici unul, e moartă. A fost ucisă anul trecut la 20 august, la câteva zile după ce s-a întors de la Paris. Cei de la poliţie mi-au spus că era o şantajistă, am spus urmărind-o atent, dar ea nu clipi.

— Înţeleg. Asta dovedeşte cât de atent trebuie să fii când faci cunoştinţă cu un om străin.

— Aşa este, am spus, în timp ce ea se îndrepta spre cordonul soneriei de pe perete şi apoi am continuat: Aveţi un tablou foarte frumos. Nu mi-aş fi închipuit că Lennox Hartley poate să picteze atât de frumos.

Pentru un motiv ştiut numai de ea, această remarcă întâmplătoare o surprinse. Se întoarse brusc şi ochii i se aspriră ca smaraldele de la gât.

— Îl cunoaşteţi pe domnul Hartley? întrebă ea şi am văzut cum i se încleştează mâinile.

— Am stat de vorbă cu el. Nu pot să spun că-l cunosc. În meseria mea stau de vorbă cu multe persoane.

— Da, presupun că da. Ei, noapte bună, domnule Sladen. Jameson o să vă conducă până afară, şi zicând asta se îndreptă din nou spre sonerie.

Atunci mi-a venit o idee. În timp ce ea trăgea de cordonul soneriei, am acţionat fără să mă mai gândesc.

— Era cât pe ce să uit, am spus, şi am scos portofelul. Am aici fotografia lui Joan Nichols. Poate reuşiţi s-o identificaţi.

Am scos fotografia lui Fay Benson din portofel şi i-am întins-o. A luat-o şi s-a îndreptat spre lumină, întorcându-se cu spatele la mine.

Deşi nu puteam să-i văd faţa, reacţia ei m-a uimit. Dacă i-aş fi pus un păianjen în palmă, nu cred că ar fi reacţionat mai violent. Scăpă fotografia şi am văzut-o cum se cutremură. O clipă rămase nemişcată, pe urmă cu un uriaş efort de voinţă îşi adună puterile, se aplecă repede şi ridică fotografia. Se întoarse şi mi-o întinse.

Avea chipul alb ca porţelanul. Nu mai arăta

atât de frumoasă, era îmbătrânită, iar expresia din priviri nu era plăcută de văzut.

—Nu o recunosc, spuse, şi cuvintele ieşiră cu greu de pe buzele fără viaţă. Toate dansatoarele astea seamănă între ele. Noapte bună, domnule Sladen.

Se întoarse şi ieşi din cameră, puţin nesigură, dar cu capul sus. Lăsase uşa larg deschisă.

Am rămas acolo un minut întreg, simţind cum mă străbate un suflu de victorie. Prinsesem un fir! Eram sigur! O cunoştea pe Fay Benson. Într-un fel sau altul, exista o legătură între ea şi Fay, şi nu între Fay şi soţul ei, cum îmi închipuisem.

Înainte de a începe să mă întreb ce era la mijloc, intră valetul, care mă escortă până la taxiul de afară.

3

În taxi plutea un miros uşor dar persistent lăsat de sute de alţi clienţi care fuseseră duşi la destinaţii necunoscute şi abandonaseră în maşină un strat subţire al prezenţei lor, atât cât să mă întovărăşească în drumul înapoi la Beach Hotel.

Stăteam într-un colţ, cu o ţigară între degete, şi mă gândeam la descoperirea mea.

Piesele disparate se ordonau, încă nu-mi spuneau nimic, dar aveam senzaţia că în curând îmi vor spune.

Pentru cine ştie ce motiv, Hamilton Royce şi Fay Benson părăsiseră Tampa City şi plecaseră la Welden. Acolo cineva îl angajase pe Hank Flemming s-o răpească şi s-o ucidă pe Fay, iar Royce se întorsese la Tampa City în ziua în care ea murise. Îmi plăcea să-l identific cu omul care-l angajase pe Flemming s-o ucidă pe Fay, dar până nu aflam de ce

fusese ucisă, nu puteam să pornesc nici o acțiune împotriva lui.

Pe urmă, brusc, ca din pământ, Cornelia își face apariția în tragedia asta, fără motiv până în prezent. După ex-căpitanul de poliție Bradley, ea era suspecta numărul 1 în asasinarea lui Van Blake. Dacă-și ucisese soțul, chiar printr-un intermediar, era o sursă sigură de șantaj. Luase de două ori masa la Paris în compania unei dansatoare fără succes, dansatoare care se dovedise până la urmă a fi fost șantajistă. Șantajul putea fi singurul motiv pentru care Cornelia se întâlnise cu Joan Nichols de două ori; cel puțin așa mi se părea mie. Să fie aceasta o explicație pentru care ezitase să recunoască faptul că o cunoștea pe fată? Și pentru ce era atât de neliniștită să nu mă duc la Paris să mai răscolesc și alte lucruri? Dar unde era locul lui Fay Benson? De ce fotografia ei acționase ca degetul înghețat al unei stafii pe conștiința Corneliei? Oamenii nu-și arată frica așa cum a făcut-o ea, dacă nu au un motiv foarte puternic.

Dorisem să găsesc o legătură între Fay Benson și familia Van Blake și o găsisem. Acum că o aveam, ce urma să fac cu ea? Eram în criză de timp. Nu puteam continua investigațiile cu un regiment de polițiști pe urmele mele.

Încă mai meditam la problema mea, când taxiul trase în față la Beach Hotel. Am plătit șoferul, am urcat scările și am intrat în hol.

Ceasul de deasupra recepției arăta 12 și 20. Nici urmă de polițistul îndesat care stătuse în scaunul de răchită când plecasem. Funcționarul de la recepție îmi întinse cheia. Se uită absent și indiferent pe lângă mine, de parcă nu plătisem hotelul de peste șase luni. Pe când traversam holul spre lift, detectivul hotelului se materializă de după un stâlp.

—Au plecat sau mă aşteaptă în cameră? l-am întrebat din colţul buzelor.

—Au plecat. Au pus un microfon la telefon. Hotelul ăsta e cunoscut. Presupun că mâine vrei să te muţi.

—Să nu spui că vrei camera mea?

—Nu eu, directorul.

—Bine, mă mut mâine.

Am urcat cu liftul, am descuiat uşa şi am aprins lumina. Eram cam nervos şi nu m-aş fi mirat să găsesc vreo câţiva poliţişti duri aşteptându-mă, dar camera era goală.

Am închis uşa, m-am dus la sticla de Scotch şi mi-am turnat, de vreo două degete. Am luat paharul cu mine şi m-am aşezat în fotoliu. N-avea rost să caut alt hotel. Nu mi se va da voie să stau. Mă încolţiseră. Eram dat afară din oraş, fără putinţă de a riposta. Dacă forţam nota, dădeam de bucluc. Amintirea metodelor de convingere ale sergentului Lassiter îmi dădea senzaţia de singurătate. Tare aş fi vrut să-l fi avut pe Bernie alături, ca să mă mai încurajeze puţin.

Am rămas câtva timp întorcând pe toate feţele situaţia în care mă găseam şi mai sorbeam din când în când din pahar. În cele din urmă, m-am hotărât să plec din oraş dimineaţa şi să mă furişez înapoi pe întuneric. Bradley îmi spusese că Sam Benn mă poate adăposti dacă vreau să rămân în oraş fără să se ştie, şi ăsta mi se părea lucrul cel mai bun. Nu puteam să ajung la nici un rezultat dacă acţionam pe faţă. De acum înainte va trebui să-mi continui cercetările prin metode mult mai complicate.

Zbârnâitul neaşteptat al telefonului mă făcu să tresar atât de tare, încât mi s-a clătinat paharul în mână. M-am întins după receptor.

—Sladen la telefon.

—Acolo mi-erai, spuse o voce pe care am recunoscut-o. Suzy mi-a dat numărul dumitale de telefon. Dacă n-ai nimic mai bun de făcut, vino să bem ceva. Am o teorie care ar putea să te intereseze.

Mi-am imaginat imediat un poliţist cu chipul încordat, străduindu-se să prindă fiecare cuvânt, şi am spus cu glas tăios:

—Nu-ţi spune numele şi nu mai adăuga nici un cuvânt. Vin imediat.

—Dar de ce eşti atât de agitat? întrebă Lennox Hartley, uşor interesat. Ne ascultă cineva?

—Tot ce e posibil. Vin imediat, am spus şi am închis.

În timp ce traversam holul de la intrare, mă întrebam de ce mă sunase la ora aceea. Aveam de mers nu glumă până la Cannon Avenue. Am hotărât să iau Buickul. Dacă poliţia pornea pe urmele mele, mi-ar fi fost mai uşor să scap de ei la volan.

Garajul era în spatele hotelului. O singură lumină atârnată de grinzi arunca un cerc gălbui, înconjurat de umbre şi întuneric. Paznicul ieşi din birou ursuz, cu ochii lipiţi de somn. Mi-a spus unde-mi pot găsi Buickul, pe urmă se întoarse să moţăie în continuare. Am scos maşina din garaj fără să întâlnesc pe cineva şi am pornit pe faleză. Am condus vreo jumătate de milă, fără să slăbesc din ochi oglinda retrovizoare. Nu se vedea nici un far în urma mea. Am ieşit de pe şosea şi am intrat în oraş.

Nu era circulaţie mare. Câteva cluburi de noapte, un cinematograf non-stop şi mai multe cafenele mai dădeau semne de viaţă.

Ceasul de la bord arăta ora unu şi zece. Am condus la întâmplare pe străzi lăturalnice, până m-am convins că nu mă urmăreşte nici o maşină, pe

urmă am luat-o spre Cannon Avenue.

În timp ce înaintam de-a lungul şoselei liniştite, luminile din locuinţele pe lângă care treceam îmi arătau că viaţa de noapte în Tampa City se petrecea acasă. Majoritatea caselor aveau maşini parcate în faţă, iar aerul nopţii era plin de sunetele muzicii de dans izvorâte din radiouri suprasolicitate.

Am ajuns la capătul şoselei, am întors, am condus încet înapoi, trecând de vila elveţiană a lui Hartley. La ferestre nu se vedea nici o lumină, dar asta nu însemna nimic. În cele două ocazii când fusesem în holul său uriaş, observasem că draperiile de la ferestre erau grele şi groase.

Am oprit Buickul în spatele unui Packard decapotabil, parcat în faţa casei de lângă cea a lui Hartley. Am coborât din maşină, m-am îndreptat spre poartă, am deschis-o şi am pornit pe cărare. Când am ajuns la uşa din faţă, m-am oprit şi am privit în grădina întunecoasă. Singurele sunete pe care le auzeam veneau de la aparatele de radio din depărtare, de pe şosea. Am ridicat capul de urs şi am ciocănit. Am simţit că uşa se mişcă. Am împins şi uşa s-a deschis. Înăuntru era întuneric şi linişte completă. Sprijinindu-mă de uşă, am ciocănit din nou. Nu se întâmplă nimic. Întunericul se mişca spre mine. M-am aplecat, ascultând atent. Brusc, nu mă mai simţeam în largul meu.

—E cineva acasă? am întrebat şi, înaintând, am început să mă scotocesc prin buzunare după brichetă.

Ticăitul ritmic al unui ceasornic din apropiere era singurul sunet pe care-l puteam distinge. Am scos bricheta şi am aprins-o. Flăcăruia galbenă lumină un comutator lângă uşă, aşa că l-am învârtit.

Am închis uşa din faţă, am traversat coridorul

şi m-am uitat în holul întunecat. Bâjbâind după comutator, am auzit un sunet care m-a făcut să mă întorc brusc: târşâitul unor paşi înceţi care se auzeau de sus, făcând să mi se zbârlească părul în cap şi să-mi stea inima în loc.

— Tu eşti, Hartley? am spus, intrând în conul de lumină şi privind în sus. Vocea era ceva mai acceptabilă decât un croncănit răguşit.

Singurul răspuns a fost sunetul paşilor târşâiţi, pe urmă am văzut o siluetă pirpirie ieşind din întuneric şi rămânând nemişcată în capul scărilor. Era servitorul filipinez al lui Hartley. Mâna îi era încleştată de balustradă. Un firicel de sânge roşu aprins îi şiroia pe bărbie din colţul buzelor. În stânga hainei albe, pe piept, avea o pată de sânge de mărimea pumnului meu.

M-am holbat la el, cu gura uscată.

Chipul mic şi galben s-a încordat, picioarele i s-au înmuiat, s-a îndoit de genunchi şi mâna i-a alunecat de pe balustradă.

Pe urmă s-a prăbuşit. A atins scara cu umărul şi a alunecat pe spate până la picioarele mele.

Nu trebuia să-l ating ca să ştiu că era mort.

CAPITOLUL XI

1

Afară, în apropiere, se auzi trântindu-se portiera unei maşini şi apoi motorul porni. Un bărbat vorbea tare:

— A fost o seară splendidă. Nu m-am mai distrat aşa de bine de ani de zile.

M-am uitat la chipul mort al filipinezului. Pen-

tru el nu fusese o seară splendidă, îmi trecu prin minte, conştient că aveam cămaşa udă şi rece în spinare.

Maşina porni; zgomotul motorului răsună în depărtare, iar tăcerea coborî din nou asupra casei tăcute şi întunecoase.

Nu puteam face nimic pentru filipinez, aşa că am plecat de lângă el. Gândul îmi zbură la Lennox Hartley: şi el fusese împuşcat? Am străbătut coridorul spre hol, m-am întins după comutator şi l-am răsucit.

O clipă am avut impresia că nu era nimeni în camera uriaşă, pe urmă am zărit un picior într-o sanda elegantă din piele de căprioară, ieşind în spatele unuia dintre divane.

Am ocolit divanul. Lennox Hartley zăcea pe burtă, cu degetele încleştate în ciucurii covorului, cu o pată mică de sânge pe halatul de mătase galbenă cu care era îmbrăcat; o pată în mijlocul spatelui.

M-am aplecat şi i-am atins o mână. Mai era cald încă. Degetele mi-au alunecat pe vena gâtului – pulsul nu-i mai bătea. Nu murise de mai mult de zece minute.

Prima mea reacţie a fost să ies cât mai repede din această casă a morţii. Dacă mă găsea aici poliţia, n-aş fi putut să mă dezvinovăţesc în nici un fel. Ridicându-mă, am zărit uşile dulapului în care Hartley ţinea dosarele cu schiţe date în lături. Unul din dosare era trântit deschis pe covor; câteva schiţe erau împrăştiate. În stânga dulapului era un mic seif în perete, în broască o cheie, iar uşa era pe jumătate deschisă.

M-am dus la seif şi m-am uitat înăuntru. Un pachet gros de bancnote de câte 50 de dolari legate cu o fâşie albă era aşezat peste un teanc de hârtii. Am

scos pachetul de bani ca să mă uit la hârtii.

—Nici o mişcare! spuse sergentul Lassiter din pragul uşii.

Am rămas nemişcat, cu teancul de bancnote în mâna dreaptă, adus de umeri, cu inima bătând să-mi spargă coşul pieptului.

—Aşa! Întoarce-te şi nu fă nici o mişcare.

M-am întors foarte încet.

Lassiter stătea în pragul holului, cu un revolver de calibru 38, special de poliţie, acoperit aproape tot de mâna sa uriaşă. Cele două ţevi negre erau îndreptate spre pieptul meu.

Mă fixa cu privirea şi eu la rândul meu îl fixam. Ochii mici şi cruzi se deschiseră puţin când mă recunoscu, iar buzele subţiri îi dezveliră dinţii într-un rânjet de lup.

—Bună, iscoado! spuse el. Chiar că ai găsit material de scris de data asta. Înainta încet în hol, cu pistolul îndreptat spre mine. Două crime şi o spargere; frumuşică treabă.

Mă blestemam în sinea mea că atinsesem banii. Am desfăcut mâna şi teancul de bancnote căzu cu o bufnitură pe covor. Mă găseam în cea mai urâtă încurcătură şi ştiam că n-aveam cum s-o scot la capăt.

—Ştiu că totul e în defavoarea mea, am spus încercând să mă stăpânesc ca să nu-mi tremure vocea, dar nu i-am ucis eu. Hartley mi-a telefonat la hotel. Voia să mă vadă. Am venit aici şi l-am găsit mort.

—Zău! Ştiu că ţi-a telefonat. Am verificat numărul şi am venit să văd ce-ai pus la cale, spuse Lassiter rânjind. Se pare că n-am avut o idee proastă. Unde ţi-e arma?

—N-am nici o armă. Nu l-am împuşcat eu!

—Cine o să te creadă? spuse Lassiter. Asta e cea

mai uşoară arestare pe care am făcut-o. Treci cu spatele la perete!

M-am supus, cu mâinile în sus. Lassiter se duse la telefon, se aplecă peste el fără să-şi ia ochii de la mine şi ridică receptorul cu stânga.

— Dă-mi secţia de poliţie, spuse el repede.

Am simţit că vârful pantofului atingea o priză electrică în perete. Fără să-mi iau ochii de la el, am ridicat cu grijă călcâiul drept până ce s-a sprijinit de marginea de sus a prizei.

— La telefon Lassiter, mârâi sergentul în receptor. Trimite repede o maşină pe Cannon Avenue la nr. 246. Spune-i locotenentului că am aici un tip care l-a împuşcat adineauri pe Lannox Hartley şi pe servitorul lui. L-am prins asupra faptului.

M-am proptit cu toată greutatea în priză. Am simţit-o cum sare din perete. I-am dat un şut rapid; scăpără o scânteie şi brusc luminile se stinseră.

M-am ghemuit în patru labe când pistolul lui Lassiter răpăi de zdrăngăniră ferestrele. În clipa în care glonţul se înfipse în perete în locul unde stătusem eu, tencuiala începu să-mi curgă în cap.

Din fericire se stinseseră şi luminile de pe coridor. Bezna deasă îmi dădu o scurtă senzaţie de siguranţă, dar Lassiter trase din nou, la întâmplare. Glonţul aproape că-mi făcu o cărare prin păr.

M-am trântit într-o parte, unde ştiam că se află un divan. Mă aflam în spatele lui când sergentul trase din nou. Flacăra pistolului îmi arătă că era chiar lângă mine. M-am ridicat şi am lovit în direcţia unde mi-am închipuit că trebuie să-i fie capul. Nu lovisem rău. Pumnul meu îl atinse în ureche şi-l zdruncină puţin. M-am lăsat din nou în patru labe când a tras. Glonţul sparse ţăndări una din ferestrele mari.

M-am trântit într-o parte, tot în patru labe, cu

respirația șuierată printre dinții încleștați. L-am auzit cum bâjbâie spre ușă. Încet, cu mâinile întinse ca să evit obstacolele, m-am îndreptat spre fereastră.

În depărtare se auzea sunetul slab al unei sirene de poliție, care creștea în intensitate pe măsură ce mașina de patrulare înainta spre locul unde mă aflam.

Probabil că mâinile mele nesigure trecuseră peste o măsuță mai joasă. Am izbit-o cu genunchiul și am răsturnat-o cu un bufnet pe covor. Am sărit nebunește în stânga, lovindu-mă de un scaun și trântindu-l.

Lassiter trase, iar glonțul șfichiui aerul din apropierea mea; pe urmă l-am auzit cum înainta orbecăind, înjurând demențial. Sărise pe mine înainte să-l pot evita.

Mâna lui stângă îmi înșfăcă mâneca. M-am smucit în lături, am pășit oblic și m-am încordat tot ca să-l pocnesc. Pumnul meu îi răzui falca în aceeași clipă în care își descărcă arma. Flacăra glonțului îmi pârli fața și mă băgă în toți sperieții. Dar pumnul meu îl făcu să dea înapoi clătinându-se. Probabil că se împiedicase de un fotoliu, pentru că se prăbuși peste el cu un trosnet care zgâlțâi camera.

M-am repezit spre fereastră, am tras draperiile și am lăsat să intre lumina lunii.

Farurile unei mașini în viteză străpungeau întunericul drumului cu două raze de lumină de două degete grosime. Se auzea acum urletul sirenei poliției și am putut distinge becul roșu de pe capota mașinii care se apropia.

Mi-am proptit piciorul pe fereastră și am împins în jos cioburile.

Mașina poliției se opri cu scrâșnet de cauciucuri chinuite. Doi polițiști se năpustiră din ea cu armele în mâini, lăsând portierele deschise. Unul dintre ei

sări peste poartă şi alergă pe cărare.

Îl auzeam pe Lassiter cum înjură, încercând să se descotorosească de scaun. Mă gândisem să fug pe fereastră în grădină, dar acum era prea târziu. Poliţistul de pe cărare m-ar fi zărit cu siguranţă sărind. Am păşit înapoi şi m-am vârât după draperii.

Am rămas nemişcat, cu inima bătându-mi ca un ciocan, aşteptând. Lassiter veni bâjbâind spre fereastră şi se aplecă în afară. Era atât de aproape de mine, că-i puteam simţi mirosul de tutun stătut din haine.

— Pe-aici a luat-o! zbieră el. N-a putut ajunge departe.

Pe urmă, spre marea mea uşurare, îşi zvârli unul din picioarele-i uriaşe peste pervaz şi sări în grădină.

— Nu-l văd, domnule sergent, strigă unul dintre poliţişti.

N-am aşteptat să aud înjurăturile lui Lassiter. Mişcându-mă iute, m-am îndreptat în întuneric spre hol. Am orbecăit până sus la etaj, pe scări, pe urmă m-am oprit să ascult.

În noapte se auzeau mai multe sirene. Alte maşini scrâşniră frânând în faţa casei. Puteam să aud vocea de taur a lui Lassiter, dar nu distingeam ce spune. Am scăpărat bricheta. În faţa scărilor era o uşă. Am traversat culoarul, am apăsat pe clanţă şi am intrat în dormitorul lui Hartley. Draperiile erau trase. Am închis uşa şi am răsucit comutatorul. Se aprinse lumina.

Pe covorul alb erau pete de sânge. Un automat de calibru 38 era trântit pe cuvertura albastră de pe pat. Sângele îmi spunea că aici fusese împuşcat filipinezul, iar pistolul de pe pat era arma crimei. Mi-am scos batista, am aruncat-o pe pistol, l-am ridicat şi am mirosit ţeava. Mirosea a praf de puşcă explodat. Am simţit nevoia să am o armă, aşa că

mi-am îndesat-o în buzunarul de la şold. Pe urmă am stins lumina, am tras draperia şi am privit jos în grădină. Lumina lunii albea pajiştea tunsă mărunt. Trei poliţişti cu armele în mâini mergeau cu precauţie în şir pe lângă casă. Nu era chip să scap pe acolo. Pe urmă am auzit uşa din faţă izbindu-se şi în hol răsunară paşi.

Am mers în vârful picioarelor până la uşă şi am crăpat-o puţin.

—Ia faceţi lumină aici, mârâi cineva.

Am văzut conurile de lumină ale câtorva lanterne străpungând întunericul de jos. Urmă o pauză scurtă, pe urmă se aprinseră luminile.

Un bărbat scund şi îndesat, cu faţa stacojie, cu o pălărie de fetru neagră îndesată pe cap, stătea aplecat deasupra filipinezului mort. Lassiter era lângă uşa din faţă; chipul brutal strălucea de transpiraţie.

—Eşti sigur că a sărit pe fereastră? întrebă bărbatul cel scund, fără să se uite la Lassiter.

—Da, l-am văzut. Nu putea să ajungă departe, mârâi Lassiter. A dat cu piciorul într-o priză de perete şi a scurtcircuitat lumina, domnule locotenent.

Mi-am dat seama atunci că omuleţul îndesat era locotenentul Joe Carson, de care-mi pomenise ex-căpitanul de poliţie Bradley.

—Grozav o să-i placă asta şefului, spuse Carson. Dacă nu-l prindem pe individ, te-ntorci la patrulare pe străzi.

Se vedea că Lassiter nu mai era în apele lui.

—Punem noi mâna pe el, spuse printre dinţi.

—De ce nu ţi-ai luat nişte oameni cu tine, deşteptule? întrebă Carson, îndepărtându-se de filipinez.

—De unde să ştiu că o să înceapă un bâlci ca ăsta? mârâi Lassiter. Mă duceam acasă. Când mi-au

spus că a plecat spre Hartley, m-am gândit că ar fi bine să trec ca să văd ce mai pune la cale. L-am prins tocmai când prăda seiful.

—Şi atunci i-ai dat drumul, spuse Carson şi coborî în salon.

Lassiter mormăi ceva, scoase o batistă jegoasă şi se şterse pe faţă, pe urmă îl urmă pe locotenent în cameră. Doi poliţişti cu arma în mână urcară scările şi se proptiră la uşa din faţă.

Alte sirene se tânguiau pe afară. O maşină trase la scară, se auzi o portieră trântindu-se şi trei oameni apărură în hol. Poliţiştii de la uşă înţepeniră în poziţia de drepţi şi îl salutară pe cel mai înalt dintre cei trei - am bănuit că era căpitanul de poliţie Mathis.

Carson veni din cameră.

—Nu l-am găsit încă, spuse către bărbatul înalt. Toate drumurile sunt păzite. Şi-a lăsat maşina aici. Se numeşte Chet Sladen şi scrie pentru *Cronica crimelor.*

Mathis, cu faţa uscăţivă şi o mustaţă neagră în contrast ciudat cu părul alb ca de cretă, îşi scoase un pachet de ţigări şi-şi puse una între buzele subţiri.

—*Cronica crimelor?* repetă el. Eşti sigur?

—Am citit şi eu câte ceva din ce-a scris individul.

—Trebuie să fim atenţi, Carson. Pârlita aia de revistă are mare influenţă. De ce l-ar fi ucis pe Hartley?

—Întreabă-mă să te-ntreb! zise Carson, dând din umeri. Lassiter l-a prins când lua bani din seif.

—Nu-mi vine să cred.

În clipa aceea se apropie Lassiter.

—L-am văzut cu ochii mei, domnule căpitan. Mai mult ca sigur că îşi băga nasul în asasinarea lui Van Blake. Poate Hartley l-a surprins căutând ceva în seif şi Sladen şi-a pierdut cumpătul şi l-a împuşcat.

—Ce te face să crezi că îşi băga nasul în asasinarea lui Van Blake? întrebă Mathis cu voce tăioasă.

—A vizitat-o pe doamna Van Blake astă-seară. A stat de vorbă cu Bradley, spuse Carson. A trecut pe la clubul *Mărul de Aur*.

—Mai bine îmi faceţi un raport detailat, spuse Mathis. Procurorul o să vrea să ştie toate astea.

—Da, domnule căpitan, aprobă Carson.

Mathis făcu stânga-mprejur şi se duse la uşa din faţă. Privi înapoi peste umăr.

—Să puneţi mâna pe Sladen sau daţi de dracu', spuse el şi coborî scările în strada întunecată.

—Cât îl aşteptăm pe doctor, vorbi Lassiter, mă duc să mă uit pe sus. Tipul n-avea armă. Poate a lăsat-o într-una din camerele de la etaj.

Carson mormăi ceva şi coborî înapoi în cameră. M-am înapoiat repede în dormitorul lui Hartley, în timp ce paşii lui Lassiter se auzeau urcând scările.

2

Cu spatele la perete, ascuns de draperii, aşteptam.

Lassiter tropăi greoi pe coridor şi intră în camera alăturată. Rămase acolo câteva minute, pe urmă l-am auzit ieşind şi intrând în altă cameră.

Eram într-o stare de nervi cumplită. De unde stăteam se vedea în grădină. Cei trei poliţişti umblau de colo-colo, aşa că pe acolo nu puteam scăpa. Singura speranţă era ca Lassiter să se convingă că nu mai eram în casă. Speram să nu caute prea atent.

Uşa fu dată de perete şi l-am auzit intrând. Se aprinse lumina, Lassiter mormăi ceva şi ieşi, lăsând uşa deschisă.

—Hei, domnule locotenent! Vreți să urcați? Strigă el.

Am dat draperia deoparte. Stătea aplecat peste balustradă cu spatele la mine. Dar chiar în clipa aceea se întoarse, aşa că am lăsat iute draperia la locul ei. Imediat l-am auzit pe Carson urcând.

—Aici l-a împuşcat pe servilor, zise Lassiter. E sânge pe covor. Şi acolo, ucigaşul a pus arma pe pat - se vede urma.

—Mai bine trimite-l pe Maxwelle aici pentru amprente, spuse Carson. Eu mă întorc la secție. Vreau să fiu sigur că Sladen nu ne scapă printre degete. Stai pe-aici până te chem.

Cei doi ieşiră din cameră, lăsând uşa deschisă. I-am urmărit cum coborau scările, pe urmă am ieşit din ascunzătoare, am străbătut într-o clipă camera, am deschis o uşă la celălalt capăt al coridorului şi am intrat într-un dormitor pentru oaspeți. Am închis uşa, am orbecăit până la fereastra fără draperii şi m-am uitat în jos. Pe stradă erau postate trei maşini ale poliției şi o ambulanță. Se strânseseră o mulțime de oameni, unii chiar în haine de seară, dar stăteau pe trotuarul celălalt. Patru sau cinci polițişti, cu spatele la mulțime, priveau în sus spre casă.

Nu se putea coborî pe burlan spre grădină cu atâția privitori, aşa că m-am înapoiat la uşă, am crăpat-o puțin şi am aşteptat.

Lassiter şi un tip în civil urcară scările şi intrară în dormitorul lui Hartley.

—Ia toate amprentele pe care le găseşti, spuse Lassiter. În celelalte camere n-a intrat nimeni. Trebuie să vorbesc cu ziariştii. E nevoie să facem ceva, Max.

Celălalt mormăi ceva şi Lassiter coborî din nou scările. Am aşteptat în întuneric mai bine de o jumă-

tate de oră, pe urmă Lassiter urcă din nou şi intră în dormitorul lui Hartley.

— Am terminat, spuse cel cu amprentele. N-am găsit decât amprentele lui Hartley şi ale servitorului.

— Bine, e-n regulă. Carson ne cheamă la secţie, spuse Lassiter. Încă nu l-au găsit pe Sladen. (I se simţea îngrijorarea în voce.) Din oraş nu poate să iasă. Locotenentul vrea un raport scris astă-seară - ce ghinion! Las câţiva oameni aici. O să ne întoarcem mâine la lumina zilei.

Coborâră scările împreună. M-am furişat pe coridor şi m-am uitat în hol.

Cadavrul filipinezului fusese luat. Lassiter şi trei tipi în civil stăteau în grup lângă uşa din faţă. Lassiter îi spunea poliţistului solid care tocmai se întorsese de pe stradă:

— Bine, Gesserter. Mă întorc pe la nouă. Stai pe-aici şi cască bine ochii. Încuie după noi şi nu lăsa pe nimeni să intre. Webb patrulează pe-afară. I-am atras atenţia să nu-i lase pe ziarişti să se apropie, dar ticăloşii ăştia sunt atât de şmecheri, că s-ar putea să încerce să intre când el se află în spate. Nimeni nu intră aici până nu mă întorc. Ai priceput?

— Da, domnule sergent.

— Dacă prind pe cineva înăuntru, o să mă ţii minte, mârâi Lassiter, şi coborî scările, urmat de ceilalţi trei poliţişti.

Gesserter închise uşa din faţă şi o încuie. Se vedea că e cu urechile la pândă. Când zgomotul maşinilor poliţiei se stinse, îşi dădu şapca pe spate, scoase un pachet de ţigări şi începu să se plimbe prin hol. După câteva minute, urcă până la mine muzică de dans de la un post cu oră de emisie târzie.

M-am înapoiat în dormitorul lui Hartley, am bâjbâit până la fereastră şi m-am uitat în grădină.

Un polițist patrula încet de-a lungul aleii pavate care ducea de la terasă la pajiște.

M-am dus în celălalt dormitor și am privit în stradă. Oamenii plecaseră pe la casele lor. Nu se mai vedea nici o mașină. Buickul dispăruse și el. Am hotărât că venise vremea să plec și eu.

M-am dus până la capul scărilor și am ascultat. Gesserter era tot în hol. Din capul scărilor până la ușa din față era o bucată bună. Cu mâna stângă pe balustradă, am început să cobor. La jumătatea drumului l-am auzit pe polițist dregându-și glasul și inima mi-a zvâcnit în piept, dar am continuat să cobor. M-am oprit lângă ultima treaptă. Trebuia să trec prin fața ușii deschise a holului, înainte de a ajunge la ușa din față. Am înaintat puțin, cât să cuprind holul dintr-o privire.

Gesserter fuma cu spatele la mine, cu stânga bătând ritmul muzicii antrenante ce se auzea în surdină. Am făcut un pas, pe urmă încă unul. Aveam pistolul automat de calibru 38 în buzunarul de la haină și stăteam cu mâna pe trăgaci. Încă doi pași și ieșeam din raza lui, dar chiar atunci se întoarse brusc.

Am înțepenit. Ne-am privit unul pe celalalt peste coridor și hol. Chipul gras, bătut de vânt, se făcu stacojiu, iar ochii mici se bulbucară cât cepele.

Mi-a trecut prin cap că, dacă-l amenințam cu arma, se termina cu mine. Încă mai aveam o șansă infimă de a dovedi că nu-l ucisesem pe Hartley; dar a amenința un polițist cu arma însemnă să-mi vâr singur gâtul în ștreang.

Am scos mâna din buzunar încet și, nu știu cum, am reușit să-i zâmbesc. L-am văzut scotocind febril după pistol. Făcea mișcări încete și confuze.

— Bună! am spus cât mai degajat posibil. Unde-s ceilalți?

Scoase pistolul şi-l îndreptă spre mine.

—Nici o mişcare!

—Stai liniştit, am spus grăbit. Speram să-l găsesc pe locotenentul Carson. Nu-i pe-aici?

—Cine eşti? întrebă el şi veni spre mine încet, cu degetul gros pe trăgaci.

—Mă numesc Sladen. Scriu pentru *Cronica crimelor,* am spus, sperând că nu aflase cine era individul pe care-l căutau. Ai auzit de mine, nu?

L-am văzut cum se relaxează puțin, dar continua să mă amenințe cu revolverul.

—Să văd legitimația.

Am scos portofelul, l-am deschis şi i l-am dat. Cercetă legitimația, pe urmă îmi înapoie portofelul.

—Cum ai intrat aici?

—M-a lăsat Webb prin spate, am spus. Voiam să arunc o privire. E-n regulă?

—Te-a lăsat Webb să intri?

Țeava de la pistol se înclină, scoțându-mă din raza lui.

—Are ordin să nu lase pe nimeni. Trebuia să ştie. Nu ai voie să intri aici.

—Cine o să afle? Aici a fost ucis Hartley? şi-am arătat cu mâna în cameră. Trăia în lux, nu crezi?

Polițistul îşi băgă pistolul înapoi în teacă.

—Hai, şi-acum ieşi afară! Am primit ordin.

—Îmi fac meseria doar, am spus, dându-mă înapoi.

—Da. Şi eu mi-o fac pe-a mea. Trecu pe lângă mine şi se duse pe coridor. Haide! Ieşi afară de-aici.

—Plec, am spus şi am trecut atent pe lângă el.

Am pornit-o pe alee, forțându-mă să n-o rup la fugă. Mă aşteptam să apară şi celălalt polițist, dar n-a apărut.

La poartă m-am oprit şi m-am uitat înapoi.

Gesserter stătea în pragul luminat şi mă urmărea. O clipă ne-am privit, apoi se întoarse, intră în casă şi trânti uşa.

3

Odată ajuns în stradă, am luat-o la goană. Strada lungă şi pustie se întindea în întuneric. Am evitat cercurile de lumină galbenă aruncate de felinarele aşezate la distanţe mari. Nu ştiam dacă cei doi poliţişti nu vor sta cumva de vorbă. Dacă da, nu va trece mult timp şi vor raporta la secţie.

Aveam două mile bune de parcurs înainte de a ajunge în centrul oraşului. Singura mea şansă era să mă pun la adăpost cât mai repede, înainte ca maşinile de patrulare să pornească după mine. Bradley îmi spusese să mă duc la Sam Benn, pe Maddox Street, dacă aveam nevoie să mă ascund. Acum mi se părea un sfat excelent, dar habar n-aveam unde era Maddox Street. S-ar putea ca paşii mei să mă îndepărteze de strada asta.

Fără să ies din umbră, mergând întruna la pas am dat colţul şi am pornit pe strada care ducea direct spre centru.

O pâclă uşoară atârna deasupra oraşului de la luminile firmelor de neon aprinse toată noaptea. M-am uitat la ceas. Se făcuse ora trei. Nu mai era mult şi se va lumina de ziuă.

La capătul străzii, becuri strălucitoare tăiară brusc întunericul, în timp ce o maşină ţâşni la o cotitură. Treceam pe lângă o casă, când am zărit farurile. M-am sprijinit cu o mână de gărduleţul grădinii, am sărit şi m-am lăsat pe vine.

Maşina trecu cu zgomot în susul străzii, farurile măturară zidul, făcându-mă să mă las mai jos. Am

auzit frânele scrâşnind, pe urmă o coti pe Cannon Avenue.

M-am ridicat în picioare, am sărit înapoi pe trotuar şi am început să alerg din nou. Răsuflam ca un astmatic când am ajuns la capătul străzii ce ducea spre centrul comercial.

Ştiam că acolo mă paşte primejdia; era teritoriul patrulelor de poliţie şi toţi aveau probabil semnalmentele mele. Mergând doar pe străzi lăturalnice, am trecut pe lângă faţade întunecate de prăvălioare, localuri familiare murdare şi pensiuni. Acesta era cartierul care parcă de ruşine se ascunsese aici - aici se adăposteau muncitorii care se aflau în slujba bogătaşilor din Tampa City.

În faţă se mişcă o umbră, făcându-mă să mă opresc brusc. M-am tras uşor în uşa întunecoasă a unui magazin, în timp ce un poliţist solid trecu pe marginea trotuarului, balansându-se pentru a-şi menţine echilibrul pe bordură, în timp ce-şi legăna bastonul şi privea la pânza cenuşie a cerului. Se opri vreo cinci minute, timp în care nu l-am scăpat din ochi, pe urmă îşi continuă drumul, îndepărtându-se.

La următoarea intersecţie am luat-o la dreapta. Peste drum se vedea o prăvălie luminată. Deasupra uşii lucea o firmă de neon: *Preparate delicioase. Deschis toată noaptea.* Am traversat strada, m-am asigurat că nu e nimeni prin apropiere înainte de a păşi în dreptunghiul de lumină şi m-am uitat prin geamul uşii. Un bărbat gras, cu păr negru unsuros, cu barba plină de ţepi negri, cu braţe păroase sprijinite de tejghea, se uita absent la un ziar desfăcut în faţa lui. Nu mai erau clienţi şi majoritatea luminilor erau stinse. Am deschis uşa şi am intrat.

Grăsanul ridică privirea plictisită.

— Pot să dau un telefon, amice? am întrebat.

Întinse un deget murdar spre capătul camerei.

— Da, acolo, spuse el şi căscă, arătându-şi dinţii albi şi laţi.

M-am închis în cabină şi am început să răsfoiesc cartea de telefon. Am găsit numărul lui Sam Benn şi l-am format. În timp ce aşteptam, ascultând soneria telefonului, îl priveam pe grăsan prin sticla uşii. La capătul celălalt răspunse o voce adormită.

— Alo?

— Pot să vorbesc cu Sam Benn?

— La telefon. Ce doreşti?

— Căpitanul Bradley mi-a spus să te sun. Am un regiment de cizme după mine şi trebuie să mă ascund repede.

Omul de la celălalt capăt al firului oftă.

— Bine, s-a făcut; dacă domnul căpitan Bradley spune asta, ce pot să fac? Unde eşti?

— La un local pe Sherratt Street.

— Ştii unde stau?

— Nu. Nu am maşină şi trebuie să mă feresc de copoi. Omul mormăi.

— Asta înseamnă că trebuie să vin să te iau, nu-i aşa?

— N-ar fi rău.

— Da - pentru dumneata, nu pentru mine. Bine, e-n regulă. Câte nu fac eu pentru căpitanul Bradley! Stai acolo, că vin într-o jumătate de oră, poate chiar mai devreme.

— Mulţumesc.

Închise telefonul. Am pus receptorul jos. Când m-am întors să deschid uşa cabinei, am văzut o umbră intrând în dreptunghiul de lumină de pe trotuar. O clipă mai târziu, uşa se deschise şi doi indivizi solizi intrară în local. Se apropiară încet de grăsan, care-şi ridică privirea apoi puse încet pe tej-

ghea două mâini mari şi păroase. Chipul nu-i exprima nimic. Prin fereastra cabinei am auzit pe unul dintre ei zicând:

—Poliția. Căutăm un individ. A fost cineva aici?

Am simțit cum mi se umezeşte fața, în timp ce mă chirceam în întunericul cabinei.

—N-a mai fost nimeni de două ore, spuse grăsanul impasibil.

—Precis?

—V-am spus doar! repetă grăsanul şi luă o țigară, începând să caute un chibrit.

Polițistul cu care vorbise se aplecă şi-i zbură țigara din gură, apucându-l apoi pe grăsan de obraz cu degetele-i groase.

—Nu fuma, ticălosule, când îți vorbesc, mârâi el. Grăsanul se încordă, ochii înfundați străluciră, dar nu spuse nimic şi nu făcu nici o mişcare.

—Individul e înalt, brunet, are 33—34 de ani, continuă polițistul. Poartă un costum închis şi o pălărie de fetru moale de aceeaşi culoare. Dacă-l vezi, suni la secție - pricepi?

—Da, spuse grăsanul.

—Te sfătuiesc să pricepi.

Cei doi polițişti se întoarseră şi ieşiră, lăsând uşa deschisă. O luară în josul străzii.

Grăsanul ieşi de după tejghea, traversă camera, se uită afară, apoi închise uşa şi se întoarse la tejghea. Nu se uită o clipă în direcția mea. Mi-am scos batista şi mi-am şters fața, pe urmă am deschis uşa cabinei şi am ieşit.

—S-ar putea să se întoarcă, zise grăsanul. Şi mai e şi la colț un polițist. Intră acolo, şi-şi îndreptă degetul spre o uşă de lângă cabină.

—Mulțumesc.

Am deschis uşa şi am intrat într-o cameră de zi confortabilă, dar sărăcăcios mobilată. O pisică mare şi neagră dormea într-un fotoliu. Deschise ochii să mă studieze, hotărî că nu eram periculos şi adormi la loc. Mi-am scos pachetul de ţigări, am aprins una şi am tras un fum adânc. Gâfâiam şi îmi simţeam genunchii ca după o cursă de câteva mile.

Grăsanul intră cu o ceaşcă de cafea pe care o puse pe masă. Deschise un sertar şi scoase o sticlă de whisky de un sfert.

— Ai prieteni? întrebă el, împingând sticla spre mine.

— Vine să mă ia cineva. Mulţumesc pentru tot ce-ai făcut.

— Pentru puţin. N-aş ajuta un poliţist din oraşul ăsta chiar dacă m-ar plăti. Se duse spre uşă şi adăugă: Aici eşti în siguranţă. Stai aici.

Şi ieşi din cameră. Mi-am turnat puţin whisky în cafea şi am băut-o. M-am simţit mai întremat. Pe urmă m-am aşezat jos.

Era prima clipă liniştită pe care o aveam de când îl găsisem pe Hartley împuşcat. Dar chiar şi acum mintea îmi era prea plină de gânduri în legătură cu soarta mea, ca să mă mai gândesc la motivul pentru care fusese ucis. Mi-am amintit de ultimele lui cuvinte: „Am o teorie care ar putea să te intereseze." Ştia că eram în căutare de informaţii în legătură cu Fay Benson şi era logic să-mi închipui că teoria amintită se referea la Fay Benson. Fusese ucis din cauza acestei teorii? Dacă ucigaşul n-ar fi fost lângă el când îmi telefonase, de unde ştia ce voia Hartley să-mi spună? Se părea că ucigaşul era cineva pe care Hartley îl cunoştea.

Am scos pistolul automat de calibru 38 şi l-am examinat. Arăta ca nou, sau fusese foarte bine îngri-

jit. Avea numărul de serie 3347890. Am deschis încărcătorul, lipseau numai două gloanţe. Ucigaşul era ori un ţintaş de prima clasă, ori trăsese de foarte aproape. Fără îndoială că arma o să-i furnizeze nişte informaţii lui Creed, aşa că o să i-o trimit cât de curând. Am pus atent pistolul învelit în batistă în buzunarul de la haină. Ce trebuia să fac acum? Motivul răpirii şi uciderii lui Fay Benson se găsea în Tampa City - eram sigur. Dar fiecare oră de stat în oraş sporea riscul să fiu arestat. Eram acum suspectul nr. l în uciderea lui Hartley şi, dacă nu descopeream ucigaşul, nu mai puteam fi în siguranţă în nici un oraş din ţară.

Gândul mă făcea să transpir. Mi se părea că orice mi s-ar fi întâmplat, trebuia să rămân în Tampa City. Dacă voiam să am libertate de mişcare, trebuia să mă deghizez într-un fel. Dacă-mi vopseam părul o nuanţă mai închis, îmi puneam ochelari negri şi alt costum, puteam trece neobservat. Tampa City mişuna de vizitatori. Puteam să mă pierd în mulţime.

Încă îmi mai făceam planuri, când grăsanul băgă capul pe uşă.

—Benn e afară şi întreabă de dumneata. E-n regulă?

M-am ridicat în picioare.

—Sigur. Poate să vină aici?

Grăsanul dădu din cap şi plecă. Peste câteva clipe intră Sam Benn.

Era un omuleţ firav, cu o claie de păr cenuşiu, cu chipul tras şi ascuţit şi ochii inexpresivi, înfundaţi în orbite. Purta o jachetă de piele încheiată cu fermoar până la gât şi nişte pantaloni gri murdari. Se apropie şi dădu mâna cu mine.

—Ei, întrebă el, cât de prost stau lucrurile?

—Am fost surprins într-o casă cu doi morţi, am spus. Poliţia e convinsă că eu i-am ucis.

—Grozav, se strâmbă Benn. Şi ce vrei să fac eu? Să te scot afară din oraş?

—Nu. Vreau un loc sigur de unde să pot acţiona. Trebuie să-l găsesc pe ucigaş dacă vreau să scap basma curată.

—Poate glumeşti. Mai bine şterge-o din oraş.

—Peste vreo câteva zile. Căpitanul Bradley mi-a spus că poţi să mă găzduieşti. E-adevărat?

—Hm, cred că da. Ce nu fac eu pentru omul ăsta! zâmbi brusc Benn. Te ascund pentru câteva zile, dar nu mai mult. Îmi risc pielea. Acum ascultă, maşina mi-e parcată la capătul străzii. Mă duc s-o aduc şi trec pe aici încet. Grasu o să-ţi spună când să ieşi. Am să las uşa maşinii deschisă. Sări iute înăuntru. E-n regulă?

I-am spus că e în regulă.

CAPITOLUL XII

1

Trecuse de ora 11 când am coborât din pat din ascunzătoarea lui Benn şi m-am îndreptat căscând spre chiuvetă, ca să-mi dau cu apă pe faţă.

Ascunzătoarea era lucrătură de profesionist şi mă întrebam care i-o fi istoria. Aşezată sub barul lui Benn şi făcută din beton şi oţel, avea o intrare complicată, o ieşire pentru împrejurări critice care ducea la o alee în spatele barului, un frigider plin cu alimente, radio, telefon, televizor, o masă, trei fotolii şi o rezervă serioasă de băuturi.

În timp ce mă bărbieream, am pus radioul pe

undele scurte ale transmisiilor de poliție, dar în afară de ordinele obișnuite n-am prins nimic. Pe când îmi curățam briciul, intră Benn, cu câteva pachete învelite în hârtie cafenie pe care le așeză pe masă. Scoase din buzunare patru pachețele și un ziar împăturit.

—Sper că n-am uitat nimic, spuse, ducându-se să pună ceainicul electric în priză.

Am despăturit ziarul. Dublei crime i se rezervase un spațiu serios. Locotenentul Carson spunea în declarație că poliția avea câteva piste și că erau pe urmele unui bărbat înalt, brunet, bine legat, într-un costum gri închis și o pălărie cenușie, care ar fi în stare să le procure informațiile necesare pentru soluționarea crimelor. Nu-mi pomeneau numele și am rămas surprins că descrierea era atât de vagă.

—Despre dumneata e vorba? întrebă Benn în timp ce punea două ouă într-o crăticioară.

—Da.

Am luat vopseaua de păr pe care mi-o adusese, m-am dus la chiuvetă și am început să-mi cănesc părul. În acest timp Benn a pregătit ouă cleioase, cafea și pâine prăjită. Nuanța mai închisă a părului mă schimba în totalitate. Benn îmi adusese și o șuviță de păr negru, împreună cu o sticluță cu soluție adezivă, dar înainte de a-mi pune mustața m-am așezat să-mi iau micul dejun.

Benn se sprijini de perete, cu o țigară între degete, urmărindu-mă cum mănânc.

—Îl cunoști de mult pe căpitanul Bradley? l-am întrebat în timp ce spărgeam un ou.

—De doisprezece ani. Mi-a fost ofițer comandant în război. Mi-a salvat de două ori viața, m-a scăpat de curtea marțială, mi-a dat trei săptămâni permisie când nevastă-mea era pe moarte și gene-

ralul dăduse ordin să nu se dea nimănui, spuse Benn uitându-se lung la capătul aprins al ţigării. Mi-aş da şi mâna dreaptă pentru el, dacă ar avea nevoie.

— Ai un locşor bun aici.

Zâmbi.

— Nu-ţi imagina cine ştie ce, amice. Când am cumpărat localul, l-am luat cu ascunzătoare cu tot. Pe vremuri era unul din depozitele de băuturi ale lui Capone. Uneori se mai întâmplă să aibă câte cineva nevoie de puţină linişte şi locşorul devine folositor. Când căpitanul Bradley era la secţie, n-am primit pe nimeni, dar acum, când sunt ticăloşii ăştia la putere, fac şi eu ce pot. (Trase un fum.) O să-ţi iau 20 de dolari pe zi. Fac economii pentru o excursie în Europa, altfel nu ţi-aş lua nimic.

I-am zâmbit.

— E-n regulă. O să-ţi dau 30. Am foaie de cheltuieli.

Benn oftă, cu invidie în glas.

— Întotdeauna mi-am dorit aşa ceva. În fine, să ştii că n-ai de ce să te temi cât timp vei sta aici.

Am spart şi celălalt ou.

— De ce nu stai jos?

Se întinse după o sticlă de bere, îi scoase capacul cu dinţii, pe urmă se aşeză jos, mângâind-o.

— Nu pot să stau prea mult. Am de lucru.

— Cum te anunţ când am nevoie de dumneata?

— Prin telefon. Răspund numai eu.

— Ştii pe cineva care să-mi facă nişte comisioane? Am un pachet de trimis la Welden.

— Aş avea un băiat, dar ar putea să trăncănească. Nu poţi să-l expediezi cu poşta?

— Trebuie să ajungă azi.

— E mai sigur prin poştă.

— Bine. Poți să-mi aduci hârtie de scris? Mai multă?

— Ai în sertarul mesei.

— Minunat. Cred că deocamdată nu mai am nevoie de nimic.

Benn trase o duşcă lungă din sticla de bere, oftă, se şterse cu dosul mâinii pe-gură şi se ridică.

— Ai mâncare suficientă. Ia-ți ce vrei. O să mai vin.

Mi-am scos portofelul, mi-am numărat banii, pe urmă i-am dat două hârtii de 50. Îl plătisem pentru lucrurile aduse şi, când ieşi luând tava cu el, am desfăcut pachetele şi m-am îmbrăcat cu costumul maron sport pe care-l cumpărase pentru mine. Arătam ca oricare altul, fără să atrag atenția nimănui.

Am petrecut jumătate de oră potrivindu-mi mustața. Era o muncă minuțioasă, de aranjat fir cu fir, dar când am terminat-o, părea naturală. În noul costum, cu părul vopsit şi cu mustață, mă îndoiam că m-ar fi recunoscut chiar Bernie. Mie însumi mi-a venit greu să mă recunosc.

Am împachetat pistolul de calibru 38, dându-i o formă cât mai deosebită de conținut. Pe urmă am ridicat receptorul şi am cerut secția de poliție din Welden. Când mi-au dat legătura, am întrebat de căpitanul de politie Creed.

— La telefon Sladen, am spus când i-am auzit vocea. Am un raport şi o armă pentru dumneata. Vreau să ajungă azi. Poți să trimiți pe cineva să le ia?

— Aş putea, spuse Creed. Ce e cu povestea asta cu Hartley? Cine i-a făcut de petrecanie?

— Ăştia de aici cred că eu sunt vinovatul. Mi-au dat semnalmentele la ziar. Sunt pe urmele mele. Până se clarifică lucrurile, nu m-arăt în calea lor şi nici într-a dumitale. Ai să găseşti toate amănuntele

în raport. Arma pe care ţi-o trimit e arma crimei. Vreau să verifici amprentele şi să afli cine e proprietarul. O las la Sam Benn, care are un bar pe Maddox Street. Trimite pe cineva repede.

— Cum te-au amestecat şi pe dumneata în crima asta? întrebă tăios Creed.

— M-am dus acolo la câteva minute după ce se înfăptuise. Lassiter m-a surprins cotrobăind. Am şters-o rapid.

— Ascultă, Sladen, dacă vor să pună mâna pe dumneata...

— Ştiu, ştiu. N-am nevoie de ajutor. Mă descurc şi singur. Verifică arma, te rog. Atâta vreau. Te sun din nou. Acum te las şi, zicând asta, am închis.

Am petrecut următoarea oră scriind un raport amănunţit al situaţiei la zi. Benn coborî în ascunzătoare tocmai când puneam raportul în plic. Se uită la mine perplex.

— Fir-ar să fie! exclamă el, dându-mi ocol. Nu te-aş fi recunoscut! Fii pe pace, amice. Nici un poliţist din oraşul ăsta n-o să te ginească.

— Ce zici, merge, nu? am spus, pipăindu-mi mustaţa. Acum trebuie să plec. Am aranjat cu cineva să vină după pachet şi scrisoare. Vine de la poliţia din Welden şi i-am spus că ţi le las dumitale. De acord?

— Sigur.

Luă pachetul şi scrisoarea.

— Parc-ar fi un pistol înăuntru.

— Chiar asta e.

M-am lăsat înapoi pe scaun şi am continuat:

— Eşti de mult în oraşul ăsta?

— Din timpul războiului.

— Atunci, înseamnă că-i cunoşti aproape pe toţi de pe-aici.

— Cunosc vreo câţiva.

Am scos fotografia lui Fay Benson şi i-am arătat-o.

— Ai văzut-o vreodată?

Studie fotografia, apoi scutură din cap.

— Nu cred. Fetele astea arată toate la fel, dar pe asta nu mi-o amintesc.

Am pus fotografia la loc în portofel.

— Ştii ceva despre Cornelia Van Blake?

Chipul i se înăspri.

— E printre cei care l-au dat afară pe căpitanul Bradley. O cunosc. Ce-i cu ea?

— Nu ştiu, dar am impresia că ea e cheia tuturor necazurilor mele.

— Se are bine cu oamenii lui Doonan. Dacă te-ai pus rău cu ea, fii cu ochii-n patru. Lassiter e pe lista ei de plată.

— Serios? De unde ştii?

— Un barman aude fel de fel de lucruri. Lassiter o fi el simplu sergent, dar are influenţă, nu glumă. Se vede de la o poştă cine are bani în oraşul ăsta şi el nu se-ncurcă. Să vezi ce Packard are, şi ce casă!

— Crezi că le-a căpătat de la ea?

— Aşa se vorbeşte. Aş putea pune rămăşag că la anul e locotenent, şi peste doi ani căpitan.

— De ce?

Îşi arătă dinţii într-un zâmbet amar.

— Nu dă ea ceva pe degeaba... A muncit Lassiter pentru asta, n-avea grijă.

— Bradley crede că şi-a ucis soţul. Dumneata ce crezi?

— Nu ştiu, dar cert e că, la două zile după crimă, Lassiter şi-a cumpărat Packardul.

— Se spune că l-ar fi împuşcat Ted Dillon. L-ai cunoscut pe Dillon?

—Te ocupi de crima asta? întrebă Benn, aplecându-se peste brațul unui scaun.

—S-ar putea să aibă legătură cu o altă crimă pe care o cercetez. L-ai cunoscut pe Dillon?

—Am fost în același batalion în timpul războiului. Eram de-un leat. Nu l-a ucis el pe Van Blake.

—Ce s-a întâmplat cu el?

Benn ridică din umeri.

—L-au aranjat. Când plănuiești să ucizi un individ cu bani și influență câtă avea Van Blake, e o idee bună să găsești un țap ispășitor. Ăsta a fost Ted.

—Și Hamilton Royce ce rol are în toată povestea asta?

Benn mă privi inexpresiv.

—Are și el un rol? Nu știam.

—Bradley crede că Royce a aranjat crima la instigarea doamnei Van Blake. Răsplata a fost clubul.

—S-ar putea, dar nu știu. Un local atât de luxos ca *Mărul de Aur* nu e pe teritoriul meu. De ce nu stai de vorbă cu fosta prietenă a lui Royce? Am impresia că e dispusă să-i facă rău, dacă e sigură că n-o să pățească nimic. Cam la vremea când Van Blake a fost ucis, s-au certat. Se pare că el i-a dat papucii.

—Cine e și unde o pot găsi?

—O cheamă Lydia Forrest. Lucrează la clubul Hey-Day de pe Tampa Boulevard, și zicând asta Benn se ridică în picioare. Când o să am mai mult timp și dacă o să vrei, mi-ar plăcea să-mi mai povestești câte ceva din afacerea asta. Dillon mi-era prieten.

—Sigur, am spus.

Benn luă scrisoarea și pachetul. După ce plecă, am apucat receptorul și am cerut o convorbire particulară cu Bernie, la New York. După o oarecare întârziere, răspunse.

— Cum te mai descurci, amice? întrebă el. N-am mai auzit de mult de tine.

— Mă descurc, dar ar fi timpul să faci şi tu ceva.

— Mă aşteptam, spuse el. Povestirea merge straşnic. Îi place şi lui Fayette. Dacă-mi mai dai material pentru vreo câteva săptămâni...

— Pune-ţi pofta-n cui cu câteva săptămâni. Te aşteaptă o călătorie lungă. Pleci la Paris!

— La Paris?!

Vocea i se transformă într-un scâncet.

— Bună! Cică are nişte veşti grozave! Crezi că Fayette o înghite şi pe-asta?

— O s-o înghită, după ce citeşte raportul pe care o să i-l trimit prin poştă. Vreau să verifici ce-a făcut Cornelia Van Blake cât timp a stat acolo. Îţi trimit toate informaţiile. Ia o fotografie de-a lui Benson cu tine şi arat-o la hotelurile unde te trimit.

— Şi ea a fost la Paris?

— Nu ştiu, dar vreau să aflu. Verific-o şi pe Joan Nichols.

— Ia ascultă, da asta nu-i treabă uşoară, protestă Bernie. La Paris mai pot să fac şi altceva decât să muncesc.

— Ştii ceva, măi terchea-berchea? Eu am intrat într-o încurcătură urâtă aici! Curcanii cred că am ucis nişte tipi şi sunt pe urmele mele. Sunt nişte indivizi ai dracului de câinoşi, aşa că, dacă nu faci ce ţi-am cerut, mă duc eu la Paris şi vii tu încoace!

— Calmează-te, spuse Bernie grăbit. Am să rezolv ce mi-ai cerut! Spune-mi doar şi-am plecat!

2

Am ieşit din ascunzătoare pe la 9.30 prin ieşirea specială. Era o noapte întunecoasă, fără lună, cu un

început de burniță, dar bezna îmi dădea un sentiment de siguranță. Eram bucuros că pot să-mi mişc puțin picioarele. Mă străduisem să fac raportul pentru Fayette cât se poate de complet şi-mi luase vreo patru ore. Aşternând întâmplările pe hârtie, mi-am clarificat şi eu câteva lucruri. Mă gândeam că, dacă aş descoperi de ce fusese ucis Lennox Hartley, aş găsi soluția la majoritatea enigmelor. Avusesem timp să trec în revistă întâmplările din ziua precedentă şi mi-am amintit de reacția Corneliei când am remarcat pictura făcută de Hartley. Mi-am adus aminte şi de reacția ei când îi dădusem fotografia lui Fay Benson. Fay fusese unul din modelele lui Hartley. Undeva trebuia să fie o legătură între ei trei. Îmi trecu prin cap că prietena lui Fay, Irene Jarrard, ar putea să-mi dezlege enigma. Era posibil ca Fay să-i fi spus ceva care să mă îndrume pe drumul cel bun. Mi-am propus să stau de vorbă cu ea cu prima ocazie. Hamilton Royce era un alt capăt de fir pe care trebuia să-l înnod. Dacă fosta lui prietenă era dornică să vorbească, urma să fie atuul meu în seara asta.

Clubul Hey-Day avea o intrare țipătoare, luminată cu tuburi de neon, care ducea pe nişte trepte abrupte în jos, într-una din pivnițele acelea întunecoase şi neaerisite care te scutesc de impozite şi-i atrag pe turişti. Am coborât scările, unde o gorilă cu figura dură m-a înscris ca membru temporar pentru 3 dolari taxă de intrare, după care şi-a pierdut orice interes pentru persoana mea.

Am dat deoparte draperia care păzea intrarea spre bar şi spre ringul de dans şi mi-am croit drum până la bar printre mesele înghesuite una într-alta în aerul îmbâcsit de fum. Barmanul cu mutră de şobolan dădu din cap când m-am aşezat în fața lui. Mă privea pe furiş, neştiind prea bine drept cine să mă

ia. Am comandat un whisky sec.

— Dacă vreți companie, spuse barmanul așezându-mi whisky-ul în față, tot ce aveți de făcut este să zâmbiți uneia dintre păpușile de-acolo și o să vină cât ai clipi din ochi.

— Care din ele este Lydia Forrest? am întrebat, luând paharul. Sau nu e aici astă-seară?

Barmanul își umezi buzele subțiri cu vârful limbii albe. În ochii înfundați în orbite apăru o căutătură indolentă.

— O vreți pe domnișoara Forrest?

— Așa mi se pare că am spus.

— Sunteți un prieten de-al ei? întrebă, și ostilitatea din glas se simțea ca un zid între noi doi.

Mi-am sprijinit coatele ele bar și i-am zâmbit.

— Dacă vrei să știi, află că sunt un prieten al unui prieten de-al ei, i-am spus blajin. E pe-aici?

— Nu; și, dacă m-ascultați, lăsați-o moartă. Are prieteni foarte sensibili dacă se interesează alții de ea.

— Serios?! am spus și am clătinat din cap. Apoi am băut whisky-ul și am împins paharul spre el.

— Nu mă amestec. Am o mulțime de prietene. Nu-i nevoie să-mi folosesc mușchii pentru bucățica altuia. Aveam să-i transmit un mesaj – atât.

Barmanul îmi umplu paharul și păru să se liniștească puțin.

— O mulțime de indivizi vin pe-aici și n-o lasă în pace. Dar dacă e vorba doar de un mesaj...

— Atât. Unde o pot găsi?

Îmi luă banii și acceptă bacșișul de un dolar.

— Peste o jumătate de oră îi vine rândul să intre în scenă. Stați pe aici, domnule.

Am mai extras încă patru dolari de-ai lui Fayette și i-am arătat barmanului.

—Dacă mai stau aici o jumătate de oră, aerul ăsta o să-mi împietrească plămânii. Nu pot să trec pe la cabina ei?

Omul se pişcă de urechea dreaptă în timp ce examina cele patru hârtii.

—Cred că da, spuse în cele din urmă. A doua uşă de lângă orchestră. Nu vă duceţi întins acolo, ca să nu atrageţi atenţia.

Culese cele patru hârtii cu uşurinţa cu care un aspirator culege un fulg. Mi-am luat paharul la o masă lângă orchestră, m-am aşezat şi mi-am aprins o ţigară. O blondă platinată cu un ten de culoarea cauciucului natural îşi luă inima-n dinţi şi se aşeză la masă fără invitaţie.

—Bună, iubitule, spuse ea, adresându-mi un surâs care ar fi putut să fie ameţitor dacă tipa ar fi avut dinţii mai frumoşi. Îmi comanzi şi mie ceva de băut?

I-am spus c-o aştept pe mama. Rânjetul batjocoritor care-i strâmbă faţa era ceva la care meritai să te uiţi. S-a smucit nervoasă de la masă, s-a alăturat celorlalte şi s-a apucat să vorbească cu ele animată. Doi indivizi în costume tropicale şi cravate pictate de mână îşi făcură apariţia chiar în clipa aceea, iar fetele îşi mutară atenţia asupra lor.

Când mi-am terminat băutura, m-am sculat, m-am dus până la a doua uşă de lângă orchestră, am deschis-o şi am luat-o pe coridor. La capătul lui erau două uşi; una din ele avea pictată pe ea o stea. Am ciocănit şi am aşteptat.

O voce contralto mă pofti înăuntru. Am deschis uşa. Fata din faţa oglinzii triple era blondă şi drăgălaşă, dacă vă plac trăsăturile sculptate în granit. Avea curbele obişnuite la care te aştepţi când vezi o fată angajată la spectacolele de bar. Cu trei ani în

urmă, probabil că fusese senzațională, dar viața istovitoare de la un club de noapte îi luase din prospețime. O țigară turcească îi atârna între buzele sidefate. Ridică din sprâncenele arcuite şi spuse:

— Da? Ce doreşti?

— Domnişoara Forrest?

— Da.

— Numele meu e Low, am spus, împrumutând numele lui Bernie. Zicând asta, am intrat în cameră şi am închis uşa. Îmi poți acorda câteva minute?

— Pentru ce?

Se răsuci pe scaun, îşi sprijini un braț subțirel pe spetează şi mă cercetă fără interes.

— S-ar putea să avem câteva lucruri în comun, domnişoară Forrest. Fac investigații în legătură cu Hamilton Royce.

Ochii i se îngustară şi îşi scutură scrumul înainte de a spune:

— De ce?

— E o poveste lungă; pe scurt, e legat într-un fel de dispariția unei fete. Caut informații şi sunt autorizat să plătesc pentru ele.

— Ce fată?

— Fay Benson sau Frances Bennett. Poate ai auzit de ea?

Buzele cărnoase i se încordară.

— Eşti... detectiv?

— Detectiv particular.

— Pentru cine lucrezi?

— Pentru cineva care are bani mulți şi nu-i e frică să-i cheltuiască.

Îşi strivi țigara şi se întoarse să se privească în oglinda triplă.

— Nu putem vorbi aici, spuse şi, ridicând un pieptene, şi-l trecu prin părul fin, mătăsos. Am un

apartament pe Lennox Drive, la 246 C. O să fiu acolo după ora unu.

—Şi eu la fel, am spus.

Am auzit o uşă pe coridor deschizându-se. A auzit-o şi ea, judecând după felul cum puse pieptenele jos şi i se înăspri expresia. Cineva ciocăni în uşă şi atunci fata se întoarse spre mine, aruncându-mi o privire. Era speriată.

—Ai greşit. Nu cunosc pe nimeni cu numele de Morgan... spuse pe un ton enervat în timp ce uşa se deschidea şi gorila cu faţa dură pătrundea în cabină.

Individul mă privi şi întrebă cu o voce răguşită, croncănitoare:

—Ce faci aici?

—Ce te priveşte? am întrebat la rândul meu, dându-mă înapoi.

—Dă-l afară de aici, Sam, spuse Lydia cu respiraţia tăiată. Mă sâcâie.

Gorila întinse o mână uriaşă şi mă înşfăcă de reverele hainei. Am rezistat tentaţiei de a-l pocni peste mutră. Şi pentru un ageamiu era o ţintă sigură, dar am văzut că Lydia era speriată. Îmi dăduse rolul lui Romeo şi trebuia să-l joc.

—Plec, am spus. Nu vreau să am necazuri.

—Nu vrei, amice, dar o să ai, spuse gorila şi mă împinse afară pe culoar. Mă îmbrânci până la ieşirea din spate, deschise uşa şi mă înghionti în noapte. Dacă-ţi mai bagi râtul în localul ăsta, te fac praf, nenorocitule, spuse el, dându-mi un brânci care mă trimise clătinându-mă pe trotuar.

Mi-am recăpătat echilibrul, mi-am aranjat haina şi i-am zâmbit. Nu mă enervez prea des, dar acum ardeam să-mi înfund pumnul în fălcile lui.

—Nu zău?! am spus şi am strâns din dinţi.

Tentaţia era prea mare pentru el. Se repezi,

luându-şi avânt pe genunchiul stâng, cu o mişcare înceată şi greoaie dar şi violentă, aşa cum putea să execute numai o gorilă care ştia să lovească năprasnic şi precis. Am lăsat să-i lunece pumnul pe lângă faţa mea, pe urmă m-am răsucit şi i-am trăsnit una cu dreapta în falcă de m-am cutremurat singur. Individul guiţă înfundat, dădu ochii peste cap şi se răstigni pe caldarâm.

3

Aveam două ore şi jumătate libere în faţă, aşa că m-am înapoiat la barul lui Benn.

Tocmai se ducea la culcare, dar coborî în ascunzătoare când l-am sunat la telefon. Se uită la încheieturile mâinilor mele zdrelite, dar nu puse întrebări.

— Vreau o maşină, am spus. Cunoşti pe cineva care îmi poate închiria una la ora asta?

— Ia-o pe-a mea, se oferi el. Garajul e la capătul aleii, şi zicând asta aruncă cheile pe masă. E un Lincoln 1943, dar o îngrijesc bine şi merge.

— E grozav şi-ţi mulţumesc mult, am spus, băgând cheile în buzunar. În altă ordine de idei, unde este Lennox Drive?

— Ştii casa căpitanului Bradley? De acolo, a doua pe colţ. (Îşi înăbuşi un căscat.) Dacă nu-ţi mai trebuie nimic, mă duc. Trebuie să-mi câştig existenţa.

I-am spus că nu-mi mai trebuie nimic. După ce plecă, am deschis radioul şi am prins sfârşitul concertului nr. 4 pentru pian de Beethoven.

Pe la unu fără un sfert am părăsit ascunzătoarea, am luat maşina lui Benn şi am pornit spre Lennox Drive. Casa căpitanului Bradley era cufundată în întuneric când am trecut pe lângă ea. M-am simţit tentat să trec pe la el şi să-l pun la curent cu

toate, dar n-aveam timp şi, după cum arăta casa, probabil că se culcase.

Am lăsat Lincolnul la colţul lui Lennox Drive şi am luat-o pe jos spre casa Lydiei. Apartamentul se afla la parter, în spate. Am apăsat pe butonul soneriei, întrebându-mă dacă se întorsese. Se auziră paşi care se apropiau. Uşa se deschise. Ce-am văzut m-a împietrit.

Juan Ortez stătea în prag, cu un Colt de calibru 45 în mână şi cu un licăr rece şi răutăcios în ochi.

—Nici o mişcare, spuse. Intră! O singură mişcare greşită şi-o păţeşti.

Se dădu într-o parte.

Am intrat într-o cameră mare cu draperii vesele, şezlonguri, o masă pe care se afla un vas cu trandafiri; într-un colţ era un radio cu picup din lemn de nuc, de unde izvora muzică în surdină.

Lydia stătea pe canapea. Nu mă privea.

Avea chipul alb ca neaua, cu excepţia a trei semne roşii pe obrazul drept, unde cineva, probabil Juan, o plesnise.

—Treci cu spatele la zid, îmi indică Juan.

Nu părea să mă recunoască, dar totuşi mă simţeam zdruncinat. M-am aşezat cu spatele la zid şi am încercat să par mai speriat decât eram.

—Să nu crezi că... am început eu febril.

—Gura! mârâi el. Şi se dădu înapoi, ca să ne poată urmări pe amândoi.

—De ce nu vrei să înţelegi? izbucni Lydia. Individul ăsta a intrat cu forţa la mine în cabină astăseară. Nu l-am văzut în viaţa mea. Sam l-a dat afară în brânci. Probabil că m-a urmărit până aici.

—I-ai dat adresa, spuse încetişor Juan. Te-a auzit Sam.

—Sam e un mincinos şi tu ştii asta, urmă Lydia

isterică. Întotdeauna încearcă să-mi facă necazuri. Nu i-am dat adresa!

Juan mă privi.

— Pentru ce-ai venit aici?

— Pentru nimic, am spus, încercând să par speriat şi tâmp. Acum chiar că nu mai vreau nimic. De unde să ştiu că nu e singură? Am crezut că putem să ne împrietenim dacă reuşesc să stau de vorbă cu ea.

— Zău?! Adică, eşti doar un vânător de fuste, ai?!

— Am vrut să ne împrietenim, am spus mohorât.

Juan se uită la Lydia şi pe urmă la mine. Nu mai părea atât de sigur pe sine.

— Îmi faci greaţă, Juan, spuse Lydia, ridicându-se în picioare. Dă-l afară pe nemernicul ăsta şi ieşi şi tu. Vreau să mă culc. Şi, zicând asta, se duse la masă, îşi turnă un whisky dublu într-un pahar şi-l duse la buze.

— Gura! mârâi Juan. Cred că minţiţi amândoi. O să descopăr eu cine-i individul.

Lydia dădu din umeri şi se îndepărtă de masă, apropiindu-se tot mai mult de el. Mi-am dat seama ce avea de gând şi m-am mişcat şi eu puţin spre uşă.

— Nici un pas! exclamă Juan şi ridică pistolul spre mine.

Lydia îi aruncă whisky-ul în faţă şi-i prinse încheietura cu ambele mâini; trăgea de armă şi-şi vârâse degetul în trăgaci, înţepenindu-l.

Am traversat camera din două salturi şi i-am trăsnit individului una în falcă. Capul i se dădu pe spate şi, în timp ce cădea, l-am mai pocnit o dată. Lydia stătea acum dreaptă, cu pistolul în mână. Ochii îi străluceau drăceşte privind în jos spre Juan. M-am întins şi i-am luat pistolul dintre degetele fără

vlagă. Se cutremură puţin, păşi nesigură spre fotoliu şi se prăbuşi în el.

—Nu trebuia să fac asta! spuse cu o voce subţire şi slabă. Nu trebuia să fac asta!

—Individul n-o să zacă prea mult, am spus. Trebuie să-mi spui repede ce ştii. Te pot duce undeva unde n-o să te supere nimeni. Vrei să vii?

—Nici n-am altceva de făcut, spuse ea, după tot ce s-a întâmplat.

—Du-te şi împachetează. Am eu grijă de el.

Lydia se ridică şi se duse clătinându-se în camera cealaltă. Am descheiat haina lui Juan, i-am tras-o în jos până la coate şi i-am legat încheieturile mâinii cu cureaua pe care i-am scos-o de la pantaloni. Deschise ochii când îl rostogoleam pe spate şi începu să mormăie. Am luat pistolul şi i-am tras una zdravăn în moalele capului. Ochii i se închiseră din nou şi se înmuie. I-am legat gleznele cu şnurul de la perdea şi i-am înfundat batista în gură.

Mulţumit că n-o să ne mai supere un timp, m-am dus în camera cealaltă să văd cum se descurcă Lydia. Îndesa haine în două valize; mişcările îi trădau panica din ce în ce mai mare.

—Fii calmă, i-am spus. N-o să se întâmple nimic.

—Nu ştii ce vorbeşti, vorbi ea cu vocea tremurată. Am fost nebună să te ascult.

—Calmează-te. O să am grijă de tine. Uite, lasă-mă să-ţi dau o mână de ajutor.

—Nu, mă descurc şi singură.

Trânti capacul uneia dintre valize şi continuă febril să îndese lucruri în cealaltă.

—Trebuie să plec din oraş. Aşteaptă de mult să se întâmple aşa ceva.

—Cine aşteaptă? Royce?

— Da!

Închise şi a doua valiză.

— Unde mă duci?

— Am o maşină afară. Dacă crezi că eşti în siguranță afară din oraş, te duc. Ai unde să mergi?

— Am prieteni la Frisco. Trebuia să mă fi dus de mult la ei. Poți să mă duci până acolo?

— Sigur, am spus, gândindu-mă că voi putea vorbi cu ea pe drum. M-am dus spre uşă. Cât timp te schimbi, stau cu ochii pe Juan. Grăbeşte-te.

Am ieşit şi am închis uşa. Juan era încă inconştient. M-am aşezat în apropierea lui şi am aşteptat. După vreo douăzeci de minute, Lydia ieşi din cameră. Purta un taior gri închis şi avea o haină de blană pe braț. Se fardase, dar părea palidă. Îl privi iute pe Juan, apoi îşi luă ochii de la el.

— Hai să plecăm, spuse.

M-am dus în cameră şi am luat cele două valize. În timp ce intram iarăşi în sufragerie, Juan scoase un mormăit înfundat şi se mişcă greoi.

— Lasă că stă bine, am spus. Hai!

M-am dus la uşă, am lăsat jos valizele, am deschis-o şi am ieşit pe culoar. La capătul lui am văzut uşa de la intrare. Umbra unui om se zărea prin geam; un tip scund, îndesat, cu nişte umeri lați cât o casă.

M-am întors iute în apartament, făcându-i semn Lydiei să rămână pe loc. Gestul meu de prevenire o făcu să-şi țină respirația. M-am uitat atent pe culoar. Uşa de la intrare se deschise. Am închis repede uşa de la apartamentul Lydiei.

— Ce-i? şopti ea.

— E un tip afară...

Încet, am răsucit cheia în broască şi am aşteptat cu urechile ciulite. Am auzit paşi uşori pe culoar. Se opriră în fața uşii. Pe urmă am văzut clanța

lăsându-se în jos. Lydia se dădu înapoi, cu chipul întunecat, cu mâna la gură. În tăcerea camerei, ciocănitul în uşă sună violent şi înspăimântător.

CAPITOLUL XIII

1

M-am îndepărtat de uşă când ciocănitul se repetă. Lydia mă întrebă cu o voce uşoară ca fâşâitul unei frunze:

— Cine-i?

— Nu ştiu. Un tip scund şi îndesat...

Vocea mea suna la fel ca a ei. Ochii i se măriră.

— E Borg. Nu poate fi singur. Se uită prin cameră şi şopti înnebunită: Să nu-l laşi să intre!

Am văzut clanţa mişcându-se din nou şi o greutate se propti pe uşă, făcând-o să scârţâie. Am apucat fata de mână şi am tras-o în dormitor, am închis uşa şi am încuiat-o.

— O să trebuiască să laşi geamantanele, am spus, ducându-mă spre fereastră. Am ridicat-o şi am privit spre fâşia de grădină cu arbuşti şi umbre întunecoase. O luăm pe-aici.

Lydia veni lângă mine. Am ridicat-o şi am ajutat-o să sară pe fereastră în grădină, pe urmă am sărit şi eu.

— Maşina e la colţ. Putem ajunge până acolo?

— Da, îţi arăt eu.

Şi o porni la fugă pe fâşia de pajişte, până la o portiţă.

— Lasă-mă pe mine întâi, am spus scoţând pistolul lui Juan.

Am deschis portiţa şi am păşit într-o alee care

se întindea în întuneric. Am pornit-o pe alee încetişor. Lydia mergea în spatele meu, aproape călcându-mă pe călcâie. Puteam să-i aud respiraţia speriată, gâfâită. Capătul aleii ne scoase într-o stradă lăturalnică. La capătul străzii am zărit luminile de parcare de la maşina mea.

Strada părea pustie. Luând-o pe Lydia de braţ şi ţinându-mă în umbră, am pornit spre maşină.

— Cine e individul ăsta - Borg? am întrebat-o.

— Unul din oamenii lui Royce. N-o să mă lase să scap.

— Încă nu te-au prins.

Ajunseserăm ca la şapte metri de maşină, dar m-am oprit.

— Mă duc eu primul. Aşteaptă aici. Fii pregătită să vii fuga.

M-am îndepărtat de ea, mergând prevăzător spre colţul străzii. M-am uitat de-a lungul lui Lennox Drive. O maşină maron staţiona în faţa casei Lydiei. Lângă ea stătea un bărbat care se uita spre casă. Am traversat trotuarul spre Lincoln, am deschis portiera şi m-am strecurat la volan.

— Hai ! am chemat încet fata.

Am dat drumul la motor când se îndrepta spre maşină, iar când a închis portiera, am pornit.

Poate că Benn îngrijea bine Lincolnul, dar de îndată ce am început să accelerez, mi-am dat seama că n-o să fac mare brânză: nu era o maşină cu care să scapi dintr-o urmărire.

Oglinda retrovizoare rămase întunecată; nici un far nu se arăta în urma mea şi speram că nu ne prinseseră de urmă. Am cotit pe drumul principal care ieşea din Tampa City şi, treptat, am accelerat până aproape de 90 km pe oră. La viteza aceea, maşina a început să zdrăngăne. Am scos un pachet de ţigări

din buzunar şi i l-am aruncat în poală.

—Aprinde-mi una şi ia şi tu, am spus, cu ochii din nou pe oglinda retrovizoare, ca să mă conving că nu ne urmărea nici o maşină.

—Nu poţi să mergi mai repede? întrebă ea. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât cu greu reuşi să scoată ţigările din pachet.

—Dacă o forţez, pot, dar deocamdată, cât nu ne urmăreşte nimeni, e destul de repede.

Lydia aprinse ţigările şi-mi dădu şi mie una.

—Hai să stăm de vorbă, am spus. Nu voiam s-o sperii, dar nu eram prea sigur cât mai aveam până să ne ajungă din urmă. Ce ştii de Frances Bennett?

—Ce-a păţit? Unde e?

I-am spus-o fără menajamente:

—A murit. A fost pescuită într-un lac în Welden. Royce a stat cu ea la un hotel în oraş. Ea lucra la un club acolo. În noaptea în care a dispărut, Royce a plecat din oraş.

Am văzut cum îşi încleştează pumnii în poală.

—Va să zică a murit. De, am avertizat-o, gâsculiţa! N-a vrut să mă asculte. I-am spus că Royce o folosea pentru interesele lui. Nu se dădea el în vânt după o prostuţă ca ea.

—Nu scurta povestea, i-am spus. Spune-mi totul de la început. Ce a însemnat Royce pentru tine?

Îşi arcui umerii şi se aplecă în faţă, uitându-se la cele două faze de lumină aruncate de farurile Lincolnului, care jucau în faţa maşinii.

—Ce a însemnat pentru mine?! Totul. Urma să ne căsătorim, spuse ea cu o voce rece şi seacă.

Bineînţeles că n-am crezut-o.

—Eram fericiţi; era nebun după mine. Pe urmă, brusc, totul s-a terminat. A început să se poarte rece. Nici nu încerca să mascheze asta. La început m-am

gândit că intervenise femeia aia, Cornelia Van Blake. Venea mereu la club. Ştiai că localul era al soţului ei?

I-am spus că ştiam.

— Dar am descoperit că nu era vorba de ea, ci de Frances Bennett. Se întâlneau pe furiş. Am pus pe cineva să-i urmărească. Dimineaţa, când el trebuia să fie la club, se întâlneau şi se plimbau cu maşina. Mie îmi spunea să mă duc acasă pentru că are încă de lucru la club, iar el o ducea pe fată la Lodoni la masă, unde nu-i cunoştea nimeni.

— Asta se întâmpla înaintea morţii lui Van Blake?

Întoarse capul şi mă privi. În lumina slabă de la bord, i-am văzut ochii lucind de lacrimi reţinute.

— Ce legătură are moartea lui Van Blake?

— Nu ştiu, poate nimic, încercam să fixez timpul.

— Înainte cu două săptămâni...

— Spuneai că se întâlneau în secret. Cât de secret? Ştia cineva ce se petrece?

— Nu. Nici eu n-aş fi ştiut, dacă n-aş fi angajat un detectiv să-i urmărească.

— Dar de ce căuta Royce să ţină secretă povestea? Se temea să nu faci scandal?

Ea râse - nu era un sunet prea drăgălaş.

— Cu gorilele lui, n-avea de ce să-i fie frică de nimeni.

— Atunci, de ce ţinea secret?

— Nu ştiu. Am încercat să aflu, dar n-am ajuns la nici un rezultat. Am stat de vorbă cu fata. Era topită după el. Vedeam după felul cum i se lumina mutra bleagă când îi pomeneam numele, dar a negat că ar fi ieşit vreodată cu el. Am fost destul de tâmpită să-i spun că am pus pe cineva s-o urmărească. A fost cea mai mare greşeală a mea. (Pumnii i se

încleştară din nou până i se albiră încheieturile.) I-a spus lui Royce. El a venit acasă la mine şi mi-am dat seama, după expresia feţei, că între noi totul se terminase. Credeam că o să mă ucidă. Mi-a spus să-mi fac bagajul şi s-o întind. Eram prea speriată ca să mai vorbesc. Cred că de asta nu m-a ucis. Stătea în pragul dormitorului şi mă privea cum împachetez. Când eram gata de plecare, m-a apucat de braţe şi m-a ţinut aşa tot timpul cât a vorbit. Mi-au rămas urmele de la unghiile lui săptămâni întregi. Mi-a spus că nu am voie să părăsesc oraşul. Urma să lucrez la clubul Hey-Day şi să nu pomenesc absolut nimic despre treburile lui. Juan avea să mă urmărească. Dacă aş fi vorbit vreodată de el, sau aş fi încercat să plec din oraş, sau să vin în preajma lui, Juan o să aibă grijă de mine. Nu glumea. Aşa trăiesc de un an şi jumătate. De atunci n-am mai vorbit niciodată cu el. N-am văzut nimic de la el niciodată; nici un bănuţ. Şi acum, uite ce-am făcut! Dacă pune mâna pe mine, mă omoară!

—N-o să te prindă, i-am spus, accelerând încă puţin.

Mai aveam încă o rezervă, dar nu prea mare. Motorul făcea atâta zgomot, încât practic începusem să urlăm unul la celălalt. Am mai mers câteva minute, chibzuind la ce-mi spusese. Nu prea vedeam ce rezolvasem. Dar aveam măcar un martor care va dovedi că Royce şi Rutland erau una şi aceeaşi persoană, asta îl vâra pe Royce în povestea dispariţiei lui Fay. Era ceva, dar îmi dădeam seama că ar trebui să fie mai mult decât ştiam.

—Ai auzit vreodată de un individ pe nume Hank Flemming? am întrebat-o brusc.

Scutură din cap.

—Nu. De ce?

— E vârât până-n gât în chestia asta. Poate l-ai zărit. E scund, îndesat, cu o faţă buhăită şi rotundă. Ultima oară când l-am văzut, purta o pălărie neagră cu boruri late şi un trenci murdar. Nu-ţi aduci aminte dacă nu l-ai văzut cumva?

Bâjbâiam, dar se pare că am nimerit-o.

— L-a văzut Andrews.

— Andrews?

— Detectivul pe care l-am angajat s-o urmărească. Mi-a descris pe cineva exact cum mi l-ai descris tu.

— Unde l-a văzut?

— Era la restaurantul Lodoni, într-o seară când Royce era cu fata acolo. Andrews l-a observat pe individul ăsta într-o maşină lângă restaurant. Royce a condus-o pe fată pe lângă maşină; când au ajuns în dreptul ei, Royce a rămas puţin în urmă şi a arătat-o pe Fay. După un timp, individul a ieşit din maşină, s-a dus la uşa restaurantului, unde a început s-o fixeze pe fată. Andrews mi-a spus că i s-a părut că Royce a arătat-o cu degetul, dar nu l-am crezut. Nu prea era un detectiv grozav. Mereu încerca să-mi stoarcă bani. Am avut impresia că inventase totul ca să mă facă să cred că-şi bate capul serios.

Aflasem ceva. Deci, Royce îl angajase pe Flemming s-o ucidă pe Fay.

Tocmai o întrebam dacă Andrews îl mai văzuse pe individ, când din întâmplare m-am uitat în oglinda retrovizoare. Concentrat fiind la ce povestea Lydia, atenţia îmi zburase de la urmărire. Ce am văzut în oglindă m-a cutremurat.

Două fascicule mari de lumină galbenă se vedeau în întuneric în urma mea. Erau poate la vreo doi kilometri în spate, dar se apropiau în viteză.

Lydia le zări în acelaşi timp. Am văzut cum îşi

ține respirația când am apăsat pe pedala de accelerație.

2

Şoseaua cu patru benzi era dreaptă ca o riglă şi întunecată ca smoala. Cu o viteză de nici 100 km pe oră, n-aveam nici o şansă să scap de maşina care ne urmărea.

Luminile galbene se apropiau. Lydia, privind peste umăr prin geamul din spate, le urmărea hipnotizată, cu chipul palid în lumina de la bord, cu ochii sălbatici şi ficşi. Am înghiontit-o cu genunchiul.

— Putem să ieşim de pe drumul ăsta? am zbierat acoperind zgomotul motorului.

Îşi reveni cu un efort.

— Pe undeva, înainte, se face un drum la dreapta.

Am stins luminile. Maşina care ne urmărea era încă la o jumătate de kilometru sau cam atât în spate. Scrutam întunericul după semnul de intersecție şi era cât pe ce să nu-l observ.

— Acum, strigă Lydia, apucându-mă de braț.

— Atenție!

Am apăsat pedala frânei când am ajuns la intersecție. Cauciucurile scrâşniră în semn de protest. Lydia, cu mâinile pe bord, se balansă înainte, pe urmă se izbi de mine când Lincolnul viră cu roțile din spate răsucindu-se aproape pe loc. Maşina se zgâlțâi, roțile laterale se săltară când am slăbit frâna, pe urmă țâşnirăm înainte pe un drum lateral şerpuit, care m-a obligat să reduc la o viteză periculoasă de 50 km.

Fără faruri şi cu cotiturile şi curbele din față, singurul lucru pe care-l puteam face era să nu ies

din drum. După vreo 300 de metri, Lydia, care se uita tot timpul înapoi prin geamul din spate, spuse cu sufletul la gură:

— Au trecut! Nu ne-au văzut!

— Unde duce drumul ăsta? am întrebat-o, aprinzând farurile şi accelerând.

— Glyne Bay. O mică localitate pe malul mării.

— Putem să revenim de acolo pe drumul spre Frisco?

— Nu. Se înfundă. Şi or să vină după noi. Îşi lovi pumnii unul de celălalt, într-un gest isteric. Or să-şi dea seama că am luat-o pe aici!

M-am gândit că era foarte posibil, dar nu i-am spus.

— Linişteşte-te! Lăsăm maşina şi ne ascundem undeva. Dacă dau de un telefon, sun poliţia din Welden. Glyne Bay e în jurisdicţia lor.

Drumul era acum mai drept şi în faţă se zăriră luminile străzilor. Am mărit viteza. Deodată, mâna Lydiei se încleştă pe braţul meu.

— Vin! gâfâi ea.

M-am uitat în oglindă. În spate, pe drumul şerpuit, vedeam fulgerarea farurilor. Am apăsat acceleraţia până la fund şi Lincolnul ţâşni înainte.

Drept în faţă am văzut o firmă de neon: *Glyne Beach Motel – la stânga.*

Am stins farurile, am cotit la stânga, ne-am hurducăit de-a lungul unui drum îngust care ducea la un loc de parcare, unde vreo 40–50 de maşini se înşirau pe două rânduri. Am frânat, am potrivit Lincolnul lângă un Ford prăfuit, am deschis portiera şi m-am strecurat afară.

— Hai!

Se vedeau farurile maşinii care ne urmărea intrând pe drum. Apucând-o pe Lydia de încheietura

mâinii, am alergat cu ea prin parcare, am ieşit pe o poartă şi am luat-o la goană de-a lungul unei alei de zgură care dădea pe o parcelă acoperită cu iarbă înaltă, în jurul căreia se aflau vreo 50 de căsuţe.

Căsuţa care adăpostea biroul de închiriere se afla la mijloc. Era cufundată în beznă.

Aveam pistolul lui Juan în mână. Uitându-mă înapoi, am văzut parcarea luminându-se de la farurile maşinii care ne urmărea. M-am oprit doar cât să încerc uşa biroului, dar era încuiată. Nu mai era timp să încercăm altceva.

Trebuia să ne ascundem. Aveam la dispoziţie doar câteva secunde.

Cineva alerga pe cărarea de zgură după noi. Am zbughit-o cu Lydia peste iarbă spre un şir de căsuţe întunecate. Una dintre ele avea tăbliţa „Liber" atârnată de clanţa uşii de la intrare. Am lăsat mâna Lydiei, am sărit peste cele două trepte, am smuls tăbliţa, am sărit înapoi şi, luând-o de mână, am împins-o în spatele căsuţei. Am azvârlit tăbliţa în întuneric.

— Intrăm aici, am gâfâit eu.

Una din ferestrele din spate era nezăvorâtă. Mi-am vârât degetele sub ramă şi am împins-o în sus. Pe urmă am apucat-o pe Lydia de mijloc cu o mână, iar cu cealaltă am ridicat-o de genunchi şi i-am dat drumul înăuntru pe fereastră. M-am căţărat şi eu după ea, am tras înapoi fereastra şi am zăvorât-o.

— O să ne găsească, spuse ea. Or să ne prindă în capcană.

— Poate că nu, am spus, lăsându-mă pe vine lângă fereastră, în timp ce priveam în întuneric.

Lydia veni lângă mine. Îi auzeam respiraţia uşoară. Nu vedeam nimic. Nu auzeam nimic.

—Stai aici până văd dacă nu are cumva telefon, am spus.

Am bâjbâit prin cameră, am găsit o uşă, am deschis-o şi am păşit în întuneric. Am aprins un chibrit. Pe coridor, la stânga, era o altă uşă. Am stins chibritul, am apăsat pe clanţă şi am intrat în ceea ce părea să fie camera de zi. Îndreptându-mă spre fereastră, am aruncat o privire afară, ţinându-mă lângă perete.

Chiar în mijlocul pajiştii tunse, am zărit silueta întunecată a lui Borg. Umerii laţi şi trupul îndesat îl făceau de neconfundat. Era cu spatele la căsuţă. Lumina slabă a lunii acoperite de nori se reflecta pe oţelul ţevii pistolului din mână.

Am tras draperiile peste ferestre, am mai aprins un chibrit şi am zărit telefonul pe o masă lângă fereastră. M-am apropiat, am ridicat receptorul şi am format centrala pentru urgenţe.

Centralista răspunse prompt.

—Dă-mi poliţia din Welden.

Am aşteptat în întuneric, cu cămaşa lipită de spate, cu inima bătând nebuneşte în timp ce ascultam bâzâitul de pe fir. Se auzi o voce mârâită.

—Secţia de poliţie din Welden.

—Căpitanul Creed e acolo?

—Nu, nu e aici. Cine întreabă?

—Dă-mi-l pe sergentul Scaife.

—Un moment.

Se auzi alt bâzâit pe fir, pe urmă vocea lui Scaife.

—Scaife la telefon.

—Aici e Sladen. Sunt într-un motel la Glyne Beach. Câţiva ucigaşi sunt pe urmele mele şi am nevoie de ajutor. Ce poţi face?

—Aranjez eu, spuse el pe un ton ferm. Am o

maşină de patrulare prin partea aia. Vin în zece minute.

—Ascultă! Vino mai repede. Indivizii ăştia nu glumesc.

—Aranjez eu, spuse el şi închise.

Am bâjbâit până în cealaltă cameră. Lydia stătea la peretele de lângă fereastră, privind afară în întuneric.

—Vine poliţia, i-am spus. Trebuie să sosească din clipă în clipă. Se vede ceva afară?

—Nu.

Simţeam cum tremură. Am aşteptat, unul lângă celălalt, cu urechile ciulite şi cu ochii larg deschişi. Deodată se încleştă de braţul meu. Avea mâna rece ca gheaţa.

– Ai auzit? şopti ea.

Am ascultat, ţinându-mi respiraţia. Undeva în căsuţă, scârţâi o scândură. În linişte mormântală, sună strident şi înfricoşător. Lydia se cutremură şi se încleştă şi mai tare.

—Linişteşte-te, i-am spus, cu buzele lângă chipul ei. Mişcă-te cât poţi de încet, şi am tras-o de mână până la uşă.

Am aşezat-o lângă perete, aşa încât, dacă se deschidea uşa, să rămână după uşă. Afară scârţâi altă scândură, pe urmă uşa de pe coridor se deschise.

—Sunt aici, gâfâi Lydia.

—Las' pe mine, am spus fără să mă simt atât de încrezător pe cât îmi sunase vocea.

Un râcâit uşor, afară pe coridor, mă făcu să-mi sară inima din piept. Pe urmă am auzit clanţa scârţâind sub greutatea unei mâini. Am păşit în faţa Lydiei, cu degetul pe trăgaci, aşteptând.

Uşa s-a deschis, ţintuindu-ne după ea. Degetele Lydiei îmi intraseră adânc în carne. Mă rugam cu

ardoare să nu intre în panică şi să ţipe.

Prin crăpătura de la balamalele uşii am zărit o umbră îndesată şi lată în spate. Câteva clipe Borg rămase în prag uitându-se în camera întunecoasă, pe urmă făcu doi paşi înainte.

Mă încordasem tot, aşteptând. L-am auzit mergând spre fereastră. Următoarea mişcare trebuia să fie căutatul după uşă, iar pe urmă nu se mai punea decât problema cine trage mai repede. N-aveam de gând să aştept clipa aceea. Avea un avantaj prea mare.

Mi-am tras mâna din strânsoarea Lydiei, m-am strecurat pe lângă ea şi am ieşit de după uşă.

Borg deschisese fereastra şi se aplecase în afară, scrutând întunericul.

Cu inima cât un purice, m-am năpustit asupra lui. Se smuci înapoi şi se întoarse când am ajuns lângă el. Apucasem pistolul de ţeavă şi i-am trăsnit una în moalele capului. Nu-l prinsesem într-o poziţie potrivită; se clătină pierzându-şi echilibrul, dar reuşi să aplece destul capul ca să evite şocul complet al loviturii. Patul pistolului îi scrijeli o parte din mutră, ameţindu-l. Scăpă arma din mână, dar se năpusti asupra mea, apucându-mă instinctiv cu braţele-i uriaşe. Parcă aş fi fost prins în strânsoarea unui urs. Am încercat să mă desprind, dar parcă aş fi încercat să dobor un munte. Era puţin mai scund decât mine şi folosea acest avantaj izbindu-mă cu capul în bărbie; era ca şi cum ar fi dat cu o bucată de beton.

Cu senzaţia că se prăvălise peste mine o stâncă, am simţit că mă lasă genunchii. Individul încercă să repete figura, dar de data asta am reuşit să-mi feresc falca. Îşi pierdu echilibrul şi ne prăbuşirăm amândoi pe podea, cu o bufnitură care aproape că dărâmă căsuţa.

Norocul meu a fost că am căzut peste el. Izbitura îmi aruncă pistolul din mână, undeva în întuneric. Căzând, Borg a trebuit să-şi desfacă strânsoarea. Mă târam, încercând să mă ridic în picioare, când prin aer şuieră un pumn care mi se prăbuşi din întuneric pe un biceps. Lovea ca un profesionist şi forța loviturii mă trimise la pământ.

Mârâind, se năpusti asupra mea. Am slobozit un picior, nimerindu-l în mijlocul pieptului cât un butoi, l-am apucat de un braț şi am tras de el. Trecu peste mine ca un sac de cărbuni peste umăr şi se izbi de zid.

M-am ridicat în picioare, am înşfăcat un scaun şi i l-am trântit în cap în timp ce se ridica în patru labe. Se lăți iar pe podea, apoi se ridică din nou, prinzându-mă de sub genunchi înainte de a putea să-l lovesc.

Am bufnit o dată de pământ de mi s-a oprit respirația, iar când m-am dezmeticit, era deasupra mea. I-am împins mutra cu mâna, ținându-l la distanță, dar am primit o lovitură ca de măciucă la gât. L-am aruncat cât colo şi, când a început să se târască spre mine, l-am lovit cu piciorul în piept.

Se răsturnă pe spate, dar era în stare să suporte o groază de lovituri.

Tocmai se ridica în picioare când am apucat piciorul mesei de lângă pat. Capul individului se profila în fereastră, transformându-l într-o țintă ademenitoare. L-am lovit exact în moalele capului cu masa care se făcu țăndări din cauza izbiturii.

Se întinse pe podea şi acolo rămase.

M-am aplecat peste el gâfâind şi l-am întors pe spate să mă conving că nu se preface. Parcă mişcam un buldozer. M-am uitat prin cameră după Lydia, dar n-am văzut-o.

— Lydia!

Nu răspunse. Am bâjbâit până la comutator şi am aprins lumina. Nu era în cameră.

În timp ce alergam pe coridor, strigând-o, am auzit sirena poliţiei.

3

Am smucit uşa căsuţei şi am alergat pe verandă. Printre copaci, am zărit lumina farurilor de la maşina care se apropia.

O flacără galbenă ţâşni dinspre pajişte, ceva îmi vâjâi pe lângă urechi şi smulse aşchii din uşa din faţă. Pocnetul armei tulbură liniştea nopţii; m-am strecurat grăbit înăuntru, la adăpost. Uitasem de cel de-al doilea ucigaş şi fusese cât pe ce să mă cureţe. M-am năpustit pe coridor spre camera din spate, după armă.

Vederea camerei goale m-a zdruncinat rău.

Borg îşi revenise foarte repede. Ori se ascundea în căsuţă, ori ieşise pe fereastră. Am apucat pistolul, am traversat camera în viteză şt am stins lumina. Luând-o pe coridor, m-am întors prevăzător la uşa din faţă.

Am auzit o maşină oprindu-se cu scrâşnet de roţi. Se trântiră portiere, pe urmă doi poliţişti cu arma în mână se repeziră în goană pe cărarea cu zgură.

De dincolo de pajişte, în spatele unei căsuţe, răsună răpăit de gloanţe şi în întuneric străfulgerară împuşcături. Cei doi poliţişti se împrăştiară ca nişte găini speriate, ascunzându-se după copaci. Unul dintre ei trase spre căsuţă. Se auzi un geam zburând ţăndări şi o femeie începu să ţipe.

Începură să se aprindă luminile pe la căsuţe, luminând pajiştea din faţa ferestrelor.

Am zărit o siluetă întunecată, bondoacă şi îndesată, mişcându-se anevoie spre copaci. Era Borg. Ridicând pistolul, am tras. A pornit în fugă, dar înainte de a se pune la adăpostul copacilor, unul dintre poliţişti trase şi el, mai precis decât mine. Borg căzu într-un genunchi, se ridică iar cu greutate, pe urmă ieşi încet în câmp deschis. Arma din mâna lui răpăi. Cei doi poliţişti traseră în acelaşi timp, ochindu-l. Se clătină pe spate, scăpă pistolul şi se întinse pe iarbă.

Cel de-al doilea ucigaş o zbughi spre cărarea de zgură. Unul dintre poliţişti se întoarse, ridică pistolul şi ochi. Ucigaşul căzu, se rostogoli, încercă să se ridice în patru labe, pe urmă se lăţi pe cărarea de zgură.

— I-aţi împuşcat pe amândoi, am strigat şi am ieşit pe verandă.

Cei doi poliţişti se apropiară prevăzători de mine, cu armele îndreptate în direcţia mea.

— Sunt Sladen, am spus, având grijă să nu mă mişc - bănuiam oarecum că cei doi ar putea fi ţintaşi de mâna întâi.

— Aruncă arma! strigă unul dintre ei.

Am pus arma pe podeaua verandei.

— În regulă. Acum legitimează-te!

I-am întins legitimaţia şi carnetul de şofer.

— Bine, domnule Sladen, spuse poliţistul. Se pare că n-am făcut nici o greşeală. Sergentul Scaife mai trimite o maşină. Trebuie să sosească.

— N-aţi văzut vreo fată pe-aici? am întrebat.

— N-am văzut pe nimeni în afară de ticăloşii ăia doi. În clipa aceea am zărit-o pe Lydia ieşind din umbră. Păşea nesigur şi foarte încet către mine.

— Uite-o! am spus, şi am alergat să-i ies în cale.

Înainte de a ajunge la ea, se îndoi de genunchi

şi căzu pe iarbă. Cei doi poliţişti veniră şi ei, în timp ce mă aplecam deasupra ei. O clipă am crezut că o împuşcaseră, dar n-avea nici urmă de sânge. Unul dintre poliţişti îi luă pulsul.

— N-are nimic, spuse el. A leşinat.

Între timp începură să iasă oamenii din căsuţe, formând grupuri în jurul celor doi ucigaşi morţi. Sirene care se apropiau anunţau sosirea a încă două maşini ale poliţiei.

— O duc la maşina mea, am spus, ridicând-o pe Lydia în braţe.

Încadrat de cei doi poliţişti, am dus-o până la parcare, unde celelalte două maşini ale poliţiei opriseră să coboare poliţiştii.

Se apropie un sergent.

— Sladen?

— Da.

— Căpitanul doreşte să te întorci la secţie. Cine e fata? E rănită?

— Nu, a leşinat. (Am vârât-o pe Lydia în Lincoln.) E şi ea implicată în povestea asta. Îmi daţi o escortă?

— Trimit pe cineva să te conducă.

Sergentul spuse unuia dintre oameni să treacă la volan; pe urmă, strigându-şi oamenii, o porni pe cărarea cu zgură.

În mai puţin de o oră eram la secţie. Pe drum, Lydia îşi reveni din leşin. Părea destul de rău şocată şi, după ce am asigurat-o că n-are de ce să se teamă, s-a liniştit şi şi-a lăsat capul pe umărul meu.

Scaife ne aştepta când am ajuns la secţie. Mă privi buimăcit pe când o ajutam pe Lydia să coboare.

— Individul care se ascunde sub mustaţa asta e vechiul dumitale amic Sladen, l-am informat eu.

— Deşteaptă chestie! spuse şi zâmbi. M-ai păcă-

lit câteva clipe. Se pare că ai avut ceva distracție... Hai acum înăuntru. Căpitanul abia a sosit - l-am scos din pat. Ai grijă cum vorbeşti cu el. E-n draci.

Pe când vorbea cu mine se uită curios la Lydia care, sprijinită de mine, îl privea cu ochi speriați.

—Hai înăuntru, am spus.

Am urcat scările spre biroul lui Creed.

—Cât vorbesc cu căpitanul, vrei să ai grijă de domnişoara Forrest? am spus. A suferit un şoc şi are nevoie de odihnă.

—Bineînțeles, se arătă dispus Scaife. Veniți cu mine, o pofti el pe Lydia. Aranjez eu totul.

I-am lăsat şi am ciocănit la uşa căpitanului; am deschis şi am intrat. Creed stătea la birou. Chipul greoi era tras şi obosit. Ceasul de pe perete arăta 3.20. Şi eu mă simțeam dărâmat. O clipă se uită fix la mine.

—Sladen la raport, am spus.

—Se pare că te-ai băgat într-o porcărie zdravănă, mârâi Creed.

—Cred că da, am fost eu de acord, trăgând spre mine un scaun cu piciorul. Mathis era pe urmele mele şi a trebuit să-mi schimb înfățişarea ca să pot avea libertate de mişcare. Am adus un martor cu mine. Se numeşte Lydia Forrest. Fosta prietenă a lui Hamilton Royce. Mi-ai citit raportul?

Creed dădu din cap.

—Să te aduc la zi, am spus, aşezându-mă.

I-am povestit amănunțit ce se întâmplase de când făcusem raportul şi am încheiat spunând:

—Domnişoara Forrest poate dovedi că Royce şi Fay se cunoşteau, iar eu pot să-l aduc pe Andrews, detectivul particular, care va dovedi că Royce a dat-o pe Fay pe mâna lui Flemming.

Creed scoase un trabuc şi îi muşcă capătul înainte de a spune:

—Nu prea văd la ce ne foloseşte chestia asta. Cât timp Royce rămâne în Tampa City, nu ne putem atinge de el. Am verificat arma pe care ai trimis-o. A fost furată dintr-un magazin din Frisco, acum opt ani. Putea să aparţină oricui. Nu are amprente. Îşi aprinse trabucul; pe urmă întrebă: Care e motivul din spatele asasinării lui Hartley?

—Eu cred că motivul din spatele tuturor crimelor ăstora e panica, am spus, scuturând pachetul de ţigări ca să iau una şi s-o aprind. De când a dispărut Fay, au fost înfăptuite cinci crime care pot fi legate de ea. Hai să le analizăm pe rând. Mai întâi, Joe Farmer, omul care a ajutat la răpirea ei. Farmer era un beţivan, genul de individ care poate vorbi când e beat. Fiind periculos, l-au îndepărtat printr-un accident de maşină. Urmează Joan Nichols. Era şantajistă şi pot să pariez că a cules nişte informaţii la Paris şi a încercat să obţină bani pe ele. Şi ea a fost redusă la tăcere. Paisprezece luni mai târziu, tocmai când se linişiseră lucrurile, Jake Hesson face o greşeală: admite că o cunoaşte pe Fay. A fost imediat curăţat, înainte să-l pot strânge cu uşa. Hartley avea nişte informaţii. Când l-am vizitat prima oară, n-a avut să-mi spună prea multe, dar mai târziu probabil că s-a gândit la ceva. Oricum, mi-a telefonat să-mi spună că are o teorie care ar putea să mă intereseze. Dar a fost îndepărtat înainte de a ajunge la el. Probabil că servitorul filipinez l-a văzut pe ucigaş şi a fost îndepărtat şi el. Toate crimele astea miros a panică. Cineva încearcă cu disperare să ţină sub tăcere o crimă. Am impresia că moartea lui Van Blake, şi nu a lui Fay, vrea criminalul s-o ţină în umbră. Trebuie să existe un motiv foarte solid pentru ca şase oameni să fie ucişi - iar cinci milioane de dolari reprezintă un motiv serios. Atâta i-a lăsat Van Blake soţiei lui.

Creed îşi trecu mâna prin păr în timp ce se încrunta la mine:

— Crezi că Royce şi doamna Van Blake sunt în spatele tuturor crimelor ăstora?

— Sunt absolut sigur.

— Dar mergi pe ghicite. Unde e legătura dintre asasinarea lui Van Blake şi a lui Fay Benson?

— Dacă aş şti, cazul ar fi rezolvat. Există o legătură. Trebuie să existe. Să privim lucrurile aşa: Royce şi-a abandonat prietena pentru Fay - dar ţinea legătura secretă. De ce secretă? Dacă domnişoara Forrest n-ar fi pus s-o urmărească pe Fay, nimeni n-ar fi ştiut de legătura ei cu Royce. Royce o dă pe Fay pe mâna lui Flemming. Pe urmă o duce la Welden, unde n-o cunoaşte nimeni, şi are grijă să nu fie văzut cu ea nici acolo. Flemming, Farmer şi Hesson o răpesc, iar Flemming o omoară. A avut mare grijă să-i ascundă cadavrul. Doamna Van Blake o cunoştea. Trebuie s-o fi cunoscut. Merita să fi văzut cum a reacţionat când i-am arătat fotografia lui Fay. Hartley a angajat-o pe Fay ca model... Cred că şi-a amintit ceva despre ea; ceva periculos fie pentru Royce, fie pentru doamna Van Blake. A fost împuşcat înainte de a putea vorbi. Bineînţeles că există o legătură. Trebuie s-o descoperim.

— Da, spuse Creed, impresionat fără voie. Hmm, şi cum facem?

— Lipseşte veriga principală, am spus, ridicându-mă în picioare. Poate descoperă ceva Low la Paris. L-am trimis acolo să afle ce a făcut doamna Van Blake. Sper să afle ce-a aflat şi Joan Nichols. Acum mă întorc în Tampa City. Royce era foarte nerăbdător s-o amuţească pe domnişoara Forrest şi n-a reuşit. S-ar putea ca, împreună cu doamna Van Blake, să intre în panică şi, dacă-i aşa, vreau să fiu şi eu de faţă.

— Îţi vâri singur capul în ştreang, Sladen, spuse Creed serios. Dacă Mathis te arestează pentru crimă, nu pot să fac nimic.

— Am să risc. Soluţia cazului ăstuia se află în Tampa City. Până nu rezolvăm cazul, să n-o laşi pe domnişoara Forrest să plece de-aici. O să fie un martor important şi nu ne putem permite s-o pierdem.

— Îţi spun încă o dată, spuse Creed nervos, că n-avem nici o putere în Tampa City. Royce şi doamna Van Blake pot să scape basma curată, chiar dacă avem dovezi. Nu-l văd eu pe Doonan dând pe mâna tribunalului o milionară.

— O s-o dea dacă pot dovedi că şi-a ucis soţul, am spus. Voi s-ar putea să nu fiţi în stare să faceţi ceva, dar eu pot. O să publicăm toată povestea, cu declaraţii şi fotografii cu tot, în *Cronica crimelor.* Asta o să-l înghesuie pe Doonan la colţ şi va trebui s-o dea pe mâna tribunalului.

Faţa lui Creed se lumină.

— Nu-i rea ideea, dar va trebui să ai dovezi care să stea în picioare.

— Când am să le capăt, nu numai că vor sta în picioare, dar vor sări la el şi-l vor muşca, am spus, îndreptându-mă spre uşă.

CAPITOLUL XIV

1

O tânără într-o bluză albă murdară mă privi din spatele unei maşini de scris portabile, ridicând din sprâncenele trasate cu creionul.

— Dacă doriţi să vorbiţi cu domnul Andrews,

spuse ea rece, să ştiţi că nu este aici.

Biroul era mare cât un coteţ. În spatele măsuţei unde stătea fata se afla o uşă cu o tăbliţă: *Intrarea persoanelor străine interzisă.* Un fişet pentru dosare era aşezat lângă fereastră. În faţa mea era un fotoliu pentru clienţi, cu spătarul unsuros de atâtea capete care se sprijiniseră pe el ani de-a rândul.

— Vreau neapărat să-l văd, am spus, închizând uşa. Întârzie mult?

Fata privi spre ceasul murdărit de muşte de pe perete.

Arăta 10 şi 20.

— De obicei vine pe la ora asta.

— Atunci am să aştept.

M-am aşezat pe braţul fotoliului, care scârţâi ameninţător sub greutatea mea, şi mi-am aprins o ţigară. Fata mă privi bănuitor, conchise că nu prezentam interes şi-şi îndreptă atenţia asupra maşinii de scris. Timpul se scurgea, punctat de ţăcănitul maşinii de scris. Picoteam.

Mă întorsesem în Tampa City pe la 5.30 de dimineaţă şi mă dusesem în ascunzătoare. Am dormit până la 9.30, am băut o ceaşcă de cafea şi am stat puţin de vorbă cu Benn, pe urmă am luat maşina şi am venit pe Murrow Street, unde îmi spusese Benn că are Andrews biroul.

După ce aveam să-l văd pe Andrews, intenţionam să vorbesc cu Irene Jarrard, prietena lui Fay, şi dacă reuşeam să capăt noi informaţii de la ea, să încerc s-o conving să treacă pe la Creed. Pe urmă mă gândeam că o vizită la Vincent Latimer, fostul secretar al lui Van Blake, ar putea duce la un rezultat, în ciuda avertismentului căpitanului Bradley că Latimer nu era vorbăreţ.

Ceasul de pe perete arăta 10.45 când uşa de

afară se deschise şi un bărbat uscăţiv, într-un costum gri deschis, foarte mototolit şi pătat, intră grăbit.

Mă privi atent şi ochii mici şi apropiaţi căpătară o expresie neliniştită. Pe urmă zâmbi încurajator, arătându-şi dantura falsă. Arăta exact ce era: un individ care-şi petrecuse jumătate din viaţă strecurându-se pe coridoarele hotelurilor, trăgând cu urechea pe la uşi şi stând în ploaie şi-n frig cu răbdare şi stoicism.

— Doriţi să vorbiţi cu mine? întrebă el; pe urmă se uită la fată şi apoi din nou la mine.

— Domnul Andrews?

— Eu sunt. Poftiţi înăuntru.

Picioarele lungi şi subţiri înaintară spre uşa cu tăbliţa care interzicea intrarea persoanelor străine. Omul scoase o cheie, descuie uşa, se întoarse şi spuse fetei:

— După ce pleacă domnul, domnişoară Fairely, te rog să-mi aduci corespondenţa.

Fata îl privi buimăcită.

— Dar nu aveţi, spuse ea.

Andrews se strădui să nu arate cât de mult ar fi dorit s-o plesnească şi-mi făcu semn să poftesc în birou.

Am intrat într-o cameră de mărimea unui dulap şi m-am lipit de perete ca să-l las să treacă în spatele unui birou ponosit.

— Nu v-am reţinut numele, spuse el, arătându-mi un scaun cu spetează.

M-am aşezat. Atingeam biroul cu genunchii.

— Fac parte din conducerea revistei *Cronica crimelor* şi în clipa de faţă ajut poliţia din Welden.

Zâmbetul fix pieri ca un şobolan într-o gaură în zid şi ochii mici, verzi părură dintr-o dată de piatră.

— Ce legătură au astea cu mine? întrebă el, aşezându-şi coatele pe birou şi sprijinindu-şi bărbia osoasă în mâinile nu prea curate.

— Acum câtva timp ai fost angajat să urmăreşti o dansatoare care lucra la clubul *Mărul de Aur*: Frances Bennett. Am scos fotografia lui Fay şi am pus-o pe birou în faţa lui. Asta e fata.

Andrews se uită la fotografie, apoi la mine şi buzele i se lăsară în jos la colţuri.

— Ascultă, amice, spuse el dur dintr-o dată, îţi pierzi timpul de pomană. Eu nu pălăvrăgesc despre clienţii mei. Dacă atât ai să-mi spui, ridică ancora şi p-aci ţi-e drumul!

— Clienta dumitale, domnişoara Forrest, se află la poliţia din Welden în clipa de faţă, dând o declaraţie. Vreau să-i sprijini declaraţia. Aş putea să-ţi ofer mulţi bani şi publicitate dacă te duci la Welden să stai de vorbă cu căpitanul de poliţie Creed. Vei fi primul detectiv particular care va avea fotografia publicată în *Cronica crimelor*.

Îşi dădu pălăria pe ceafă, fără să-şi dezlipească privirea de la mine.

— Despre ce-i vorba?

— Frances Bennett a fost ucisă în Welden. Dumneata susţii că a fost omorâtă de Flemming, un ucigaş din Frisco, din ordinul lui Royce. E adevărat, nu?

— Nu cunosc nici un Flemming.

— Dar l-ai văzut pe Royce arătând-o cu degetul unui tip dintr-o maşină, nu-i aşa?

— Să zicem.

— Vreau să semnezi o declaraţie în acest sens. Andrews lăsă să-i clănţăne dantura falsă în timp ce-şi făcea socotelile.

— Cât îmi iese? întrebă în cele din urmă.

—Publicitate şi 30 de dolari pe zi pentru cheltuieli.

Se mai gândi puţin, pe urmă scutură din cap.

—Eu trăiesc aici, amice. Umbli după Royce, nu-i aşa? Nu te îmbăta cu apă rece. N-o să pui mâna pe el - e prea isteţ. Cât crezi că aş rezista dacă ar descoperi că am dat o declaraţie despre el la poliţia din Welden? 10 minute, poate 15, nu mai mult. Individul e periculos. Poliţiştii din oraş îl îndrăgesc. Nu, de la mine nu capeţi nici o declaraţie.

—Am impresia că nu pricepi, am spus răbdător. Fata a fost ucisă. Dacă refuzi să dai informaţii poliţiei, devii complice.

Se încruntă cu ochii pe birou.

—Nu ştiu că a fost ucisă. Nu ştiu nimic.

Începuse să mă scârbească şi el, şi biroul lui murdar şi pârlit. I-am trântit-o de la obraz.

—Ori mergi imediat la Welden să-i dai lui Creed o declaraţie, ori am să public refuzul dumitale de a coopera, în *Cronica crimelor*. Şi dacă fac lucrul ăsta, îţi pierzi autorizaţia.

Asta păru să-l lovească unde-l durea mai rău.

—Ei, stai puţin, spuse grăbit. Dacă faci lucrul ăsta, te dau în judecată cu revistă cu tot.

Am izbucnit în râs.

—Hai, ce mai aştepţi? Dă-ne în judecată! Tare ne-ar mai plăcea!

Rămase câteva clipe cu ochii la mine, pe urmă ridică din umeri.

—Da, poate ai dreptate. Ei bine, recunosc când sunt înfrânt. Aşa-mi trebuie. N-ar fi trebuit să accept niciodată cazul ăsta. Urmărirea lui Royce nu putea să se termine fără balamuc. Am să trec pe la Creed.

Am scos portofelul şi am pus douăsprezece bancnote de câte 5 dolari pe birou.

—Pentru două zile. Am să-i telefonez lui Creed să-i spun că ai plecat spre el.

Înşfăcă banii şi îi făcu să dispară, de parcă ar fi fost speriat că aş putea să mă răzgândesc.

—Cât timp ai urmărit-o pe domnişoara Bennett? am întrebat.

—Trei zile şi două nopţi.

—În timpul ăsta ea a fost mai tot timpul cu Royce?

—În prima zi nu. Dimineaţa s-a dus la locuinţa familiei Van Blake.

Am încremenit cu urechile ciulite.

—Când s-a întâmplat asta?

Se gândi o clipă, apoi, deschizând un sertar de la birou, scoase un bloc-notes gros, îl frunzări, examină o pagină şi puse totul la loc.

—În dimineaţa zilei de 27 iulie.

—S-a dus cu un taxi?

—Nu. A trecut Lennox Hartley s-o ia. S-au dus împreună, cu maşina lui.

—Cât timp a stat?

—Nu ştiu. Era un paznic la poartă şi n-am putut să rămân prea mult. I-am luat din nou urma în apartamentul ei, seara târziu.

—Eşti sigur că Hartley era cu ea?

—Da, îl cunosc bine din vedere.

I-am mai pus nişte întrebări, dar nu mai avea alte informaţii, în afară de cele pe care le auzisem de la Lydia Forrest.

—Bine, am spus, ridicându-mă în picioare. Du-te chiar acum la Creed. Te aşteaptă.

De la biroul lui Andrews, am plecat cu maşina până la un drugstore şi i-am telefonat lui Creed. L-am anunţat că Andrews pornise spre el.

—Am ceva pentru dumneata, spuse Creed du-

pă ce i-am povestit că Fay fusese împreună cu Hartley la casa lui Van Blake. Acum doi ani, doamna Van Blake a cumpărat un Cadillac decapotabil verde cu crem de la *Manning și Howland*, firma din San Francisco. Anul trecut, pe 20 august, la trei zile după dispariția lui Fay, l-a schimbat pe un Bentley. Se pare că îi împrumutase lui Royce Cadillacul, nu? Nici o altă mașină de tipul ăla n-a fost vândută în Tampa City. Trebuie să fie cea pe care Royce a folosit-o în Welden.

— Da, am spus. Ei, am impresia că progresăm. Mă duc acum după alte dovezi. Te țin la curent, am spus și am închis.

Am găsit numărul de telefon al Irenei Jarrard și am sunat-o, dar n-am primit nici un răspuns. Nu m-a mirat. La ora aceea a dimineții, trebuia să fie la lucru.

Am căutat numărul de la uzinele de utilaj Hammerville și am sunat cerându-l pe Vincent Latimer. Cu puțină strădanie, am convins-o pe secretara lui să mă lase să vorbesc cu Latimer. Când i-am spus că am niște afaceri urgente și personale de discutat cu el, mi-a răspuns că îmi poate acorda zece minute, dacă vin peste o jumătate de oră.

La 11.33 am fost poftit în biroul său de o brunetă drăguță cu privire rece, care m-a anunțat cu o voce melodioasă: „A sosit domnul Sladen, domnule Latimer", de parcă el nu putea să mă vadă, și a ieșit, închizând ușa ca și când ar fi fost făcută din glazură.

Vincent Latimer era un bărbat voinic, plin de importanță și de el însuși, al cărui chip stacojiu și privire dură și rece îl plasau în vârful cadrelor de conducere, chiar și fără ajutorul biroului masiv și al numeroaselor telefoane.

Îmi făcu semn să stau pe scaun, în timp ce executa numărul standard de a termina citirea unui

document; pe urmă, scoţându-şi ochelarii cu ramă masivă de baga, mă privi şi spuse lătrat:

—Ce doriţi?

—Ajutorul dumneavoastră, domnule Latimer, am spus. Lucrez cu poliţia din Welden. E posibil să aveţi informaţii care ar putea ajuta la elucidarea unei crime înfăptuite cu paisprezece luni în urmă.

Asta îl scoase din poza obişnuită. O clipă căscă gura, apoi o închise repede şi mă privi.

—Ce informaţii aş putea să am? întrebă el. Cine a fost omorât?

—O fată pe nume Frances Bennett. Poate aţi auzit de ea.

Am văzut după expresia feţei că numele îi spunea ceva.

—Frances Bennett? Nu cumva e vorba de fata care poza pentru portretul doamnei Van Blake?

Era rândul meu să mă holbez.

—Uitaţi-vă, asta-i fata, am spus, întinzându-i fotografia lui Fay.

Latimer examină fotografia, pe urmă dădu din cap. Părea puţin cam zdruncinat.

—Ea e. Spuneţi că a fost ucisă?

—Da. I-am găsit cadavrul săptămâna trecută, într-un butoi cu ciment, într-un lac din Welden. Era moartă de paisprezece luni.

Se strâmbă.

—Îmi pare rău, dar nu văd ce legătură are povestea asta cu mine.

—Aţi spus adineauri că domnişoara Bennett poza pentru portretul doamnei Van Blake. Porterul îl picta Lennox Hartley?

—Da, dar asta n-are nici o legătură cu crima.

—Orice pot să aflu despre fată e important. De ce poza pentru portret?

— Doamna Van Blake era mereu ocupată. Întâmplător, fata asta avea exact aceeaşi siluetă ca doamna Van Blake. După ce domnul Hartley a terminat capul doamnei Van Blake, fata a pozat pentru restul corpului.

De emoţie, inima începu să-mi bată mai repede.

— Atunci, domnişoara Bennett semăna cu doamna Van Blake?

— Bineînţeles. Semăna izbitor. Nu la trăsături, ci la corp şi la felul cum se mişca. De fapt, am văzut-o stând pe balcon în rochia doamnei Van Blake în timp ce o picta Hartley, şi am confundat-o cu doamna Van Blake. Doar când am ajuns aproape mi-am dat seama că nu era ea.

M-am lăsat pe speteaza scaunului şi m-am uitat fix la el. În fine, dădusem peste veriga care lipsea.

2

Bâzâitul discret al unuia dintre telefoane îmi dădu răgazul să mă liniştesc. Latimer localiză telefonul, strigă în receptor că nu voia să fie deranjat şi puse receptorul jos cu un zgomot ameninţător.

— De câte ori a pozat domnişoara Bennett pentru portret? am întrebat.

I se păru o întrebare nesemnificativă, pentru că se încruntă nerăbdător, ridică manşeta şi-şi privi ceasul cu curea de aur.

— Cred că de trei-patru ori. Nu poate să fi fost mai mult. Mai doriţi să ştiţi şi altceva?

Ştiam acum că eram pe punctul de a rezolva cazul şi n-aveam de gând să mă las dat afară. Am jucat o carte care speram să-i stârnească interesul.

— Ar mai fi o întrebare, am spus. Cine credeţi că l-a ucis pe domnul Van Blake?

Latimer înțepeni, chipul gras i se înnegri şi se aplecă peste birou, fixându-mă.

—Ce vreți să spuneți, cu asta? De ce vă interesează moartea domnului Van Blake?

—Ştiți că, după părerea căpitanului Bradley, doamna Van Blake e răspunzătoare de moartea soțului ei?

—Căpitanul Bradley nu are dreptul să spună asemenea lucruri! Nu are nici o dovadă şi şi-a pierdut slujba pentru că a fost atât de prost încât s-o bănuiască.

—Credeți că Dillon l-a ucis pe Van Blake?

Ezită o clipă, apoi spuse tăios:

—De unde să ştiu? Eu nu sunt polițist. Poliția a ajuns la concluzia asta - ce vreți mai mult?

—S-a afirmat că domnul Van Blake l-a biciuit pe Dillon. Căpitanul Bradley susține că e puțin probabil.

—Bineînțeles, e absurd. Domnul Van Blake era întotdeauna extrem de îngăduitor cu braconierii. L-a prins pe Dillon de câteva ori pe proprietate, dar n-a vrut să-l dea în judecată. Bineînțeles că a fost o tâmpenie absolută.

—Şi totuşi, doamna Van Blake a spus că l-a biciuit pe Dillon şi că ăsta a fost motivul crimei.

Latimer se foi stingherit.

—Ştiu. I-am spus comisarului Doonan că domnul Van Blake n-ar fi făcut niciodată asta, dar în balanță atârna cuvântul meu contra cuvântului ei şi Doonan a preferat s-o creadă pe ea. Se încruntă cu privirea în jos spre coala albă ca zăpada, apoi continuă: Alt motiv pentru care nu am crezut că Dillon e ucigaşul a fost că nu întrebuința arme la braconaj. Lucra noaptea cu lanternă şi praştie, orbea fazanii cu lumina şi-i dobora cu praştia. Aşa putea să acțio-

neze nestingherit în apropiere de casă. Domnul Van Blake a fost ucis în luminişul de dincolo de pădure, unde nu sunt fazani. Dillon făcea întotdeauna braconaj lângă pavilionul de vară, în partea de vest a proprietății. Şi asta e departe de locul unde a fost ucis domnul Van Blake.

Latimer se sculă şi se duse spre un dulap, de unde luă o hartă împăturită.

— Asta e o hartă a proprietății, spuse el, desfăşurând-o pe birou. Aici a fost împuşcat domnul Van Blake. Aici e pavilionul de vară. E aproape un kilometru între cele două locuri, după cum vedeți şi singur.

Am cercetat harta.

— Dar cum reuşea Dillon să intre pe proprietatea Van Blake? Nu erau paznici care patrulau?

— Aveam un paznic la poartă şi altul care patrula pe lângă grădina din jurul casei. Dillon intra pe poarta dinspre şosea, apoi o lua prin luminiş, în pădure şi spre pavilionul de vară, spuse Latimer, urmărind ruta cu degetul pe hartă.

— Atunci, înseamnă că a trecut şi prin locul unde a fost împuşcat domnul Van Blake?

— Da, dar nu venea decât noaptea. Nu putea să treacă pe acolo la 7 dimineața, când a fost împuşcat domnul Van Blake.

— N-ați vrea să-mi împrumutați harta asta pentru câteva zile?

— Ba da, puteți s-o luați, dar să mi-o aduceți înapoi.

— Am s-o aduc. Cred că avea dreptate căpitanul Bradley. Sunt convins că doamna Van Blake e răspunzătoare de moartea soțului ei.

Se aşeză, îşi privi câteva clipe mâinile, apoi spuse:

—Nu putea s-o facă ea. Era la Paris în vremea aceea. Recunosc că avea motive. Nu se înțelegea cu Van Blake. Deşi el ținea la ea foarte mult, nu era de acord cu extravaganțele ei şi se certau. Se zvonise că trăia cu Royce. A încercat să-l convingă pe soțul ei să-i vândă lui Royce clubul *Mărul de Aur*, dar Van Blake n-a vrut. Ştiu că înainte de a muri avea intenția să scape de Royce. Bătu darabana pe birou cu degetele-i bine îngrijite şi continuă: Eram într-o poziție dificilă pe vremea aceea. Van Blake mă lăsase executor testamentar. Era greu să contrazici declarațiile date de doamna Van Blake presei. Oricum, n-am vrut să fiu amestecat în cazul ăsta. Am fost bucuros să pot pleca.

În timp ce strângeam harta, am întrebat:

—Doamna Van Blake mi-a spus că a stat la hotelul George V la Paris. Presupun că se ducea des cu soțul ei la Paris?

—Cel puțin de două ori pe an.

—Şi stăteau întotdeauna la George V?

—A, nu! Stăteau întotdeauna la Ritz. M-a mirat că doamna Van Blake m-a rugat să închiriez un apartament la George V. Spunea că simte nevoia unei schimbări.

—Înțeleg, am spus. Încă o întrebare, domnule Latimer. În timp ce era la Paris, doamna Van Blake a cunoscut o fată pe nume Joan Nichols. Vă spune ceva numele ăsta?

Se gândi o clipă.

—O fată cu numele ăsta a venit la doamna Van Blake acasă, la două zile după întoarcerea de la Paris, spuse el. Paznicul de la poartă m-a sunat să mă întrebe dacă doamna Van Blake voia s-o primească.

—Şi a primit-o?

—A, da. Eu, personal, n-am văzut-o. Eram ocu-

pat cu treburile domnului Van Blake, dar mi-a spus să anunţ paznicul să trimită fata la ea.

— Probabil că nu vă amintiţi dacă fata şi-a lăsat adresa sau numele când a venit?

— Era trecut în registrul pentru vizitatori. Cred că oraşul, nu toată adresa.

— Nu cumva era Welden?

— Ba da.

— Domnul Van Blake a fost omorât pe data de 6 august, iar domnişoara Nichols a venit pe 8 august. Aşa este?

— Da.

— Domnişoara Bennett, folosind numele de Fay Benson, a apărut în Welden pe 9 august şi în aceeaşi seară Royce, cu numele de Henry Rutland, a apărut şi el. Pe 17 august, domnişoara Bennett a fost ucisă. În aceeaşi seară, Royce pleacă din Welden. Pe 20 august, domnişoara Nichols, îmbrâncită probabil, cade pe scări şi-şi rupe gâtul, iar paznicul de la ieşirea actorilor, la clubul unde lucra domnişoara Bennett, care dăduse o mână de ajutor la răpirea ei, este şi el omorât într-un accident de maşină în aceeaşi seară. Interesantă succesiune de fapte, nu credeţi?

Latimer se holba la mine, buimac.

— Nu înţeleg. Unde vreţi să ajungeţi?

— Dacă am puţin noroc, am spus, ridicându-mă în picioare şi vârând harta proprietăţii Van Blake în buzunar, am să vă spun peste câteva zile, dar întâi trebuie să am puţin noroc.

— Dar...

— Peste câteva zile.

L-am lăsat holbându-se după mine. Semăna puţin cu un peşte prins în cange.

3

Pe drumul de întoarcere spre Tampa City, m-am gândit mult. În sfârşit, găsisem amănuntul senzaţional. Vizita la Latimer dăduse roade neaşteptate. Simţeam acum că eram în măsură să aflu ce se ascunde în spatele tuturor acestor crime.

Când am ajuns pe strada principală din Tampa City, am parcat Lincolnul în faţa unui mic restaurant, am cumpărat un ziar şi am intrat înăuntru. Am comandat un sandviş cu pui şi o cafea şi, în timp ce aşteptam, mi-am aruncat ochii pe prima pagină a ziarului.

Împuşcăturile de la Glyne Bay stârniseră mai puţină vâlvă decât mă aşteptam. Relatarea arăta că doi ucigaşi, presupuşi a fi venit din Tampa City, fuseseră încolţiţi azi noapte într-un motel de la Glyne Beach şi împuşcaţi. Căpitanul de poliţie Creed declara că poliţia din Tampa City e invitată să colaboreze la identificarea ucigaşilor.

Citeam ziarul şi îmi mâncam sandvişul. Mă întrebam cum primise Royce vestea. Probabil că îşi dăduse seama că Lydia îi scăpase printre degete, dar n-avea de unde să ştie că era în mâna poliţiei. După ce m-am gândit, am ajuns la concluzia că n-ar fi rău să-i spun.

—Mai dă-mi un sandviş, cât vorbesc la telefon, am cerut barmanului, în timp ce mă dădeam jos de pe scaun.

M-am închis în cabină, am găsit numărul de telefon al *Mărului de Aur* şi l-am format. Vocea fetei care-mi răspunse suna ca mierea groasă unsă pe firul telefonului.

—La telefon clubul *Mărul de Aur* - bună dimineaţa. Cu ce vă pot fi de folos?

— Dă-mi-l pe Royce şi lasă pliscul, păpuşico, i-am spus, făcându-mi vocea să sune dur.

Mierea se congelă imediat:

— Cine întreabă?

— Spune-i că e un vechi amic de la Sing Sing!

Urmă o pauză, după care lătră o voce de bărbat:

— Cine-i acolo?

— Royce?

— Da, ce este?

— Amice, o informaţie - pe gratis - curcanii din Welden au pus laba pe Lydia şi tipa ciripeşte. Zice că eşti amestecat în asasinarea lui Van Blake, aşa că ai grijă şi cască ochii.

Mârâitul speriat care se auzi pe fir îmi desfătă auzul, dar n-am mai zăbovit. Am închis încet. Asta avea să-l zgâlţâie puţin.

M-am întors la bar, unde mă aştepta sandvişul. Localul începea să se umple şi un bărbat solid, cu umeri care ar fi putut să stârnească invidia unui campion de lupte greco-romane, mă înghesui în timp ce muşcam din sandviş. M-am aşezat pe scaun pregătit să-l înghesui şi eu, trăgând cu ochiul la mutra individului. Inima a încetat să-mi bată şi era cât pe ce să scap sandvişul când am văzut că era sergentul Carl Lassiter. Se aplecă peste tejghea, uitându-se spre barman şi bătând darabana cu degetele ca să-i atragă atenţia.

Primul impuls a fost s-o şterg binişor spre uşă şi să sar în maşină, dar nu plătisem şi încă mai aveam sandvişul în mână. Înghesuiala de la bar mă împingea în Lassiter, care reuşise până la urmă să se facă remarcat de barman.

— Dă-mi un sandviş cu friptură şi o cafea, mârâi.

Barmanul păru să-l recunoască.

— Da, domnule, spuse el şi-i puse comanda în

faţă cât ai clipi din ochi.

Am scos nişte bani din buzunar, m-am strecurat până la bar având grijă să nu-l ating pe Lassiter şi am pus banii pe tejghea. Barmanul îi mătură, îi aruncă într-un sertar deschis şi-mi trânti înapoi restul.

În timp ce adunam măruntişul, Lassiter, plescăind cu gura-i uriaşă plină de carne, întoarse capul şi privi direct spre mine.

I-am întâlnit privirea o secundă, pe urmă am luat restul şi am început să mă îndepărtez de bar. Cămaşa mi se lipise de spate şi-mi simţeam gura uscată. Mă aşteptam să sară şi să mă înşface, dar, după ce se încruntă la mine, întoarse spatele şi continuă să mestece. Ţinând încă sandvişul în mână, am ieşit din bar şi m-am îndreptat spre Lincolnul meu.

O maşină a poliţiei era parcată chiar în spatele Lincolnului şi un poliţist cu figura plictisită la volan mă privi fără interes. M-am aşezat la volan, am pus sandvişul lângă mine, am pornit motorul şi am plecat. Conduceam şi priveam în oglinda retrovizoare. Poliţistul de la volanul maşinii poliţiei îşi înăbuşea un căscat până la urechi. Mă îndoiam că mă văzuse.

Abia după ce am ajuns la barul lui Benn, după ce am băgat maşina în garaj şi am coborât în ascunzătoare, inima a început să-mi bată normal. I-am telefonat lui Benn:

—Ai o clipă liberă?

—Acum nu. E bine peste vreo oră? Sunt foarte ocupat pentru moment.

I-am spus că e în regulă, am închis şi mi-am turnat o bere. Mi-am terminat sandvişul, m-am gândit puţin şi mi-am amintit că Irene Jarrard îmi spusese că lucrează pentru Ryman Thomas, agentul de publicitate. L-am căutat în cartea de telefon şi am sunat. La telefon răspunse chiar Irene.

— Aici Sladen. Mă mai ţii minte?

— Bineînţeles. (Părea mulţumită că am sunat-o.) Ai veşti de la Frankie, domnule Sladen?

— Încă nu, dar încerc în continuare. Am uitat să te întreb ceva. Frankie ţi-a vorbit vreodată de doamna Cornelia Van Blake?

— Sigur că da. Doamna Van Blake îşi făcea portretul şi Frankie a pozat pentru el.

— Nu mai ţii minte dacă Hartley a pictat la locuinţa familiei Van Blake?

— A, va să zică ştii.

— Din auzite.

— N-a terminat tabloul acolo. I-a făcut multe schiţe lui Fay stând în balcon şi a terminat portretul în atelierul lui.

Tare bine ar fi fost s-o fi întrebat asta prima oară când ne-am întâlnit, dar nu i-am spus ce gândeam.

— Ţi-a spus Frankie vreodată în ce relaţii era cu doamna Van Blake?

— Da, sigur. O plăcea foarte mult. Doamna Van Blake era foarte drăguţă cu Frankie. Părea să se intereseze mult de ea.

— Cum adică?

— Păi, voia să ştie totul despre ea - cine-i sunt părinţii, dacă avea de gând să se mărite... lucruri de genul ăsta.

— Ei, îţi mulţumesc, domnişoară Jarrard. Voiam doar să verific. Când o să mai am puţin timp liber, poate mai mergem să luăm o masă cu specialităţi de pescărie.

Îmi răspunse că i-ar face multă plăcere, după care, fără prea multe cuvinte, am terminat discuţia.

Mi-am aprins o ţigară, m-am aşezat pe un scaun

şi am început să chibzuiesc. Aşa m-a găsit Benn.

— Hai să discutăm puţin despre prietenul dumitale Dillon, am spus.

— Ce-i cu el? întrebă Benn, întinzându-se după o cutie cu bere şi desfăcându-i capacul cu dinţii.

— Am auzit că se ducea să prindă fazanii lui Van Blake.

Benn zâmbi.

— Cred că da. Lui Van Blake puţin îi păsa. Avea atâţia fazani, că nu mai ştia ce să facă cu ei.

— Van Blake a fost împuşcat pe 6 august. Unde era Dillon în dimineaţa aceea?

Benn clătină din cap.

— Nu ştiu. Cu o zi înainte îmi spusese că pleacă să facă braconaj...

— Asta înseamnă în noaptea dinainte de a fi împuşcat Van Blake?

— Da. M-a întrebat dacă vreau să-mi aducă nişte fazani. Uneori cumpăram de la el. Mi-a spus că vine după 11, dar n-a mai apărut. M-am gândit că n-o fi avut noroc la vânătoare.

— Vreau să clarific ceva, i-am spus. Ultima oară când l-ai văzut a fost atunci când ţi-a promis o pereche de fazani, nu?

— Exact.

— N-ar fi avut nici un motiv să fie pe proprietatea lui Van Blake la şapte dimineaţa?

— Bineînţeles că nu. Ted vâna cu lanterna şi praştia. Nu lucra decât pe întuneric. Nici n-avea puşcă.

— Se ducea cu motocicleta pe proprietatea Van Blake?

— Da. Intra pe poarta dinspre şoseaua Frisco - Tampa City, îşi lăsa motocicleta în tufiş chiar la poartă, pe urmă o lua pe jos spre deal în sus, până la locul unde erau fazanii.

— Avea cască şi ochelari, nu-i aşa? Altceva ce mai purta?

— De obicei o jachetă de piele şi pantaloni de catifea reiată. Dar la ce-ți trebuie toate astea?

— Cred că a fost ucis pe proprietate.

Benn scutură din cap.

— Nu se poate. A fost văzut în dimineața crimei pe şosea, în jurul orei 8, venind dinspre proprietatea Van Blake. Cred că a fost ucis pe undeva lângă port, unde s-a găsit şi motocicleta.

— O cască şi ochelari sunt suficiente pentru o deghizare reuşită. Să presupunem că n-a fost Dillon cel văzut, ci ucigaşul care a vrut să distragă atenția.

— Nu m-am gândit la asta. S-ar putea să ai dreptate.

— Dillon era înalt?

— Nu, cam ca mine, mărunțel, dar totuşi solid şi puternic.

În clipa aceea sună telefonul. Am ridicat receptorul.

— New Yorkul vrea să vorbească cu dumneavoastră, spuse operatoarea. Vreți să aşteptați o clipă?

Se auziră nişte păcănituri pe fir, pe urmă o fată spuse:

— Domnul Sladen? Domnul Fayette vrea să vorbească cu dumnealui.

— La telefon, am spus. Dă-mi-l. Vocea lui Fayette se auzi în receptor.

— Tocmai am primit o telegramă de la Low, spuse el. M-am gândit că poate vrei să afli imediat ce spune. Am să ți-o citesc.

— Ascult!

— Uite ce scrie. „Femeia care a stat la George V pe 3 august anul trecut şi care-şi spunea Cornelia Van Blake, identificată categoric, repet categoric, de

martori serioşi din hotel ca fiind Fay Benson. Mă întorc imediat cu depoziţii, Low". Fayette se opri, apoi întrebă: Îţi foloseşte la ceva?

—Mai întrebi? Era ultima verigă care lipsea. Mâine am cazul în buzunar. Pe curând, am spus şi am închis.

CAPITOLUL XV

1

La zece şi jumătate, cu o lună înnorată care arunca o lumină slabă peste oraş, Benn şi cu mine goneam cu maşina de-a lungul şoselei Tampa City - San Francisco. Ne-au trebuit cam zece minute ca să ajungem la poarta proprietăţii Van Blake, pe care Dillon o folosise la ultima sa expediţie de braconaj. Benn opri maşina lângă poartă. Capătul aprins al ţigării îi lumină chipul când se întoarse spre mine.

—Scap de rabla asta şi vin şi eu.

—Nu, i-am spus. Mă duc singur. Nu te amesteca, Sam. S-ar putea să am nevoie de dumneata ca martor, mai târziu.

—Şi dacă dai de bucluc?

—O să am grijă să nu dau. Am coborât din maşină. Nu-ţi face probleme, mă descurc eu.

Mă privi cu îndoială.

—Bine, dacă aşa zici tu. Eşti sigur?

—Da. Găsesc eu cum să mă-ntorc. Dacă nu apar până-n zori, anunţă-l pe Creed. Dar să nu care cumva să te bagi în bucluc. Ştii acum toată povestea, şi unul din noi trebuie să clarifice lucrurile.

Benn ridică din umeri.

—Dumneata eşti şeful. Ei, dacă n-ai nevoie de

mine, atunci o iau din loc. Ambală motorul şi spuse: Pe curând şi mult noroc!

L-am urmărit cum se îndepărta, am sărit peste poartă, am mers pe cărarea care ducea pe o pantă uşoară spre pădure, lângă locul unde Van Blake îşi găsise tragicul sfârşit.

Ajuns în vârful dealului, în mijlocul luminişului, m-am oprit. Cu paisprezece luni în urmă, Van Blake venise călare până aici să-şi inspecteze proprietatea. Un ucigaş îl aşteptase cu puşca în mână. Câteva secunde mai târziu, Van Blake zăcea la pământ, iar calul se îndrepta spre casă să dea alarma.

De unde stăteam, puteam să văd panglica albă a şoselei şi luminile maşinilor din depărtare ce se îndreptau spre Tampa City. Pe deal era linişte şi pace, iar în jur domnea o atmosferă stranie care mă făcea să mă simt înconjurat de fantome.

Am început să cobor dealul pe cărarea ce ducea prin pădure. Luna, alunecând în spatele unor nori destrămaţi, dădea suficientă lumină ca să nu mă rătăcesc. După ce-am mers o bucată de vreme, am văzut în faţă luminile întinsei reşedinţe Van Blake umplând toată valea. Tot la lumina lunii am putut să desluşesc gazonul tuns scurt şi straturile dese de flori din jurul casei.

Mergeam şi mă întrebam dacă Cornelia era acasă şi, dacă era, ce făcea. Mă întrebam şi dacă Royce luase legătura cu ea şi o avertizase că fusese anunţat de ciripitul Lydiei.

Am încetinit când am văzut că în faţă cărarea se pierdea într-un luminiş. Ascuns după un arbust, am scos harta pe care o aveam de la Latimer şi, folosindu-mi lanterna de buzunar, am verificat unde mă scotea cărarea. La capătul ei trebuia s-o iau la dreapta, să străbat luminişul, să înconjur casa şi să mai

merg cam 100 de metri până la pavilionul de vară. Fazanii erau la vreo 50 de metri mai departe.

Mi-am pus harta înapoi în buzunar şi am plecat mai departe, aşa cum probabil mersese Ted Dillon în noaptea în care fusese ucis. Fără să ies din umbră, am străbătut luminişul, am trecut cam la 40 de metri de clădirea masivă şi întunecată a casei, ale cărei ferestre revărsau fâşii de lumină, şi am continuat să merg până am ajuns în altă pădure; pe urmă m-am oprit şi am cercetat încă o dată harta.

Undeva, la dreapta, trebuia să fie pavilionul de vară. Cărarea ducea în pădurea întunecoasă şi tăcută. Am mers înainte şi, abia când am început să mă lovesc de copaci, am hotărât că ar fi poate bine să folosesc lanterna.

Acoperind lumina cu căuşul palmei, am început să merg mai repede. Un cârâit brusc mă făcu să îngheț şi, uitându-mă în sus, am întrezărit în lumina slabă rânduri peste rânduri de fazani stând în frunzişul copacilor şi uitându-se la mine.

La vederea tuturor acestor păsări, strânse unele în altele şi privindu-mă cu ochii lor mici rubinii, mă trecură fiorii. Am grăbit pasul şi, peste vreo 20 de metri, am ieşit într-un luminiş. Chiar în mijlocul lui se înălța pavilionul de vară.

Era o căsuță din pin noduros, înconjurată de o verandă; ferestrele întunecate, ca nişte ochi fără vedere, reflectau lumina lunii. Am străbătut luminişul şi am urcat treptele care duceau la verandă. Uşa era încuiată şi n-a cedat nici când am împins. Am hotărât să intru pe fereastră.

Am pornit fără zgomot spre spatele căsuței. Am găsit două ferestre mici şi una cu canaturi. Examinând mai atent, am descoperit că una dintre ferestrele mici nu avea zăvor şi, cu ajutorul briceagului,

am ridicat-o pe jumătate. Înainte de a sări înăuntru, m-am oprit să ascult.

Noaptea era plină de sunete uşoare, stranii. Auzeam vântul prin copaci, trosnetul crăcilor sub greutatea fazanilor, fâlfâitul brusc al unor aripi, fâşâitul unei frunze de pereţii pavilionului - sunete care ar fi putut să acopere apropierea vreunui paznic.

Simţindu-mă înconjurat de năluci, am împins în sus fereastra, am băgat un picior în întuneric şi am păşit pe covorul gros din cameră. Mascând lumina lanternei, am început să controlez camera în care mă găseam.

Era o încăpere mare, cu divane şi fotolii. Am examinat draperiile grele; convingându-mă că erau destul de groase ca să nu lase lumina să treacă, le-am tras peste ferestre, pe urmă am găsit comutatorul şi am aprins lumina.

Am văzut atunci că nu mai fusese folosită de multă vreme. Pretutindeni era praf, iar pe tavan atârnau câteva pânze de păianjen.

Am început să caut cu atenţie prin cameră. Într-un colţ era un mic bar cu o colecţie serioasă de sticle. Lângă o sticlă de Scotch, am văzut un pahar nespălat cu urme de ruj pe el. Alături, o farfurie cu alune sărate pline de praf.

Aveam impresia că pavilionul fusese încuiat în mare grabă şi că nici un servitor nu avusese voie să facă curăţenie înainte. Am examinat covorul persan. Oare ce căutam sub covor? Am împins puţin un divan şi am strâns o parte din covor. Scânduri de pin noduroase apărură de dedesubt. Nimic deosebit la ele, dar mai era o porţiune destul de mare de podea pe care n-o puteam vedea.

Am mişcat mobila înapoi pe partea de podea pe

care o examinasem şi am cercetat şi restul scândurilor. Colţul din dreapta al camerei îmi răsplăti efortul.

O pată întunecată, de culoarea mahonului vechi, cam de vreo 30 de centimetri mărime, contrasta cu albeaţa de lapte a pinului. Am îngenuncheat şi am aprins lanterna. Nu mă îndoiam că era o veche pată de sânge. Cineva zăcuse pe scândurile acelea şi sângerase dintr-o rană. Eram sigur că sângele provenea de la Dillon.

Am scos şurubelniţa pe care o luasem cu mine. Privind atent, am văzut câteva capete de şuruburi cu care fuseseră fixate scândurile, mai puţin ruginite şi cu înfăţişare mai nouă decât celelalte. Le-am deşurubat repede pe toate cele care arătau mai noi. Au ieşit uşor. Pe urmă am vârât şurubelniţa între două scânduri şi am ridicat una. Gura îmi era uscată şi inima îmi bătea nebuneşte când am întors lanterna spre gaura de dedesubt.

Deşi mă aşteptam să descopăr ceva senzaţional, craniul rânjit, curăţat de şobolani, care apăru din întuneric mă făcu să-mi ţin respiraţia.

Vederea jachetei de piele prăfuite îmi spuse că priveam la ceea ce rămăsese din Ted Dillon.

2

Timp de vreo zece secunde m-am uitat la craniu, pe urmă, cu o sudoare rece pe frunte, am mai ridicat o scândură ca să pot vedea mai mult.

Era Ted Dillon, fără nici o putinţă de îndoială. Jacheta, pantalonii de catifea reiată şi un băţ în formă de furcă de care atârna un elastic uzat făceau identificarea certă. Pe partea stângă a jachetei erau o gaură şi arsură de praf de puşcă, care mi-au arătat

că fusese împuşcat de aproape. Şi cum mă uitam la gaura trădătoare, mă întrebam cum se făcuse că sunetul împuşcăturii nu se auzise în casă, care se afla doar la vreo 100 de metri de pavilion.

Am pus repede cele două scânduri şi le-am înşurubat. Pe urmă am aşezat covorul la loc şi am mutat mobila cum fusese înainte. M-am ridicat în picioare şi mi-am şters sudoarea de pe faţă. Găsisem ceea ce căutam şi nu mai avea rost să rămân.

Pe când mă îndreptam spre comutator, am auzit o scândură scârţâind undeva pe verandă. Am stins grăbit lumina şi am ascultat. Numai bătaia rapidă a inimii şi suspinul uşor al vântului printre copacii de afară îmi ajunseră la ureche.

M-am dus tiptil la fereastră, am tras puţin draperia şi am privit spre luminişul scăldat în lumina lunii. Vedeam numai copaci întunecaţi şi umbre şi mai întunecate; umbre suficient de mari ca să ascundă pe cineva. M-am scotocit în buzunare după pistolul lui Juan, l-am scos şi i-am tras piedica. Nu credeam că e cineva afară, dar aveam senzaţia neplăcută că s-ar fi putut să fie.

Am stat nemişcat, sprijinindu-mă de perete şi privind în întuneric. Minutele se scurgeau, dar nu se întâmpla nimic. Nu vedeam şi nu auzeam nimic suspect.

Pe urmă, chiar în clipa în care mă hotărâsem să sar înapoi pe fereastră spre verandă, un fazan ţipă speriat şi zbură dintr-un copac din apropiere, cu un fâlfâit de aripi care mă înnebuni de groază.

M-am uitat pe fereastră, cu inima gata să-mi sară din piept, ţinând arma întinsă. Era cineva acolo, mi-am spus. Cineva care se furişa spre pavilion şi care speriase pasărea.

Pe urmă, de la umbrele întunecate de afară,

atenția îmi fu atrasă de un sunet slab care mi se păru aproape de mine. Am simțit că mi se face părul măciucă. Ascultam - parcă cineva călcase pe o scândură slabă care cedase sub greutatea lui.

Eram atât de speriat, încât nu reușeam să privesc peste umăr. Dacă era cineva în cameră, oricine ar fi fost, mă putea vedea profilat pe fereastră. Eram o țintă ideală pentru un glonț în spinare. Îmi închipuiam că aud și respirația, dar poate că numai imaginația mea înnebunită mă speria atât de tare.

Lângă mine era o canapea lată. O săritură rapidă m-ar fi pus la adăpost. Dar era prea târziu. Tocmai când mă încordam să sar, din întuneric se auzi vocea Corneliei Van Blake:

—Nu mișca și aruncă arma!

Tonul mă preveni că trebuia să mă supun. Trăgând la loc piedica, am lăsat arma să cadă pe covor. Atunci se auzi comutatorul, lumina se aprinse și am întors încet capul.

Doamna Van Blake stătea lângă perete, cu un revolver de calibru 22 în mână, cu chipul ca fildeșul, cu buzele purpurii contrastând izbitor cu paloarea ei. Avea o bluză de mătase neagră, pantaloni negri și sandale cu tălpi de crep.

Un minut întreg am privit unul la celalalt.

Nu mă mai îndoiam că își ucisese soțul și îl ucisese și pe Dillon, și nu vedeam nici un motiv de ce nu m-ar ucide și pe mine. Nu înțelegeam cum reușise să se strecoare în pavilion fără s-o simt - dar era în fața mea cu arma-n mână și, dacă mă recunoscuse, șansele de a supraviețui erau minime. Viața mea depindea de memoria ei.

—Ce cauți aici? întrebă ea fără să se miște, cu ochii atenți și iscoditori.

Am încercat să-mi mişc muşchii feţei, i-am forţat să alcătuiască ceea ce speram să fie un zâmbet.

— Vă rog să mă iertaţi, doamnă, am spus. Nu trebuia să intru aici. Ştiu, dar am auzit că găsesc băutură, şi cu banii pe care-i aveţi, nu cred că mai contează o sticlă în minus... Mi-am dat scama că nu se aştepta la aşa ceva, aşa că am ţinut-o mai departe: Poate nu ştiţi ce înseamnă să ţipe inima-n tine după un pahar, şi mi-am trecut dosul palmei peste gură. M-am jurat în faţa nevesti-mii că n-o să mai cumpăr băutură, dar nu i-am promis că n-o să fur. Trebuia să beau ceva astă-seară. Nu credeam că vine cineva aici. Când m-apucă pofta...

M-am oprit. Dacă ţinea figura până aici, n-avea rost să mai insist.

— Cine eşti? mă întrebă.

Nu părea chiar ostilă, dar pistolul rămăsese îndreptat spre mine.

— Doar nu vreţi să vă zic cine sunt, doamnă, am încercat eu să par ruşinat. Dacă mă iertaţi de data asta, promit că n-am să mai vin aici niciodată.

— Ai venit cu maşina?

— Da.

— Dă-mi permisul de conducere!

— Nu-l am la mine. L-am lăsat în maşină.

Mă examină atent, pe urmă în ochi îi apăru o expresie de nedumerire care mă avertiză că se întreba dacă nu mă mai văzuse vreodată. Ştiam că trebuia s-o forţez să mă lase să plec, altfel pierdeam partida.

— Stai jos, spuse cu glas tăios.

— Doamnă, vă rog, am vorbit grăbit. Vă promit că nu mai vin. Nu m-am atins de nimic. Lăsaţi-mă să plec, vă rog.

— Stai jos! Am de gând să chem poliţia.

Am făcut o mişcare spre ea. Aveam în cap o idee nebunească. Speram că, dacă puteam s-ajung lângă ea, îi voi înşfăca pistolul, dar se dădu înapoi pe lângă perete cu pistolul nemişcat în mână.

— Stai jos!

I-am văzut degetul albindu-se când s-a încordat pe trăgaci. M-am aşezat jos. Dar nu puteam s-o las să telefoneze la poliţie. Odată ajuns pe mâinile lui Lassiter, aş fi fost pierdut.

Doamna Van Blake se dădu cu spatele înapoi spre bar, unde era telefonul, şi ridică receptorul. Ştiam că pierdusem. Mai aveam o singură carte de jucat.

— Eu n-aş telefona, am spus calm. Chiar dacă Lassiter e pe ştatul dumitale de plată, nu te mai poate ajuta cu nimic după ce o să se uite sub podea.

Încet, puse receptorul la loc. Ochii i se transformară în două hăuri negre, inexpresive.

— Eşti Sladen, nu-i aşa? întrebă cu voce politicoasă, dar scrâşnită.

— Exact. Suntem amândoi la strâmtoare, nu?

— Eu nu cred că sunt, spuse ea, sprijinindu-se de bar, cu ţeava pistolului întoarsă o idee în direcţia mea. Dar dumneata eşti, domnule Sladen.

— Cred că suntem amândoi.

— Eşti căutat pentru crimă. Nu trebuie decât să anunţ poliţia.

— Uiţi de Dillon.

Buzele i se ridicară într-un rânjet.

— Nu uit. Nimeni, cu excepţia dumitale, nu ştie că e aici. Am să povestesc că am văzut lumină, că mi-am luat pistolul şi am venit să văd cine s-a furişat în pavilion şi am dat de dumneata - un om căutat pentru crimă. M-ai atacat şi am fost obligată să te împuşc. De ce să-i treacă prin cap sergentului

Lassiter să ridice scândurile? Va fi prea ocupat cu cadavrul dumitale ca să se mai gândească la altul.

— Doar nu-ți închipui că am fost atât de tâmpit să vin singur, ce zici? am întrebat, încercând să par mai încrezător decât eram: Până aici ți-a fost, doamnă Van Blake. Am toate dovezile de care am nevoie. Cazul a şi fost aşternut pe hârtie şi, dacă mi se întâmplă ceva, colegul meu va trimite materialul la *Cronica crimelor*, care îl va publica.

Râse scurt şi răutăcios.

— Ai impresia că te cred, nu?

— Nu te pot convinge, dar am putea face un târg. Nu mă amăgesc că n-ai putea să mă împuşti, cum l-ai împuşcat şi pe Dillon. Şi nu ți-ar fi greu să ridici scândurile şi să mă împingi lângă el să-i țin tovărăşie.

— Nu fac târguri.

— Pot să dovedesc că ți-ai ucis soțul. Vrei să auzi cum?

— Nu poți dovedi.

Un cerc alb îi apăru în jurul gurii. Am văzut cum i se încordează degetul pe trăgaci. Aveam sentimentul neplăcut că era gata să apese pe el în orice clipă.

— Ba pot, am spus, vorbele țâşnindu-mi din gură. Ce zici de asta: Royce dorea *Mărul de Aur*, dar soțul dumitale nu vroia să i-l vândă. Erai amanta lui Royce şi doreai să-l ajuți. În plus, tânjeai după banii soțului. Te-ai gândit că n-ar fi rău să ucizi: vechea poveste cu doi iepuri dintr-un foc.

Degetul de pe trăgaci nu mai era atât de încordat. Asculta.

— Ştiai că vei fi prima suspectată, dacă soțul dumitale va muri de moarte violentă, am continuat eu. Aveai motivul: un motiv în valoare de cinci mili-

oane de dolari. Aşa că ai pus la cale uciderea lui, şi totuşi ai ieşit basma curată. Până n-a adus-o Lennox Hartley pe Frances Bennett acasă la dumneata ca să pozeze pentru portret, n-ai ştiut cum să procedezi. Frances îţi semăna la statură şi în felul cum se mişca. În câteva zile plecai la Paris. Nu puteai să faci totul singură, aşa că i-ai împărtăşit planul lui Royce. Răsplata lui era clubul, aşa că a fost de acord. Probabil că ai încercat să-l convingi să ucidă el, dar încă nu ajunsese la crimă, aşa că a refuzat. Dacă trebuia s-o facă cineva, numai dumneata puteai, pentru că aveai un alibi de fier. M-am oprit o clipă şi apoi am întrebat-o: Cum mă descurc, doamnă Van Blake? Îţi place până acum?

—Cred că nu-ţi închipui că te va crede cineva, vorbi ea dispreţuitoare. Nu poţi dovedi nimic.

—Să mai înaintăm puţin până ajungem la dovezi, am spus cu ochii pe pistol. Royce a câştigat încrederea lui Frances. A îmbrobodit-o că e îndrăgostit de ea. Trebuia să fie foarte atent, pentru orice eventualitate. Ieşea cu ca pe ascuns, ca să nu se descopere legătura, în caz că lucrurile n-ar fi mers cum trebuie. Dacă avea să-ţi ţină locul la Paris, nu putea să nu afle la descoperirea crimei că voi plănuiserăţi moartea lui Van Blake, aşa că avea să i se închidă gura după ce-şi îndeplinea misiunea. Trebuia să dispară. Era nevoie de lucrătură de profesionist: un butoi cu ciment. Royce cunoştea un individ în stare să ducă la îndeplinire aşa ceva. A trimis după Hank Flemming, un ucigaş din Frisco, şi i-a dat-o pe Frances pe mână. Când Frances s-a întors de la Paris, s-a ocupat de ea. Planul începea să dea roade. Royce a născocit o poveste, cum că era necesar să rămâi în Tampa City şi totuşi să apari şi la Paris. Nu ştiu cum suna povestea, dar când o fată ca Frances se îndră-

gosteşte de un ipocrit ca Royce, e gata să înghită orice gogoşi. I-ai dat banii, hainele şi paşaportul. Nişte ochelari fumurii şi o pălărie cu boruri mari o transformau în doamna Van Blake care pleca la Paris. Soţiile milionarilor au regim preferenţial la controlul paşapoartelor. Nimeni nu se uită atent. Ai avut grijă s-o trimiţi la hotelul George V, în loc de hotelul obişnuit, Ritz. La George V a fost luată drept doamna Van Blake, pentru că n-o cunoşteau, şi a stat acolo patru zile. Ce n-ai prevăzut a fost faptul că o fată pe nume Joan Nichols, care avea talentul să se împrietenească cu cei bogaţi, a reuşit să se vâre pe sub pielea lui Frances, crezând că are de a face cu vestita doamnă Van Blake. Poate te interesează să afli că unul din colegii mei a fost la Paris, şi că acum avem martori că Frances a stat la Paris la George V sub numele dumitale.

— Înţeleg, zise ea, foindu-se nervoasă. Dar asta nu dovedeşte că mi-am ucis soţul.

— Îţi nimiceşte alibiul. Dar să nu ne pripim. S-o luăm calendaristic. Pe 2 august te-ai prefăcut că pleci la Paris. Cred că n-ai ajuns mai departe de casa lui Royce, unde aştepta Frances. A plecat la aeroport în locul dumitale şi a luat avionul spre Franţa. Te-ai ascuns la Royce. Planul era perfect. Şi dumneata şi Royce trebuia să aveţi alibiuri de fier. Atunci cine, din punctul de vedere al poliţiei, îl ucisese pe soţul dumitale? Aici ai supralicitat. Ai furnizat un ucigaş. Cunoşteai obiceiul lui Ted Dillon de a face braconaj pe proprietatea voastră. În noaptea de 5 august, ai venit aici cu arma în mână şi l-ai aşteptat...

— Crezi că o să te creadă cineva? mă întrerupse ea cu ochii scăpărători. De unde ştiam că vine?

Asta mă făcu să mă opresc brusc. Era un punct pe care un avocat abil l-ar fi exploatat. Ar fi trebuit

să ştie sigur că Dillon plănuise să facă braconaj în noaptea aceea. Toată reuşita planului se baza pe sosirea lui.

Am privit-o, pe urmă m-am uitat prin cameră şi, brusc, mi-am dat seama. Nu putea fi decât o singură explicaţie: fusese şi amanta lui Dillon. De asta venea el atât de des, ştiind că ea îl va apăra şi că nu putea să dea de bucluc.

—Da, asta mi-a scăpat din vedere, am spus. De ce-ai fi avut un locşor ca ăsta, ascuns în pădure, mobilat frumos, chiar cu un bar, dacă nu cumva ca loc de întâlnire? Van Blake ştia?

—Îţi merge iute mintea, domnule Sladen, spuse. Da, ştia, dar n-avea ce face. N-ar fi divorţat, indiferent ce i-aş fi făcut. Ăsta a fost principalul motiv pentru care a trebuit să-l ucid.

Brusc mi se umeziră mâinile. Recunoştea că a trebuit să-şi ucidă soţul şi asta însemna că se hotărâse să mă amuţească.

—Dar cum se face că n-a auzit nimeni împuşcătura când l-ai ucis pe Dillon? am întrebat.

Zâmbetul ei fix începea să mă calce pe nervi.

—Dacă vrei neapărat să ştii, spuse ea, am amortizat zgomotul cu o pernă. Şi îndreptă din nou ţeava pistolului spre mine. Nu face mult zgomot.

—N-ai simţit nici o părere de rău când l-ai omorât? am întrebat. Sau ai considerat că şi-a jucat rolul şi că aşa trebuia să se întâmple?

Chipul rece şi drăgălaş rămase lipsit de expresie când vorbi:

—Şi ce-ai mai descoperit? Într-adevăr, ai muncit mult.

—Hai să vorbim de asasinarea soţului dumitale. Avea obiceiul să călărească devreme dimineaţa. Ţi-ai petrecut toată noaptea aici, cu Dillon sub duşu-

mea. (M-am oprit şi am privit-o.) Mă întreb dacă ai visat urât în noaptea aia, sau poate n-ai visat deloc?

Clătină din cap.

—Sunt unul dintre fericiții muritori care nu visează.

Sângele rece al acestei femei mă făcea să transpir.

—A doua zi dimineața, devreme, erai pe deal aşteptându-ți soțul, am urmat. Credea că eşti la Paris şi probabil că a fost şocat când te-a văzut stând acolo, în aparență admirând peisajul. A fost atât de surprins, încât n-a observat puşca de lângă dumneata. A văzut-o când era prea târziu. Probabil că s-a aplecat de pe cal ca să te întrebe ce faci acolo, când l-ai împuşcat. Trebuia să acționezi repede. Bănuiesc că făcuseşi rost de nişte pantaloni de catifea reiată şi de o jachetă de piele ca ale lui Dillon. Ai ascuns puşca, pe urmă ți-ai pus casca şi ochelarii lui Dillon, ai coborât dealul în fugă până unde îşi lăsase el motocicleta şi ai condus până în port. Ai fost văzută, cum prevedea planul, şi luată drept Dillon. Tot ce aveai de făcut era să laşi motocicleta într-un hambar rar folosit şi să prinzi un tren spre New York, unde te aştepta Royce. Ştiai că Latimer va trimite o telegramă la hotelul George V, iar Frances fusese instruită ca, dacă va sosi o telegramă, să se întoarcă imediat. Royce era acolo s-o întâmpine. I-ai luat locul după ce a părăsit aeroportul.

Fără să-şi ia ochii de la mine, se întinse după sticla de whisky, îşi turnă puțin în paharul murdar de ruj şi bău din el. Am văzut că mâna îi tremura.

—Acum trebuia să scăpați de Frances, am continuat. Royce a dus-o la Welden. Nu prea avea chef să fie ucigaş. Nu voia s-o curețe dacă nu trebuia neapărat. Voia mai întâi să se asigure că ai dus totul la

bun sfârşit; că nu-ţi cedează nervii dacă cei de la poliţie te strâng cu uşa. Aşa că a convins-o pe Frances să-şi schimbe înfăţişarea, să-şi ia alt nume şi să se angajeze la clubul *Florian*. La vremea aceea, după cât se pare, Frances aflase că fusese complice la o crimă. Era probabil atât de speriată, încât făcea tot ce i se spunea. Pe urmă Joan Nichols ţi-a făcut o vizită. Bănuiesc că aţi fost amândouă şocate când a descoperit că nu erai doamna pe care o întâlnise la Paris. A încercat probabil să te şantajeze. I-ai povestit lui Royce ce s-a întâmplat şi el a decis că atât Frances cât şi Joan trebuiau să dispară. I-a spus lui Flemming să-i dea drumul şi Flemming a făcut treaba.

M-am oprit şi am urmărit-o cum pune jos paharul. Brusc, părea să-i fi dispărut încordarea şi îşi propti coatele de bar, ţinând uşor arma în mână.

—Şi poţi dovedi toate astea? întrebă ea cu glas batjocoritor.

—Da, pot dovedi, am spus. Ai complicat lucrurile prea mult. Cu cât e mai complicat un caz, cu atât e mai uşor de rezolvat, cu condiţia să ai firul conducător. Eu l-am prins când am aflat ce mult semănai cu Frances Bennett. Atunci mi-am dat seama cum ţi-ai aranjat alibiul. Ai avut un mare avantaj: aveai poliţia de partea dumitale. Dacă nu ţi-ai fi pierdut capul şi n-ai mai fi făcut nimic după moartea lui Frances, poate că ai fi reuşit. Când am început să răscolesc trecutul, te-ai speriat. Când Flemming ţi-a telefonat şi ţi-a spus că cineva face cercetări şi că Hesson vorbise ce nu trebuie, i-ai spus să-l aranjeze pe Hesson şi să-mi facă şi mie de petrecanie. Când ai auzit că l-am vizitat pe Hartley, te-a apucat din nou panica. În dulapul lui Hartley se aflau schiţe cu Frances stând pe balconul dumitale. Te-ai gândit că am să-mi dau seama de asemănarea dintre voi, dar

ai uitat că puteam obține informația şi de la Latimer. Te-ai dus la Hartley şi ai încercat să-i iei schițele. Poate că n-a vrut să ți le dea. Poate că şi-a dat seama că Frances îți furnizase alibiul. Oricum, mi-a telefonat şi m-a chemat la el. Erai ascunsă în cameră când mi-a telefonat?

Dădu din cap. Zâmbetul fix dispăru şi dintr-o dată chipul îşi arătă oasele, părând îmbătrânit.

—Şi l-ai împuşcat, am continuat. Servitorul lui a auzit împuşcătura şi a alergat pe scări, încercând să scape. L-ai urmărit şi l-ai împuşcat şi pe el. Te-ai gândit că ai să scapi, pentru că veneam eu şi ştiai că Lassiter mă are în vedere. Credeai că am să fiu țapul ispăşitor, cum a fost Dillon.

—Şi am scăpat, domnule Sladen, spuse ea. Poliția încă te bănuieşte de asasinarea lui Hartley şi încă te caută. Deci, am ajuns la momentul de față, nu? Ai terminat?

Vorbisem fără întrerupere ca să câştig timp, şi acum ştiam că folosisem tot timpul. Peste o secundă probabil că avea să tragă. Eram la vreo cinci metri de ea. Chiar şi cu un revolver de calibru 22, era greu să nimerească, mai ales dacă ținta era în mişcare.

În timpul cât vorbisem, încercasem disperat să găsesc o ieşire din situația în care mă aflam. Eram cam la trei metri de comutator şi părea îngrozitor de departe. Dacă aş fi ajuns la comutator şi aş fi stins lumina, mai aveam o şansă.

—Hai să facem un târg, am spus, încordându-mi muşchii.

O pernă mare se afla pe divan lângă mine. Cât am putut de firesc mi-am lăsat mâna pe pernă în timp ce o fixam cu privirea, încercând să-i abat atenția de la mâna mea.

—Nici un târg, domnule Sladen. Şi ridică pisto-

lul, iar încheietura i se albi când desfăcu piedica. Cred că tragi de timp. Oricum, morții nu vorbesc.

3

Timpul parcă se oprise în timp ce priveam unul la altul. Am văzut după luciul din priviri şi gura întredeschisă că era gata să tragă.

Am apucat perna şi i-am azvârlit-o brusc şi, în aceeaşi clipă, cu inima bătându-mi nebuneşte, am răsturnat canapeaua şi m-am aruncat în spatele ei.

Trase în clipa în care perna vâjâi prin aer spre ea, dar se clătină puţin. Am auzit ţăcănitul vicios al revolverului ei şi o scrumieră mare de sticlă care stătea pe o măsuţă lângă mine zbură în ţăndări.

Reuşisem să ajung în spatele canapelei.

Trase din nou. Glonțul se înfipse în spatele canapelei la o palmă de mine.

Nu putea să mai dureze mult. Ştiam că următorul glonţ o să mă nimerească. Pe faţă îmi şiroia sudoarea. I-am văzut umbra subţire şi lungă mişcându-se foarte încet, pe covor către mine. Am apucat marginea canapelei şi am aşteptat.

Nu mă putea vedea, dar ştia că sunt acolo. Era la 2 metri de mine, când am ridicat canapeaua şi am răsturnat-o spre ea.

Doamna Van Blake sări într-o parte şi canapeaua căzu fără s-o lovească.

Îmi aruncasem singura pavăză. Am rămas descoperit în fața ei şi ea îmi zâmbi. Nu puteam s-o ajung. Eram tot la 3 metri de comutator, tot la 5 metri de arma lui Juan, aşezată pe fereastră. Mi se părea că sunt la un pas de moarte, când o voce strigă de la fereastră:

—Jos arma!

Am văzut ochii Corneliei mărindu-se. Se uită repede spre fereastră şi revolverul îi zvâcni.

Bubuitul unui pistol de calibru 45 acoperi ţăcănitul celui de 22. Mi-am dat seama că trăgea numai după scântei.

Lovitura glonţului din pistolul de calibru 45 o aruncă pe spate. Revolverul îi căzu din mână când se lovi de bar. Murise înainte de a atinge covorul gros de pe podea.

—Nici o mişcare! spuse Lassiter de la fereastră. Îşi propti un picior uriaş pe pervazul ferestrei, cu pistolul de calibru 45 fumegând îndreptat spre mine. Sări în cameră fără să mişte arma din direcţia mea. Chipul brutal şi vulgar se încreţi într-un zâmbet zeflemitor când mă privi. Bună, iscoado, spuse. Se pare că te distrezi bine.

N-am răspuns nimic. Îmi simţeam limba uscată ca pielea scorojită şi genunchii moi. L-am urmărit cum se duce spre Cornelia, o întoarce cu piciorul şi o priveşte.

—Hm, n-o să mai încaseze nici un cec acolo unde s-a dus, spuse el şi, spre uşurarea mea, îşi puse pistolul în toc. Bea ceva, iscoado; araţi de parcă ai avea nevoie.

M-am urnit spre bar, mi-am turnat trei degete de Scotch şi l-am dat peste cap. Băutura mă scoase din panică.

—Eşti un tip norocos, iscoado, spuse Lassiter întinzându-se după un pahar, şi îşi turnă un whisky sec. Dacă n-apăream eu, te numărai printre îngeraşi.

—E-adevărat, am spus, tamponându-mă cu batista pe faţă şi stând cu spatele la cadavrul Corneliei. Cum de-ai apărut?

Rânji, arătându-şi dinţii mari şi albi.

—Te urmăream, după cum ţi-a spus şi ea. Am

bănuit că te ascunzi la Benn. Ştii cum am ajuns la concluzia asta? Ai stat de vorbă cu Bradley. Benn şi Bradley au lucrat împreună, Benn are o ascunzătoare, deci, acolo erai.

– Inteligent gândit, am spus. Atunci, de ce n-ai pus mâna pe mine la Benn acasă?

— La ce bun? Doar nu-ţi închipui că am crezut că tu eşti asasinul lui Hartley? Nu sunt chiar atât de prost. Bineînţeles, toate erau împotriva ta, dar de ce să-l fi omorât? M-am gândit că, dacă nu te slăbesc din ochi, o să rezolvi cazul şi o să mă scuteşti pe mine de efort. Singur nu-l puteam rezolva. Doamna Van Blake era prea bună prietenă cu Doonan, ca să se poată apropia de ea vreun poliţist din Tampa City.

— Ei, acum s-a rezolvat. N-o să-l laşi pe Royce să scape?

— N-o să scape.

Întinse o mână uriaşă după telefon.

— Dă-mi secţia, îi spuse centralistei.

În timp ce aştepta, îşi mai turnă o băutură, pe urmă spuse în receptor:

— Aici Lassiter. Vreau să-l ridicaţi pe Royce repede. Vin imediat să-i fac mandatul. Între timp, ridicaţi-l!

Puse receptorul în furcă, îşi termină băutura, pe urmă scoase un pachet de ţigări şi-mi oferi una.

— Nu glumeai când i-ai spus că poţi dovedi că ea e criminala? mă întrebă, în timp ce aprindeam ţigara.

— Nu glumeam. Am cazul în buzunar. Căpitanul Creed se ocupă de martori.

— Creed, ai? zâmbi Lassiter. Eşti sigur? Ei, e grozav. Şi ai de gând să publici povestirea în revista voastră?

— Exact.

— Atunci, adio Doonan. De mult aştept să dea ticălosul ăsta peste ceva, să nu aibă cum să scape. Şi-acum a dat. Ştii cum o să fie? Să-ţi spun eu. Doonan zboară; n-are ce face şi o să plece. Mathis îi ia locul; Carson îi ia locul lui Mathis şi eu îi iau locul lui Carson. În şase luni, Mathis se mută şi eu rămân şeful.

— Ai uitat de Carson, am spus.

— Nu, n-am uitat. Îşi arătă dinţii într-un rânjet de lup. Am eu grijă de el. N-o să mă supere.

Întinse o mână şi mă bătu pe umăr; aveam impresia că mă loveşte o bucată de beton.

— Du-te şi scrie-ţi povestea. Fă-o straşnică. Să nu uiţi să le spui cum ţi-am salvat viaţa.

Se întoarse şi-o mai privi pe Cornelia.

— Drăguţo, dacă ai şti ce zarvă o să se pornească; dac-ai şti numai...

— Deci, nu mă reţii pentru uciderea lui Hartley? am întrebat.

— Nu fi prost. Eşti liber ca pasărea cerului.

Mâna uriaşă îmi apucă reverul hainei.

— M-am uitat prin revista ta, amice. E bună, merge. Ce-ai zice de-o fotografie de-a mea pe copertă când începi povestirea?

— Crezi că-i o idee bună? am întrebat, examinându-i mutra de porc: privită de aproape era oribilă. Nu vreau să ne amendeze că speriem copiii.

Mă scutură de-mi clănţăniră dinţii.

— Ce vrei să spui? mârâi el, încruntându-se.

— Am spus că nu-i o idee rea. Nu vrei să-mi înapoiezi costumul?

Mă împinse de lângă el.

— Bine, aranjează cum crezi. Te-am scos din încurcătură şi aştept ceva în schimb, pricepi?

— Ai să capeți, am spus, zâmbindu-i. Ai să capeți, fii fără grijă.

— Așează-te și nu-mi sta în cale.

Se întinse din nou după telefon.

— Trebuie să-l chem pe căpitan aici.

În timp ce telefona, m-am așezat jos și mi-am mai turnat un pahar. Nu uitasem cum se purtase cu mine când l-am întâlnit prima oară. Nu credeam că va fi greu să se dovedească că lua bani de la Cornelia. Ei da, o împușcase, dar nu eram prost să cred că o împușcase ca să-mi salveze mie viața. Ea spusese că morții nu vorbesc și Lassiter știa că nici ea nu va vorbi moartă. Știa că, dacă ar fi fost adusă în fața tribunalului, n-ar fi tăcut. Văzuse cum poate să scape și profitase de ocazie. Tot ce aveam de făcut era să arunc o vorbă căpitanului Mathis. O verificare a contului la bancă al lui Lassiter ar pune lucrurile la punct. Nimeni nu-i trage un șut lui Sladen fără să plătească.

Lassiter terminase de vorbit la telefon. Se duse spre locul unde era ascuns cadavrul lui Dillon și începu să ridice scândurile.

— Eu o să-mi asum meritul de a-l fi găsit pe mort, amice, spuse. Tu o să colaborezi cu mine, iar eu o să spun povestea. Stai liniștit și nu scoate o vorbă. Spui doar „amin" când îți zic eu.

— Sigur, am spus. Cum spui dumneata, domnule sergent.

Ochii de porc mă cercetară.

— Să nu încerci ceva, că o să-ți pară rău.

— E-n regulă, domnule sergent.

Am aprins o țigară. Poate ar fi fost mai cuminte să-i spun lui Mathis după ce ajung în New York Am hotărât să procedez așa.

În timp ce așteptam să sosească Mathis, am

început să-mi clarific în minte povestea, aşa cum i-o voi dicta lui Bernie. Dacă trebuia să aibă cineva fotografia pe prima pagină a *Cronicii crimelor,* nu vedeam de ce nu aş pune-o pe a mea.

Dar mă amăgeam. Dacă Fayette nu înghiţea ceva, apoi nu putea să sufere publicitatea în jurul oamenilor săi.

Când reporterii de la revista *Cronica crimelor* încep să se intereseze de dispariția inexplicabilă a unei frumoase dansatoare, toți cei care au vreo legătură cu ea încep să moară subit.
Curând, apar personaje ciudate, din cele mai diferite pături ale societății: barmani decăzuți, dansatoare şi milionari, polițişti cinstiți şi polițişti corupți, infractori în haine elegante. Acțiunile lor, mânate de motivații obscure, se împletesc într-o plasă de fărădelegi care se destramă întotdeauna odată cu descoperirea adevărului.

James Hadley Chase (René Brabazon Raymond) (1906 - 1985) s-a născut la Londra.
Cunoscut ca „maestrul thrillerului" din generația sa, Chase este autorul unei serii lungi de romane a căror intrigă, remarcabil condusă, duce întotdeauna la un deznodământ neaşteptat.
Puternic influențat de romanul polițist american, stilul său excelează în descrierea atmosferei lumii interlope. Cărțile lui, scrise alert şi colorat, ne poartă prin lumea crimei, a şantajului şi a spionajului.

ISBN 973-645-215-8
978-973-645-215-4

